

Tự Nguyên Nuông Chiều

Contents

Tự Nguyên Nuông Chiều	2
1. Chương 1: Kết Hôn	2
2. Chương 2: Suy Nghĩ Giống Người Bình Thường	3
3. Chương 3: Lừa Em Về Làm Vợ	4
4. Chương 4: Đợi Em Thêm 3 Năm Nữa Được Không?	6
5. Chương 5: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p1)	8
6. Chương 6: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p2)	9
7. Chương 7: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p3)	10
8. Chương 8: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p4)	12
9. Chương 9: Yêu Đúng Cách (p1)	14
10. Chương 10: Yêu Đúng Cách (p2)	16
11. Chương 11: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p5)	17
12. Chương 12: Gia Đình Chồng	18
13. Chương 13: Hôn Lê (thịt....thịt....thịt)	20
14. Chương 14: Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào	22
15. Chương 15: Thế Giới Riêng Của Hai Người	24
16. Chương 16: Chúng Ta Cũng Có Con Đi	26
17. Chương 17: Bao Nuôi Anh	28
18. Chương 18: Chấp Nhận Số Phận (p1)	30
19. Chương 19: Chấp Nhận Số Phận (p2)	32
20. Chương 20: Không Thẻ Nào (p1)	34
21. Chương 21: Không Thẻ Nào (p2)	36
22. Chương 22: Anh Ấy Nhất Định Vẫn Còn Sống	38
23. Chương 23: Đi Xem Mặt	39
24. Chương 24: Thực Sự Là Anh Còn Sống	41
25. Chương 25: Em Sẽ Không Để Anh Đi Lần Nữa	42
26. Chương 26: Không Nhờ Cũng Không Sao	43
27. Chương 27: Sự Dịu Dàng Đã Không Còn....	45
28. Chương 28	46
29. Chương 29: Trở Lên Độc Ác Gì Vì Ai	48
30. Chương 30: Tam Biệt Người Đàn Ông Em Yêu	49
31. Chương 31: Cô Ấy Thực Sự Sẽ Đau Lòng Sao	50
32. Chương 32	52
33. Chương 33	53
34. Chương 34: Mẹ Con Chỉ Có Một Minh Con	55
35. Chương 35: Chú Làm Mẹ Cháu Sợ Đó	56
36. Chương 36	58
37. Chương 37: Hoạ Không Phải Do Trời	59
38. Chương 38: Trở Về Nhà	60
39. Chương 39	62
40. Chương 40: Tòa Án Không Chấp Nhận	63

Tự Nguyễn Nuông Chiều

Giới thiệu

Thêm một câu chuyện tình yêu cưới trước yêu sau của nữ chính bị tổn thương cùng sự si tình của nam chính. Lạc Bạch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nguyen-nuong-chieu>

1. Chương 1: Kết Hôn

Khu biệt thự cách biệt với thành phố phồn hoa , tại một căn biệt thự nằm ở vị trí đắt địa nhất trong căn phòng ngủ rộng lớn sang trọng Lạc Bạch Đường lười biếng đưa tay che đi ánh nắng mùa xuân ấm áp đầu tiên chiếu vào mặt mình khó chịu mở mắt nhìn hoa văn quen thuộc trên trần nhà mệt mỏi đưa tay bóp cái đầu đau như bú bở của mình , có lẽ do uống quá nhiều rượu mà cô không nhớ nổi chuyện gì

- " Mỡ Nhỏ, có thấy khó chịu ở đâu không " giọng nói người đàn ông trầm ấm vang lên liền kéo cơ thể mập mạp vào lòng lười biếng đến nỗi không thèm mở mắt

Cơ thể trần cô áp và cơ thể vạm vỡ của người đàn ông trưởng thành nằm bên cạnh, cô đưa đôi mắt ngái ngủ của mình nhìn người đàn ông bên cạnh dịu dàng đưa tay sờ khuôn mặt điểm trai đang say ngủ bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó cô mở to mắt nhìn cơ thể trần của anh

- "Ahhh" tiếng cô hét vang vọng cả căn phòng đánh thức người đàn ông bên cạnh mình ngồi bật dậy sau đó chau mày nhìn cô kéo chiếc chăn bông che cơ thể mập mạp của mình ấp úp " anh.....em..... hai chúng ta....." Chưa kịp nói được câu gì mặt cô đã đỏ ửng lên lấy tay che khuôn mặt đỏ như trái cà của mình

Tổng Dương Ngạo liền thở dài kéo đôi tay mũm mĩm của cô xuống hôn lên trán cô

- " Mỡ Nhỏ, em làm tôi sợ đó "

Anh nằm xuống giường kéo cô vào lòng ôm thật chặt cười gianh nhìn cô

- " Mỡ Nhỏ à, chuyện đã thế này rồi hay chúng ta kết hôn đi "

- " kết.....hôn " khuôn mặt đỏ của liền phát ra tiếng nổ " bùm "

- " ukm, chúng ta đã biết nhau được 16 năm rồi trong có 8 năm yêu nhau, tôi đã đợi em suốt 8 năm trời rồi "

- " nhưng em mới 20 tuổi "

- " vậy là đủ tuổi kết hôn rồi "

Cô nhìn người đàn ông trước mặt mình hôm nay là sinh nhật cô tròn 20 tuổi điều có nghĩa rằng người đàn ông này ngày hôm qua cũng đã bước sang tuổi 32 thực sự không còn trẻ nữa bố mẹ anh cũng đã dục anh cưới nhiều lần nhưng vẫn chờ đợi cô. Giống như cái tên anh gọi cô " Mỡ Nhỏ" cô không xinh đẹp, không son phấn, không diện á váy lộng lẫy như người con gái cùng lứa tuổi khác vì cô béo nhưng cô lại có anh một người đàn ông trưởng thành có tiền có thế, có nhan sắc mặc dù đã ngoài 30 nhưng chưa ai bảo anh quá 25 tuổi cả vì anh không chỉ là nhà thiết kế thời trang mà còn là một người mẫu nam nổi tiếng, anh chính là món quà mà thượng đế ban tặng cô, một người đàn ông tốt như vậy đi đâu mà khiến và hơn tất cả người đàn ông này lại cam tâm tình nguyện chờ đợi cô xuống 8 năm trời.

Đôi lúc có những thứ tốt quá lại có cảm giác không thuộc về mình, khác với gia thế nhà anh gia đình cô chỉ là một gia đình bình thường có bố mẹ và chị gái hơn cô 7 tuổi mặc dù có cửa ăn của để nhưng không được coi là giàu có mà vấn đề chính là cô bị ám ảnh cuộc hôn nhân không mấy tốt đẹp của bố mẹ mình, bố cô từng ngoại tình và cô đã thấy mẹ mình phát điên vì chuyện đó nó là bóng ma ám ảnh cô nhưng cô lại không muốn mất người đàn ông tốt này.

Tổng Dương Ngạo đứng như hiểu được nỗi sợ trong đôi mắt người con gái mình yêu kéo sát cô vào lòng hít lấy hương bạch hà trên người cô, hơi ấm của anh tỏa ra bao bọc lấy cô, quá ấm áp cô vòng tay ôm lấy eo anh úp mặt vào ngực anh như bị thôi miên bởi người đàn ông này cô từ từ gạt đầu lấp tức khuôn ai đó liền nở nụ cười mãn nguyện.

2. Chương 2: Suy Nghĩ Giống Người Bình Thường

Đứng trước cục dân chính Lạc Bạch Đường nhìn quyển sổ ghi tên mình và Tổng Dương Ngạo ngược nhìn người đàn ông phi phạm đứng cạnh mình chưa đầy một tiếng đồng hồ từ lúc gạt đầu đồng ý lấy người đàn ông này cô đã chính thức trở thành vợ người ta còn chưa được sự đồng ý hai bên gia đình, không lời chúc phúc của bạn bè người thân họ hàng chỉ nhận được lời chúc mừng của một người xa lạ nhưng sao cô vẫn thấy vô cùng hạnh phúc.

Tổng Dương Ngạo đưa tay kéo cơ thể cô vào lòng nhìn quyển sổ trong tay cô cúi xuống hôn lên má cô một cái rồi khẽ thì thầm vào tai cô

- "vợ à chúng ta đi chọn nhẫn cưới đi "

Tại trung tâm mua sắm thành phố X Tổng Dương Ngạo nắm tay cô đi về cửa hàng trang sức kim cương lớn nhất trung tâm. Bước chân anh chưa kịp vào qua cánh cửa kính sang trọng đã bị Lạc Bạch Đường kéo lại

- "Mỡ Nhỏ sao vậy "

Lạc Bạch Đường đưa tay chỉ về phía cửa hàng trang sức bạc đối diện mình

- "em muốn sang đó sao, đợi chọn xong nhẫn cưới tôi đưa em "

- "không phải, em muốn mua nhẫn cưới ở cửa hàng kia"

Lạc Bạch Đường vừa nói vừa kéo tay anh đi sang cửa hàng đó, chỉ là một cửa hàng nhỏ bày trí khá sạch sẽ mang một chút không khí của thiên nhiên, những mẫu nhẫn cưới ở đây vô cùng sinh động chủ yếu là vàng rất ít mẫu bạc đương nhiên không thể so sánh với cửa hàng to vừa rồi anh muốn vào. Lạc Bạch Đường chăm chú nhìn những chiếc nhẫn trong tủ kính đôi mắt long lanh như pha lê

- "Mỡ Nhỏ em đừng nói muốn mua nhẫn bạc làm nhẫn cưới nha"

- "đúng vậy "Lạc Bạch Đường dùng giọng trẻ con của mình gạt đầu mạnh mẽ vẫn không rời khỏi tủ kính cố tìm ra đôi nhẫn hợp với mình nhất

Mấy chị gái nhân viên đứng đó nghe thấy câu chuyện của hai người không nín được đưa tay che miệng cười nhẹ có thể thấy khuôn mặt của người con trai mặt mũi phúc kia méo mó đến độ nào

- "em gái nhỏ, không ai lấy nhẫn bạc làm nhẫn cưới đâu người ta nói bạc tình bạc nghĩa đó " chị gái bán hàng xinh đẹp đứng phía bên trong tủ kính nhẹ nhàng nhìn khuôn mặt tròn vo đang chăm chú nhìn nhẫn bạc ân cần nói

- "dạ, em biết ạ nhưng bạc hút được gió mà đúng không chị " cô đưa đôi mắt long lanh của mình chị gái trước mặt

- "đúng rồi em "

- "vậy lên em mời muốn dùng nhẫn bạc hút người đàn ông này " cô vừa nói vừa kéo tay anh sát lại mình, khuôn mặt méo mó của anh liền trở lên hiền hòa đôi mắt chứa đựng một chút nuông chiều khó nói nhìn người con gái bên cạnh mình

- "em gái em thật dễ thương " chị gái xinh đẹp này lại không biết lên nói gì chỉ có thể mỉm cười

- "vợ à em có thể suy nghĩ giống người bình thường một chút không "

- ” giống người bình thường, anh có chắc nếu em suy nghĩ giống người bình thường thì anh sẽ vẫn yêu em chứ” cô chu cái mỏ của mình ra nói

Lập tức khuôn mặt anh liền nở nụ cười gợi cảm khiến biết tất cả nhân viên nữ cùng khách hàng trong quán ngậy người nhìn khuôn mặt điển trai đó. Tống Dương Ngạo có thể công nhận rằng Bạch Đường là một cô bé ngây thơ mang chút ngốc ngếch dễ thương nhưng cô nàng luôn biết cách khiến anh cảm nín khó hiểu.

- ” chị ơi có thể lấy em xem đôi nhẫn này được không ” Lạc Bạch Đường chỉ tay vào một đôi nhẫn trái tim trong tủ kính nói với chị gái nhân viên xin đẹp vừa rồi

Nhận lấy đôi nhẫn cô cầm lấy bàn tay to lớn của anh đeo vào ngón áp út , quả là người mẫu nam nổi tiếng có khác người chuẩn dáng chuẩn có thể nói dương như mọi thứ sinh ra trên đời này đều dành cho người đàn ông này hay sao ấy , chiếc nhẫn bạc trên ngón tay anh trở lên đẹp đẽ khác thường khiến Lạc Bạch Đường không khỏi than trời sao đời này lại có người đàn ông khiến người khác phát ghen tỵ một cách vô lý thế này cơ chứ. Nhẫn của anh thì vừa rồi, nhẫn của cô lại không vừa nó quá bé so với ngón tay mũm mĩm của cô. Lạc Bạch Đường thất vọng nhìn chiếc nhẫn chỉ có thể đi vào đến nửa ngón tay ra sức ấn chiếc nhẫn mà nó không hề di chuyển khiến ngón tay cô trở lên đỏ ửng lên vì chủ nhân đang cố chèn ép một vật không vừa, Anh chau mày nhìn hành động trẻ con của cô nắm lấy bàn tay mềm mềm kéo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay đáng thương kia

- ” có thể làm rộng ra một chút được không ạ ” giọng cô thất vọng vang lên

- ” đương nhiên là được nhưng sẽ không còn đẹp như thế này nữa đâu”

- ” vậy ạ ” cô đưa mắt nhìn anh có chút thất vọng không vừa ý

- ” không cần cảm ơn ” Tống Dương Ngạo tháo chiếc nhẫn ra khỏi tay mình trả lại cho nhân viên bán hàng rồi nắm lấy tay cô bước ra khỏi quán

- “có phải em làm anh mất mặt lắm đúng không?”

Dưới ánh hoàng hôn tuyệt đẹp Tống Dương Ngạo dừng bước quay lại nhìn khuôn mặt thất vọng của cô cúi gằm xuống mặt đất, đôi mắt có chút long lanh đọng nước, cô lại thể rồi cái tính trẻ con giận dỗi vô cớ khiến người khác phát điên nhưng không hiểu sao trong mắt anh lại trở lên say sẩm. Anh tiến bước về phía cô vòng tay ôm lấy eo cô kéo sát vào người mình dùng tay nâng khuôn mặt tròn vo của cô cúi xuống hôn lên đôi cảm mộng ngọt ngào của cô, bóng hai người một to một nhỏ chảy dài trên đất những người đi lại trên đường đều quay lại nhìn đôi tình nhân kì lạ này chỉ tổ to nhỏ hai người. Khuôn mặt Lạc Bạch Đường trở lên đỏ ửng hai tay chống vào ngực cơ bắp của người đàn ông trước mặt ngược lên nhìn khuôn mặt không chút ngại ngùng nào của anh lại càng trở lên đỏ hơn, mặc dù yêu nhau 8 năm vì bản thân cô còn quá nhỏ lên anh luôn biết cách chừng mực của mình có thể nói đây là nụ hôn hiếm hoi đến đáng thương của đôi tình nhân này

- ” người đặc biệt phải dùng những thứ đặc biệt, những thứ bình làm sao có thể xứng đáng vừa được”

3. Chương 3: Lừa Em Về Làm Vợ

” Anh có việc phải đi Mĩ gấp, chúc sinh nhật vui vẻ vợ ngoan ” Lạc Bạch Đường nhìn tin nhắn trong điện thoại liền cảm thấy mắt mờ mờ, vừa mới gặp anh xong đã thấy nhớ rồi là sao. Lạc Bạch Đường cuộn tròn mình trong chiếc chăn bông nhỏ trời mới vào xuân vẫn còn mang không khí lạnh lẽo của mùa đông chưa tan hết đưa mắt nhìn qua cửa sổ màn đêm bao trùm cả bầu trời những ngôi sao lấp lánh kia thật tuyệt đẹp, chúng thật giống anh tỏa sáng trong đêm tối của cô.

Hai năm trước gia đình anh chuyển sang thành phố A một nơi rất xa, vì cô lên anh cứ bay đi bay lại hai thành phố bây giờ cô lấy anh rồi có phải cô lên rời thành phố này không, cô không muốn điều đó thành phố này dù mang lại cho cô những đau thương những quá khứ không tốt đẹp gì nhưng ở đây ít ra cô còn có chị gái có cha và cả anh nữa theo anh về thành phố A rồi thì chỉ có mình anh mà thôi nếu một ngày anh không

cần cô nữa thì cô sẽ sống ra sao. Lạc Bạch Đường nắm chặt chiếc điện thoại trong lòng từ từ chìm vào giấc ngủ

1 tuần sau

Quản gia từ trong biệt thự chạy ra liền mở cửa cho cô vào trong, tối qua cô nhận được tin nhắn của anh nói hôm nay anh sẽ về nhà. Lạc Bạch Đường đi vào biệt thự theo thói quen liền đi lên lầu vào phòng ngủ lớn của anh tắm rửa một chút thay chiếc váy ngủ bó sát ngực thuôn dài đến bắp chân, nhìn bản thân mình trong gương liền có một chút thất vọng nước da trắng nõn là, bầu ngực căng tròn cùng với cái bụng nhô lên như bầu 5 tháng và khuôn mặt tròn vo của mình, đôi lúc cô ước gì bản thân mình xinh đẹp giống như người con gái khác có thể hãnh diện đứng cạnh anh. Ruốc cuộc cô vẫn chỉ có thể thở dài đi về phía giường giăng tay ngã xuống chiếc giường lớn êm ái giống cô tình nhân nhỏ bé mong chờ chủ nhân đến để cưng chiều, Lạc Bạch Đường đưa mắt nhìn từng chi tiết trong căn phòng lớn này thì một chiếc camer siêu bé lọt vào mắt cô, không phải chứ phòng ngủ mà cũng để camer sao người đàn ông này thực sự rất khó hiểu. Bỗng nhiên trong đầu cô nổi lên một chút tò mò, đêm đó cô và anh thực sự đã làm chuyện đó sao nhưng sao cô lại không có chút cảm giác mơ hồ hay đau đớn gì.

Lạc Bạch Đường liền ngồi dậy mặc chiếc áo khoác mỏng rồi chạy xuống nhà sau khi hỏi qua quản gia cô liền đi vào phòng theo dõi tìm camer ở phòng của anh đánh ngày tháng thời gian vào lập tức trên màn hình nhỏ là cảnh căn phòng ngủ tối một lúc sau liền có ánh đèn, anh bế cơ thể mập mạp cô đặt lên giường dịu dàng đắp chăn cho cô, đúng là đêm đó sinh nhật anh lên bị ép uống rất nhiều rượu nhưng người đàn ông trong camer này đâu có chút gì gọi là say rượu làm bữa đầu chứ, sau khi đặt cô lên giường anh cầm một cốc nước ấm ngồi bên kia giường dùng tay bóp nhẹ trán mình có lẽ do rượu lên tay cầm cốc không cẩn thận làm rơi xuống đất phát ra tiếng động không hề nhỏ, anh đưa mắt nhìn cô thấy cô vẫn ngủ không biết gì mới cúi người nhặt những mảnh vỡ của cốc vất vào thùng rác không may làm đứt tay mình mới chống tay lên giường một vết màu đỏ loang ra chiếc ga giường trắng tinh, khuôn mặt anh lúc này hiện lên một chút gian tà nhìn cô trèo lên giường dùng tốc độ nhanh nhất lột bỏ những mảnh vải trên người cô để lộ nước da đẹp đẽ và cơ thể mập mạp trước mặt anh, nhìn cơ thể còn chưa trưởng thành đầy đủ anh liền nuốt nước bọt, cơ thể của cô phải công nhận rằng nó khá đẹp đẽ như mấy cô người mẫu nhưng lại có thể phóng hỏa đốt nhà đánh thức con mãnh thú ngủ yên trong anh, tháo vài nút áo anh cúi xuống đặt đầu hôn lên chiếc cổ trắng chạy xuống bầu ngực của cô vừa hôn vừa mút thỉnh thoảng lại cắn nhẹ lên người cô ra sức đặt những dấu vết của mình in lên nước da cô, bàn tay to lớn của anh cứ dần vuốt dọc theo cơ thể cô mặc kệ những chống cự đầy nhẹ của cô, sau khi tha hồ đặt dấu vết của mình anh mới hôn lên đôi môi căng mọng của cô cho đến khi thoả mãn bản thân mới kéo cô nằm sang bên kia giường mới liền cởi bỏ quần áo của mình chạy vào nhà tắm một lúc sau anh quần chiếc khăn quanh hông bước ra để lộ cơ thể cơ bắp sáu múi của mình trèo lên giường ôm lấy cô còn thơm lên trán cô nhắm mắt ngủ ngon lành cho đến sáng

Khuôn mặt cô từ hồng chuyển sang đỏ rồi lại chuyển sang đen, anh lừa cô đêm đó anh và cô không có bất kỳ chuyện gì xảy ra tại sao lại lừa cô, anh lại làm như vậy, cảm giác bị người mình tin tưởng lừa nó đau lắm, đau một cách kinh khủng khiếp. Cô không nhớ bản thân mình về phòng như thế nào chỉ biết cô ngồi rất lâu trên giường khi hoảng hôn buồn xuống cho đến khi tối khi tiếng bước chân người đàn ông nào đó vội vàng chạy vào phòng liền bật ngay đèn chói lóa rồi lao về phía cô vỗ lấy cô nhưng một con thú vỗ môi

- " Đường Đường sao vợ ngồi đây mà không bật điện " anh úp mặt vào một bên vai cô tham lam hít lấy hương bạc hà quen thuộc của sữa tắm trên người cô vô cùng ngọt ngào còn vòng tay ôm lấy cơ thể mềm mại của cô

- "Ngạo đêm sinh nhật anh chúng ta thực sự làm chuyện đó sao " giọng cô mang chút rung rẩy có lẽ cô đang mong chờ người đàn ông này có một chút thật thà và thành khẩn khai báo

- " Mỡ Nhỏ sao lại hỏi vậy, em giận anh không được phép của em mà....., hôm đó anh thực sự say không không chế được...."

- " Ngạo anh còn muốn nói dối em đến bao giờ, đêm đó chúng ta không có xảy ra chuyện gì cả, sao anh lại lừa em " cô vung tay thoát khỏi cái ôm dùng bật dậy chỉ về cái máy camer góc phòng. Cả đời Tống Dương Ngạo nhất định không ngờ tới camer lắp trong phòng theo dõi người làm khi dọn phòng mình lại có ngày tắt thẳng vào mặt chủ nó một cái rõ đau

- " Đường Đường không phải như em....." Cô không thèm nghe anh nói dùng tay lau đi nước mắt trên mặt mình xoay bước đi thì bàn tay to lớn của anh nắm lấy cổ tay cô giọng mang chút hối hận " anh lừa em vì muốn em làm vợ anh nhưng anh biết nếu anh chính thức cầu hôn em nhất định sẽ không đồng ý " cơ thể cô run nhẹ sống lưng có chút hơi lạnh đúng vậy nếu anh cầu hôn nhất định cô sẽ từ chối có lẽ còn trốn chạy vì cô mắc bệnh chứng sợ hôn nhân, Lạc Bạch Đường quay lại nhìn anh đôi mắt anh rũ xuống giống một đứa trẻ vừa mắc lỗi cầu xin tha thứ giọng mang chút khuất khủy " nhưng khi anh nghĩ đến nếu em không đồng ý lấy anh nếu em lấy một người đàn ông khác khi người đó biết được em không còn là cô gái trong trắng có phải người ta sẽ kinh bỉ em không có phải anh đã hại cuộc đời em rồi lên anh lại không dám làm nữa"

Nước mắt cô lại trào ra lần nữa, Lạc Bạch Đường vật nhẹ cổ tay để thoát khỏi bàn tay anh xoay người lao vào lòng anh cọ cọ khuôn mặt đầy nước mắt của mình vào chiếc áo đắt tiền của anh

- " Ngạo sao anh lại tốt như vậy "

- " ngốc có gì đâu mà khóc " anh đưa tay vuốt mái tóc đen của cô cúi xuống bế cơ thể cô lên đi về phía giường

Đặt cô nằm lên giường còn bản thân vừa ngồi vừa nằm đè người cô dùng tay lau nước mắt cho cô dịu dàng hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, Lạc Bạch Đường vòng tay ôm lấy cổ anh luồn tay vào mái tóc hạt dẻ của anh.

- " Nếu em cảm thấy tiếc nuối đêm đó không chuyện gì giờ anh có thể trực tiếp bù đắp cho em"

" bùm " khuôn mặt cô liền đỏ ửng đẩy anh ra vô chiếc chăn gần đó úp khuôn mặt mình vào chăn " ai thèm đồ đáng ghét "

- " Mơ Nhỏ, em thật đáng yêu mau bỏ ra cho anh nhìn nào " miệng anh liền cong lên cười kéo chiếc chăn ra khỏi người cô mà không được

- " đồ lưu manh anh đi tắm đi "

Được rồi anh công nhận mình thua cô liền cúi xuống hôn lên vành tai cô còn thổi nhẹ một cái mời đừng dậy bước vào nhà tắm, anh đâu có biết hành động đơn giản vừa rồi của khiến ai đó nóng rang cả người ân oan nhìn anh bước vào phòng tắm

4. Chương 4: Đợi Em Thêm 3 Năm Nữa Được Không?

Lạc Bạch Đường nằm trên ghế ôm quyển tiểu thuyết gối lên đùi anh đang đọc tài liệu thỉnh thoảng lại lấy quyển tiểu thuyết che mặt nhìn người đàn ông đang chăm chú làm việc tùm tùm cười, cô đưa tay sờ khuôn mặt điểm trai của anh nũng nịu gọi

- " Ngạo "

- "ukm" mặc kệ sự quấy phá của cô anh vẫn chú tâm đọc tài liệu của mình

- " hôn em đi " động tác của anh dừng lại nhìn khuôn mặt gối lên đùi mình, vất tài liệu sang một bên kéo cơ thể cô ngồi lên đùi mình, cô liền ôm lấy cổ anh cười dịu dàng, thuận theo ý cô anh vòng tay ôm lấy eo cô cúi xuống ngậm lấy đôi môi cô dùng lưỡi khuấy động trong khoang miệng cô, bàn tay không ngoan ngằn luồn vào trong váy cô vuốt ve đùi cô

Đến khi không thể thở nổi được nữa cô chống tay vào ngực anh đẩy cơ thể anh ra

- " Ngạo "

- " ừkm " anh dùng lưỡi liếm vành tai thổi hơi thở ấm áp của mình sau đó đặt nụ hôn mình từ vành tai chạy dọc xuống cổ

- " Đứng.....ừ.....đừng mà.....Ngạo " cảm nhận sự lạ ở giữa hai chân anh khiến cô sợ hãi chống vào ngực anh cố tách bản thân mình khỏi cơ thể anh

- " Vợ à, là em dụ dỗ anh mà "

- " em.....không.....có"

- " vậy sao "

- " đừng mà Ngạo.....đừng lại đi mà.....em xin anh đấy "

Tổng Dương Ngạo dừng động tác đưa tay xoa má cô lau đi giọt nước sắp tràn ra khỏi khoé mí ấn nhẹ đầu cô vào ngực mình dịu dàng vuốt tóc cô thở dài

- " Được rồi,anh không ép em nữa, ngoan nha Đường Đường ngoan nha "

- " Ngạo"

- " ukm"

- " Có thể đợi em thêm ba năm nữa không " cô vòng tay ôm lấy eo anh áp tai vào ngực anh nghe tiếng tim anh đập thình thịch trong ngực anh " cho em ba năm được em muốn xây dựng sự nghiệp, muốn trở thành cô dâu thật xinh đẹp cùng anh bước và lễ đường? " cô đưa đôi mắt tròn xoe, được rồi anh công nhận là bản thân mình chẳng không nổi cô có chống cự cũng chỉ thua thảm hại thêm thôi đầu hàng ngay từ đầu may ra giữa lại chút thể diện

Tổng Dương Ngạo bế cơ thể cô mang ra giường đặt cô nằm ngay chính trên giường lấy chăn đắp cho cô sờ cái má mồm mồm của cô rồi gật đầu đồng ý sau đó định đứng dậy đi ra phòng khác thì bị bàn tay mềm mềm giữa

- " nhưng có thể ôm ngủ mà " cái gì mà có thể ôm ngủ cơ chứ không cho đụm vào người mà lại đòi chui vào lòng người ta ngủ vợ à sao em không giết anh đi cho rồi làm khổ anh thể em có vui không nhưng câu nói này đâu thể nói với cô chỉ có thể gào hét trong lòng mà thôi

- " anh đi tắm một chút rồi sẽ quay lại ôm em ngủ được chưa"

Cô liền gật đầu như búa bổ ngoan ngoãn nhắm mắt vào ngủ, trong khi đó ai đó trong nhà tắm phải dùng nước lạnh để hạ nhiệt trong cơ thể của mình vừa bị người đó đùa nghịch không thương tiếc cuối cùng vắt cho một chữ " nhịn"

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy thấy khuôn mặt điểm trai của anh nghịch ngợm dùng ngón tay vẽ lên ngực anh liền bị anh kéo sát vào sờ thể thì thầm

- " Ngoan đừng có nghịch "

- " chồng à, anh làm bữa sáng cho em đi " anh đưa đôi mắt ngái ngủ của mình oán hận nhìn cô cuối cùng vẫn

- " ukm" một tiếng

Cô ngồi trên bàn ăn nhìn anh chiêm từng quả trứng, nường vài lát bánh mì, lấy một cốc sữa rồi đặt tất cả chúng trước mặt cô liền hạnh phúc cười thì bị anh búng nhẹ lên trán

- " mau ăn đi "

- " ukm " cô cầm đôi đũa lấy miếng trứng đã được anh chia nhỏ bỏ vào miệng thưởng thức

- " Đường Đường, nếu cảm thấy ở gia đình đó không thoải mái thì anh mua cho em một căn nhà nha "

- " không cần, em sẽ tự kiếm tiền để mua " cô lắc đầu nói với anh " anh đừng lo nếu không chịu được mà không có anh bên cạnh em chiến căn biệt thự này của anh luôn "

Anh nhìn cô cười hiền hoà lấy từ cổ mình ra một sợi dây chuyền mặt sợi là một chiếc nhẫn tinh sao sáng lấp lánh , anh nắm lấy tay cô từ từ đeo chiếc nhẫn đó vào ngón áp út của cô đặt một nụ hôn lên mũi bàn tay

- " Đường Đường giờ anh chính thức khoá em lại, em là của anh không được để bất kì ai làm tổn hại đến bản thân em nữa "

Lạc Bạch Đường nhìn chiếc nhẫn tinh xảo hình trái tim vừa như in trên tay mình dường như nó được sinh ra để dành cho cô chỉ một mình cô

- " chiếc nhẫn này "

- " do anh đi Mỹ làm cho em đó sao có thích không "

- " rất thích, Ngao khi nào còn đeo chiếc nhẫn này thì em sẽ vẫn còn yêu anh " giọng cô ngọt ngào vang lên khiến ai đó ngây ngất dừng hình không phải thể non hèn bỉ đả không phải lời ồng tiếng mật chỉ một câu nói bình thường cũng đủ đánh chết người đàn ông này, trên đời này thực sự thật nhiều thứ khó hiểu vô cùng

5. Chương 5: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p1)

Sau khi ăn sáng Tống Dương Ngao đưa Lạc Bạch Đường trở về nhà, theo thói quen chỉ khi bóng dáng chiếc xe của anh biến mất cô đi về phía nhà mình, một nơi từng có những hạnh phúc giờ đã trở thành những đau khổ tận cùng của cô đau đớn hơn cả đó chính là hai chữ từng có. Lạc Bạch Đường bước vào nhà giờ bố cô đã đi làm trong nhà chỉ còn mẹ kế vào hai đứa em cùng cha khác mẹ của cô ngồi trên ghế xem ti vi một chương trình nào đó mà cô không biết, nói ra lại cảm thấy buồn cười bố cô lấy vợ hai mới được 16 năm nhưng con gái của họ lại bằng tuổi cô, mẹ cô cũng đã bỏ chị em cô được 16 năm rồi thời gian thật dài thật nhanh trôi qua giờ hai chị em cô cũng đã lớn những đau đớn, những sỉ nhục trước đây cũng đã qua chị cô cũng đã lấy chồng rồi xa nơi này chỉ còn mình cô chống chọi lại với giông bão trong gia đình này, nhiều lúc cô thấy hận chính mẹ đẻ của mình khi bà cắt tay tử tự liệu bà có nghĩ đến hai chị em cô?, khi bà ở nơi xa xôi đó thấy chị em cô bị người phụ nữ cướp chồng mình đánh đập con gái mình bà có từng hối hận vì đã bỏ đi không? tất cả đều không có được câu trả lời những cô chắc chắn nếu bà mang theo chị em cô rồi đi cùng bà có lẽ cô sẽ không hận bà đến mức độ này và cô cũng không gặp anh. Lạc Bạch Đường bước vào nhà dùng tốc độ nhanh nhất lướt qua ba người, ở cạnh ba người này khiến cô cảm thấy bản thân mình thở không nổi, bước chân chưa chạm đến cầu thang giọng chanh chua vang lên

- " cái nhà này không còn người lớn nữa hay sao " Hoa Song Ngân (mẹ kế) đưa mắt nhìn cô cười nửa miệng

- " con chào dì "

- " hôm qua cô đi đâu, cái nhà này không phải cái nhà trọ của cô muốn đi là đi muốn về là về, con gái con đùa đêm hôm không về còn ra thể thống gì nữa chẳng lẽ muốn làm gái hay sao "

- " mẹ sao mẹ lại nói vậy chỉ sợ chuyện quyến rũ đàn ông lên giường chỉ ấy làm còn không nổi đâu " Lạc Tử Nhu cầm miếng táo trên bàn cắn một miếng chậm rãi cười nói, quả thật so với Lạc Bạch Đường thì Lạc Tử Nhu đúng là một trời một vực dù ngũ quan không hề xinh đẹp như Lạc Bạch Đường nhưng cơ thể cô nàng thì lại không chê vào đâu được khúc nào ra khúc ấy vô cùng nóng bỏng khiến đàn ông chảy nước miếng là bình thường

Lạc Tử Nhu đưa mắt nhìn Lạc Bạch Đường liền nhìn thấy ngay dấu hôn của anh ở gần vành tai cô chạy dọc xuống cổ mặc dù rất mờ vẫn hiện rõ đó là dấu hôn người đàn ông còn có chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của cô vô cùng đẹp đẽ nổi bật trên nước da trắng của cô, mặc dù không công khai quan hệ nhưng ai chả biết Lạc Bạch Đường là bạn gái của Tống Dương Ngao một người đàn ông quá mức suât sắc như thế lại để ý một người con gái không xinh đẹp không điệu đà như Lạc Bạch Đường không chỉ thế gia đình Tống Dương Ngao vô cùng yêu quý cô chuyện cô và anh thành vợ chồng chỉ là sớm muộn, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết được chiếc nhẫn kia là do ai đeo cô đừng nói là ghen tỵ mà Lạc Tử Nhu vô cùng ghen ghét tại sao cô lại được một người như anh yêu thương che chở cơ chứ Lạc Tử Nhu cô đây thua kém gì Lạc Bạch Đường có khi còn hơn vậy mà ngay cả liếc nhìn anh cũng chưa từng có

- ” ôi trời, chiếc nhẫn này đẹp quá mà chị đeo đúng là không đáng chút này hay nhường lại cho em đi ” Lạc Tử Nhu dừng dậy đi về phía cô nắm lấy tay cô định rút chiếc nhẫn ra khỏi tay cô thì bị cô giật lại vung tay ” bộp ” thẳng vào mặt Lạc Tử Nhu

- ” Đừng có dùng bàn tay dơ bẩn của cô chạm vào đồ....” “Bộp” cô chưa kịp nói hết câu đã bị nhận ngay cái tát thật đau vào má mình

- ” Ai cho mày đánh con tao, Lạc Bạch Đường mày lên nhờ mày chỉ là con ăn nhờ ở đậu mày còn không bằng con chó trong nhà đừng tưởng bản thân mình vẫn là con cưng của cha mày ông ta đã từ bỏ mẹ con mày từ lâu, mau cút ra khỏi khuất mắt tao”

Lạc Bạch Đường nắm chặt lấy chiếc túi trong tay kìm nén cảm xúc trong bản thân mình cô không được khóc, không thể bọn họ nhìn thấy cô rơi lệ nhất định không được cho mẹ con họ vừa lòng hả hê. Lạc Bạch Đường hít một hơi thật sâu thẳng lưng bước ra khỏi nhà, cô có thể cho họ tất cả nhà cửa, tài sản, kể cả người bố của cô cũng có thể cho họ được chỉ duy nhất một người thì không được chính là anh.

6. Chương 6: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Này Có Được Không (p2)

Lạc Bạch Đường rời khỏi nhà từng cơn gió mùa xuân dịu dàng thổi qua người cô nước mắt cuối cùng vẫn tràn khỏi khoé mi, bỗng nhiên cô thấy nhờ mẹ nhờ người đã từng không suy nghĩ gì mà bỏ rơi chị em cô, thêm vòng tay ấm áp của bà thêm cả những vô về dịu dàng như mùa xuân, chẳng biết từ khi nào mà cô đã đứng chiếc ngai mộ của mẹ mình trên tấm đá lạnh lẽo ngai mộ hoang tàn không có người quét dọn, cha cô chán ghét mẹ cô đến độ từ khi bà mất ông chưa từng một lần đến nơi này, chị gái cô sau khi lấy chồng cũng chuyển đến một xa lên chỉ qua đây và ngày đó còn cô hận bà. Lạc Bạch Đường ngồi trên mặt đất dùng tay lau lớp bụi trên tấm ảnh trên bia đá thì ra ngay cả khi chết bà cũng đáng thương đến như vậy.

-” Mẹ, mẹ đã bao giờ hối hận chưa”

Sau câu nói của cô mọi thứ trở lại vẻ tĩnh lặng vốn có của nó, chỉ có những cơn gió bay qua làm tung bay mái tóc của cô một cách dịu dàng giống như một ai đó ôm lấy cô nói với cô rằng dương nhiên là hối hận.

Rời khỏi nghĩa trang cô bắt một chiếc xe về phía nhà chị gái mình, nơi duy nhất cô có thể đến vào lúc này, cô không muốn anh nhìn thấy bản thân thảm hại của cô lúc này hơn tất cả cô muốn vòng tay của chị mình. Lạc Bạch Đường đứng trước căn nhà hai tầng của Lạc Bạch Hoa rất lâu rồi bấm chuông cửa , gia đình chồng chị cô chỉ là một gia đình bình thường, hai vợ chồng từ bàn tay trắng xây dựng lên cơ đồ ngày hôm nay mặc dù không khổ như trước nữa nhưng cũng không khá giả gì.

Một lúc sau, Lạc Bạch Hoa vát bụng bầu của mình đi xuống mở cửa nhà là nhìn thấy Lạc Bạch Đường đang đứng trước cửa nhà khuôn mặt cúi gầm xuống đất trong mắt hiện rõ sự yêu thương vô bờ

-” Đường Đường..... ” Giọng của Lạc Bạch Hoa mang chút yêu thương nhưng nói chưa hết câu cổ họng đồng cứng lại nhìn đôi mắt đỏ hoe và một bên má bị sưng còn in rõ năm ngón tay

Lạc Bạch Hoa đưa tay kéo Lạc Bạch Đường vào nhà ngồi trên ghế nâng mặt cô lên quan sát tỉ mỉ

-” bà ta lại đánh em sao” giọng Lạc Bạch Hoa có chút rung rẩy

-” chị ơi, chị ” Lạc Bạch Đường không nói được câu gì chỉ lao vào lòng chị gái mình ào khóc, vừa rồi cô đã khóc rất nhiều nhưng khi dùng sự ấm áp quen thuộc này lại không kìm được lòng mình oan ức bao lâu lâu cứ thế theo nhau chạy ra

Lạc Bạch Hoa ôm lấy em gái mình, đã ba năm không gặp con bé đứng như đã thay đổi rất nhiều, nhờ năm đó Lạc Bạch Hoa theo tiếng gọi tình yêu bỏ nhà ra đi để Lạc Bạch Đường ở lại nơi đáng sợ đó, hình ảnh Lạc Bạch Đường 17 tuổi lúc khóc lóc chạy theo chiếc xe taxi vẫn in sâu trong trí nhớ của Lạc Bạch Hoa, lúc đó cô không có gì chồng cô cũng vậy cô không thể mang theo Lạc Bạch Đường chỉ có thể để còn bé lại , một lần nữa bị chính người thân bỏ rơi cô bị trầm cảm nặng lúc đó chỉ có Tống Dương Ngạo ở bên cạnh cô

giút cô vượt qua, 2 năm sau khi đã có kinh tế Lạc Bạch Hoa quay lại đó cô thì cô đã không chịu gặp mặt chị gái mình nữa, Lạc Bạch Hoa không còn cách nào khác ngoài để lại cho cô địa chỉ nhà mình và chờ đợi .

Ngày hôm đó, Lạc Bạch Hoa làm cho cô rất nhiều món ngon mà cô thích, hai vợ chồng Lạc Bạch Hoa đều có ý giữa cô lại nhưng cô lại không muốn làm phiền cuộc sống vốn tốt đẹp của họ lên từ chối . Lạc Bạch Đường thực sự không muốn về cô cứ lang thang trên phố cho đến khi tất cả các cửa hàng đều đóng cửa trên đường đã không còn người qua lại chỉ thỉnh thoảng vài chiếc xe vội vàng phóng qua. Gần 12 giờ đêm Lạc Bạch Đường mới lê bước chân mình vào con ngõ chỉ con 100 mét nữa thôi là cô lại trở về cái nơi đã từng là nhà của cô nhưng nó chỉ là đã từng thôi. bỗng nhiên một chiếc khăn trắng bịt lấy miệng cô một hương lạ khiến cô chìm vào giấc ngủ

Lạc Bạch Đường bị đánh thức bởi chiếc điện thoại rung trong túi quần của mình cách cô không xa có khoảng 4 tên đàn ông đang lắp đặt máy quay và máy ảnh , hai tay cô bị trói lại với nhau miệng bị bịt một cái khăn, hai tay bị trói lại với nhau khó khăn lắm cô mới lấy được chiếc điện thoại ra khỏi túi quần số điện thoại quen thuộc của anh hiện lên ,tối nay anh đã gọi cho cô rất nhiều cuộc nhưng vì tâm trạng lên cô không bắt máy chuyển sang chế độ run,cô dùng tay lướt bật chế độ nghe máy giọng anh ầm ập mang chút lo lắng vang

-” Alo Đường Đường sao giờ em mới bắt máy ”

Giọng nói của anh vang lên gây chú ý của 4 tên kia ngay lập tức một tên trong số đó lao đến

-” Chết tiệt, con chó” tên đó hung hăng tát cô một cái vớ lất điện thoại tắt đi

Miệng cô chuyển đến một cảm giác đau đớn chút vị tanh của máu xuống cổ họng chiếc khăn trắng trong miệng một góc hơi hồng, tên đó chùng mắt nhìn cô dùng lực kéo rách chiếc áo phông cô đang mặc để lộ cơ thể trắng nõn là của cô

-” cũng không đến nỗi nào ”

Câu nói của hắn giống như đánh cô tỉnh lại cô dùng chân đạp vào bụng hắn liên tục đạp lên người hắn khiến hắn ngã ra đằng sau nhưng lại không hề gì chỉ khiến hắn càng tức giận thêm , hắn dùng chân mình kẹp chân cô lại dùng một tay giữa lấy tay cô trên đỉnh đầu một bàn tay dơ bần của hắn bóp lấy ngực cô, cô đẩy được chiếc khăn trong miệng mình ra vương người cần lấy tay tiếng hắn hét lên đau đớn. Hai tên trong ba tên còn đi đến giút hắn giữa lấy chân tay cô hắn dùng lực đẩy đầu cô đập xuống đất, cơn đau truyền từ phía đầu chuyển lại,

-” cần này, tao cho mày cần này ” hắn thắng tay tát liên hồi mặt cô màu đến khi máu từ miệng cô chảy ra làm bẩn tay hắn mới dừng lại

Hắn nhìn cô nằm trên đất mơ màng bất lực mà hắn hể dừng dây cởi áo của mình cởi quần, Lạc Bạch Đường chóng vánh không cử động nổi chỉ có thể đứng mắt nhìn bọn chúng ” Ngạo em xin lỗi” nước mắt tràn khỏi khoé mi, ngày hôm nay cô đã khóc rất nhiều nhưng giờ phút này cô cảm thấy thứ chảy ra khỏi mắt mình không còn là nước nữa mà máu

7. Chương 7: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p3)

Lạc Bạch Đường tỉnh dậy thấy những hoa văn quen thuộc trên trần nhà giạt mình nhìn sang bên cạnh Tống Dương Ngạo ngồi trên đất gối đầu lên giường ngủ quên vẫn nắm lấy tay cô

- ” Ngạo” giọng cô vang lên dịu dàng

- ” Đường Đường em tỉnh rồi hả? ” Tống Dương Ngạo chống tay lên giường đứng dậy có lẽ do ngồi lâu trên đất mà tê chân đứng không vững lão đảo ngã xuống đất

- ” Ngạo”

- " Đứng đứng ngồi dậy anh không sao " Tống Dương Ngạo chống tay đứng dậy ngồi lên giường ấn người cô nằm lại trên giường
- " Ngạo, sao em lại ở đây, sao anh lại ngồi dưới đất vậy? Đầu em đau quá Ngạo " cô đưa đôi mắt tròn xoe của mình long lanh nhìn anh
- " Đường Đường em không sao chứ?"
- " Sao, em không sao cả?"
- " không sao thì tốt " giọng anh run lên khé mi tràn ra một giọt nữa nằm trên mặt
- " Ngạo anh khóc à, em làm gì sai sao? Đường Đường sẽ ngoan mà "
- " Uhm Đường Đường của anh ngoan lắm" anh cố nở một nụ cười vờ cô " Để anh đi gọi bác sĩ "

Chỉnh lại tâm trạng rửa mặt cho tỉnh táo anh vội bước ra ngoài gọi bác sĩ trực ở phòng khách, khám qua một lượt hỏi cô vài câu hỏi xong bác sĩ kê cho cô một đơn thuốc bổ rồi cùng anh bước ra ngoài không hề hăm được bản thân nữa anh nắm tay bác sĩ hỏi

- " cô ấy thế nào?"
- " chúng ta ra chỗ khác nói chuyện " bác sĩ nhìn cách cửa phòng vẫn không an tâm nói vờ anh
- " được"

~~~Tại phòng khách

~~~ " Theo như tôi thấy cô ấy bị cú sốc quá lớn không chấp nhận được quá khứ đã tự khoá kí ức đau khổ của bản thân mình "

- " có khi nào cô ấy nhớ lại không?"
- " trường hợp này đương nhiên là có những rất hiếm vì chính bản thân bệnh không muốn nhớ lên nếu không bị ảnh từ bên ngoài sẽ không tự động nhớ lại "
- " những chuyện cô ấy đã trải qua quên được có khi lại tốt không nhờ gì cô ấy sẽ không đau khổ

Bác sĩ nhìn người đàn ông ngồi trên ghế trước mặt mình đứng dậy vỗ vai anh cảm đồ nghề ra về. Tống Dương Ngạo trên trong phòng khách rất lâu mới đi vào bếp lấy một bát cháo đã nấu từ trước cho vào lò vi sóng hâm nóng bưng lên phòng cho cô.

- " Đường Đường, ăn một chút cháo nha"
- " Ngạo, em bị làm sao vậy " cô nằm trên giường nhìn anh vì không muốn anh lo cho mình lên ngoan ngoan nghe lời anh không ngồi dậy, cô chỉ nhớ bản thân đã đi đến mộ mẹ còn đến nhà chị gái sau đó lang thang trên phố đến muộn nhưng lại không nhớ những chuyện gì sau đó.
- " Mơ Nhỏ, do em hư đi chơi đêm bị tai nạn " anh đặt bát cháo lên tủ giường ngồi xuống đỡ cô ngồi dậy " em có biết lúc tôi nhận được điện thoại đã lo lắng thế nào không hả "

Lạc Bạch Đường ngồi dựa vào đầu giường nhìn anh gạt đầu nhẹ, đương nhiên là biết vì anh đã khóc, khóc vì cô

- " sau này em sẽ không hư nữa "
- " vậy mau ăn cháo " Tống Dương Ngạo lấy thìa tháo thổi cho đỡ nóng rồi đưa đến miệng cô

Nửa tháng sau

Tống Dương Ngạo vừa bước vào nhà liền thấy Lạc Bạch Đường nằm co ro trên ghế phòng khách tay ôm quyển tiểu thuyết.

- " Mơ Nhỏ, lại làm sao thế "
- " Ngạo, ôm em đi "

Bước tới ngồi trên ghế kéo cơ thể lười biếng ở trên ghế vào lòng

- " Nói anh nghe ai dám chọc Mỡ Nhỏ của anh nào "

- " Không có "

- "Thế sao lại thế này mắt đỏ hết lên rồi "

- " Ngạo, em yêu anh " Lạc Bạch Đường vươn người hôn lên má anh một cái khiến người kia hoá tượng trong phút chốc quay lại hun lại trên má phum phím của cô

. Nhìn quyển tiểu thuyết trong tay cô liền thở dài chỉ vì một quyển tiểu thuyết thôi cũng làm ra bộ dạng này được sao

- " Ngạo em thấy đau đớn nhất chính là hai người yêu nhau mà lại không thể nói cho đối phương biết bản thân mình yêu đối phương nhiều như thế nào "

- " Ngốc ạ, nó chỉ là tiểu thuyết thui ngoài đời không như vậy đâu "

- " Ngạo em không muốn cuộc đời mình giống một quyển tiểu thuyết đau đớn khổ đau rồi mới có được hạnh phúc, em không chịu được những thứ đó , em chỉ muốn ở bên cạnh anh như lúc này chờ anh đi làm về có thể ôm hôn có thể nói cho anh biết anh quan trọng đối với em như thế nào "

- " Dương nhiên rồi, em là cô vợ nhỏ của anh mà "

- " Ngạo nếu có một ngày.....một ngày.....ừ.....ừ " đôi môi cô bị anh dùng môi chặn lại (nguyên câu: nếu có một ngày anh muốn rời đi hãy nói cho em biết đừng làm em đau)

- " Sẽ không có một ngày nào cả "

Tổng Dương Ngạo hôn lên trên trán cô dùng tay sờ vết thương trên đầu cô dịu dàng nhưng lòng anh lại đau đến tận tận là do anh chậm một bước khiến cô chịu nhiều đau khổ như vậy

- " Đường Đường, anh đã nói với bố em và bố mẹ anh là chúng ta đã đăng ký kết hôn từ giờ em sẽ sống ở đây với anh, anh cũng đã chuyển đến làm ở công ty chi nhánh ở thành phố này,đợi 3 năm nữa em chính thức mặc váy cô dâu cùng anh vào lễ đường chúng ta sẽ chuyển đến thành phố A có được không "

Cô nhìn anh rồi gật đầu cô không muốn trở về căn nhà đó nữa, gặp những con người đó nữa như thế này sẽ tốt hơn

8. Chương 8: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p4)

1 Tháng sau

- " Đường Đường, em ăn chậm thôi có ai dành đồ ăn của em đâu "

- " Ngon quá, anh cũng ăn đi chứ " Lạc Bạch Đường nhét miếng thịt kho tàu vào miệng anh cười vui vẻ

- " Thiếu phu nhân gần đây thật giống như đang bị ghen vậy" Má Chương bưng bát canh chua ra đặt giữa bàn ăn vui vẻ nói

- " không thể nào Má Chương con và Ngạo còn chưa động phòng làm sao có thể " Lạc Bạch Đường múc một thìa canh vào bát uống một ngụm vô tư nói " oa canh ngon quá mà còn thiếu chua thì phải "

- " không thể nào tôi đã cho gấp đôi bình thường rồi đó " Má Chương liền lấy một chút canh uống thử liền che miệng nói " Trời ơi chua quá thiếu phu nhân cô không phải bị ghen mà quá bị ghen luôn rồi "

Tổng Dương Ngạo ngồi thẫn thờ trên bàn ăn nhìn cô đến ngây người không nói không rằng đứng dậy đi lên phòng ngủ.

- " Ngạo anh không ăn nữa sao "

- "ukm anh ăn no rồi "

Lạc Bạch Đường khó hiểu nhìn bóng dáng anh đi lên lầu lầu tiếp tục công trình ăn uống của mình. Sau khi no nê Lạc Bạch Đường mời ôm cái bụng căng tròn của mình vào phòng ngủ chui vào lòng Tống Dương Ngạo, thấy cơ thể mềm mềm dễ thương trong lòng liền không kìm được bản thân vòng tay ôm lấy cô vỗ về cơ thể cô .Lạc Bạch Đường được vỗ về liền ngoan ngoãn như con mèo nhỏ nhắm mắt thở đều đều trong lòng anh, thì từ bụng chui lên cổ họng một chất chua vô cùng khó chịu liền đẩy anh chạy thẳng vào nhà vệ sinh " ọẹ.....ọẹ.....ọẹ....." Tống Dương Phong chau mày lo lắng trong lòng càng lớn cũng theo cô đi vào nhà vệ sinh ngồi xuống vỗ lưng cho cô

- " Đường Đường, ngày mai anh đưa em tới bệnh viện kiểm tra nha"

- " em không sao là do em tham ăn thôi " cô đưa tay lắc lắc ý muốn nói không muốn đi nhưng nhìn thấy khuôn mặt lo lắng đen xì của anh mới cúi đầu nói nhỏ " vậy cũng được"

~~Tại Bệnh Viện

~~Lạc Bạch Đường sợ hãi nhìn kết quả kiểm tra trên tay đành rơi xuống đất nắm lấy vai anh lắc

- " Không thể nào Ngạo chúng ta chưa từng làm chuyện đó, tại sao,tạo sao lại có thể, không đúng đờ bé là con ai, Ngạo nó là con anh phải không Ngạo?"

- " Đường Đường em bình tĩnh đi, không sao đâu em bình tĩnh lại " anh đỡ lấy hai cánh tay cô giữa cơ thể cô

- "không, không phải của anh vậy là của ai, đau,đau quá, đầu của em đau quá....."

- " Đường Đường em làm sao vậy mau tỉnh lại.....bác sĩ.....bác sĩ "

- ————— trong ký ức của Lạc Bạch Đường —————

" cũng không đến nỗi nào " một giọng lạ của người đàn ông đến mang sợ vang lên, từng mảnh ký ức hiện lên trong đầu cô, cô bị trói, bị đánh, bị tên đó dùng chân giữa chân mình lại, cô cắn hấn, cô bị đàn em của tên giết lại rang chân cô, tên dùng thứ bắn thủ của mình phá đi lớp bảo vệ mỏng manh trong cô, cứu đi thứ quý giá nhất cuộc đời con gái, đến khi hấn hả hê thoải mái thú tính của mình, lần lượt từng tên một chúng dầy vò , chà đạp lên cơ thể cô, vấy bẩn lên từng lớp da cô cho đến khi bình minh lên ánh đỏ chen kẽ vàng cam tuyệt đẹp chiếu vào căn nhà hoang mục nát lên cơ thể cô đầy vết thương chúng vẫn không buông tha.

Rồi khuôn mặt đó xuất hiện, hơi ấm quen thuộc bao bọc lấy cơ thể đầy thương tích bắn thủ của cô vào lòng, những giọt nước rơi xuống mặt cô từng giọt một nóng hổi nó có vị mặn và đắng thấm qua lớp da của cô xâm nhập vào cơ thể cô, biết bản thân đã không còn xứng đáng vẫn cố nắm lấy không buông

- " là Lạc Tử Như bảo chúng tôi chỉ cần....." Đó là câu nói cuối cùng của người đàn ông đó vọng trong đầu cô

—————tại phòng vip bệnh viện —————

- " cô ấy không sao chứ "

- " giờ thì đã không sao rồi chỉ sợ sau khi tỉnh dậy sẽ...."

- " không sao khi cô ấy tỉnh dậy tôi sẽ nói cô ấy rằng đờ bé là con tôi" vọng anh trầm ấm vang lên

- " chuyện này tuy anh tuy nhiên bệnh nhân không thể chịu đựng được thêm bất kì áp lực nào cả" vị bác sĩ trẻ thở dài tốt bụng nhắc nhở anh rồi dãi bước ra ngoài

Căn phòng trở lại sự yên tĩnh vốn có của bản thân nó, anh ngồi trên ghế nhìn người con gái vẫn đang say ngủ trên giường dùng dây buộc đến cạnh giường nắm lấy tay mập mạp của cô

- " Đường Đường, là tôi không bảo vệ em tốt,là tôi không tốt "

- " Ngạo em muốn đi tắm " giọng cô yếu ớt vang lên

- " Đường Đường em còn....."

-” em muốn.....tắm.....Ngạo.....em khó chịu”

-” Được, anh chuẩn bị nước cho em ”

Tổng Dương Ngạo đứng dậy đi về nhà vệ sinh bật bình nóng lạnh xả nước ra ngoài đến khi nước đủ ấm mới đi đến bên giường

-” Để anh đưa em vào ”

-” Em có thể tự đi ”

Cô tự động ngồi dậy rời giường lê từng bước chân qua người anh đi vào nhà tắm , tiếng nước “ào ào ” liên tục phát ra bên trong nhà tắm không ngừng vang lên, 5 phút,10 phút, 20 phút, 30 phút ,45 phút,60 phút, từng phút trôi qua trong lòng anh giống như ngồi trên đóm lửa càng ngày càng to không ngừng đi lại trong cho đến khi bản thân không chịu đựng được sự dày vò này mới đẩy cửa bước vào. Lạc Bạch Đường đứng dưới vòi nước lạnh cả cơ thể đầy vết cào đang trào máu chảy ra hoà cùng với nước trôi xuống cống khiến anh sợ đến nỗi quên cả hít thở lao đến ôm lấy cơ thể đổ vào lòng

-” Không dừng, dừng có đụng vào em, dừng có đụng vào bản lắm ” giọng cô hét lên tay chân đánh loạn soạt vào người anh

-” Đường Đường,em không có Đường Đường ngoan , ngoan nào ”

Mặc cho những đánh đau đớn về thể xác do cô đang gây thì trái tim anh còn đau hơn khi thấy cô tự làm tổn thương bản thân mình, động tác của cô dần chậm lại nhẹ hơn trước cuối cùng chỉ là nắm đấm đặt trước ngực anh ào khóc,tại sao lại vậy mọi thứ quá bất công

-” được rồi không sao nữa rồi, Đường Đường ngoan lắm ” anh ôm chặt lấy cô dòng nước lạnh cùng nước mắt cô hoà vào nhau chảy trên người anh lớp áo mỏng dính chặt lấy cơ thể cùng trán của anh vô cùng khó chịu nhưng lại không có cách nào cởi bỏ được

-” Ngạo em muốn giữa đũa bé nhưng lại không thể nào đối mặt với những thứ đó, em có thể.....”

-” Đường Đường, em muốn thế nào cứ thế như vậy đi, không cần phải suy nghĩ nhiều vì tôi chỉ cần em thôi nhưng thứ khác không quan trọng”

9. Chương 9: Yêu Đúng Cách (p1)

Lạc Bạch Đường nằm trên giường để rang hai chân của mình ra mặc kệ cho người khác dùng vật dụng lạnh lẽo từ từ khuấy động bên trong mình từ từ mang sinh linh nhỏ bé vô tội trong cơ thể mình rời đi, nó đi rất nhanh cũng giống như lúc nó đến vậy không một lời báo trước, không phải cô không muốn giữ chỉ là sợ bản thân mình sau khi sinh ra bản thân không có cách nào đối mặt với quá khứ, sợ bản thân mình không tìm được mà tổn thương đến đứa bé, sợ bản thân mình không thể cho nó những yêu thương mà nó đáng có những vòng tay ấm áp vỗ về của một người mẹ. Nếu có ai hỏi cô có đau không nhất định cô sẽ nói không đau vì chữ đau đó không đủ để diễn tả lúc này, ngoài đau ra nó còn tủi nhục, sự áy náy, sự giằng xé vô tận không thể nói không thể gào hét càng không thể bộc lộ

Lạc Bạch Đường tỉnh dậy sau cơn mê, cô đưa tay đặt lên bụng mình ở nơi đó từng có một sự sống nhỏ bé những vì sự độc ác của bản thân cô giờ đã biến mất không dấu vết

- ” Đường Đường ” giọng nói mềm mại vang lên

Lạc Bạch Đường nghiêng đầu nhìn về phía của Lạc Bạch Hoa rời khỏi vòng tay chồng mình lao người về phía giường nhìn khuôn mặt tái nhợt của em gái mình mà không tìm được nước mắt nắm lấy tay cô áp vào mặt mình

- ” Đường Đường, ruốc cuộc mẹ con họ đã làm gì em thế này ”

Lạc Bạch Đường cong miệng nở một nụ cười bàn tay này sao lại ảm áp đến thế

- " có thể cho em sờ bụng chị một chút được không?" giọng cô yếu ớt vang lên rút tay khỏi nơi ảm áp rồi xuống bụng chị gái mình, nếu như cô không độc ác nếu như cô lương thiện một chút có lẽ mấy tháng sau đứa bé trong bụng cô sẽ phát triển lớn như thế này , từ bụng chị cô truyền đến một động tĩnh nhỏ rất nhỏ nhỏ đến nỗi dường như chưa từng xảy ra nhưng cô lại cảm nhận rất rõ ràng " nó đạp nè, có đang đạp chị nè " khe mi cô tràn ra những giọt nước vô thức thì trào ra

- " Đường Đường đừng như vậy mà Đường, không phải lỗi của em đâu Đường Đường "

- " chị ơi.....em.....em đã.....đã giết người rồi chị , "

- " Đường Đường em đừng như vậy, đừng có như vậy nữa có được không " Lạc Bạch Hoa cúi xuống ôm lấy cô vào lòng tiếng khóc của vang vọng cả căn phòng, thế giới này thật đáng sợ thực sự rất đáng sợ

Ngoài hành lang bệnh viện cửa sổ hướng ra ngoài khu công viên của bệnh viện cách cửa phòng cô không xa Tống Dương Ngạo một mỗi dựa lưng vào tường trên tay cầm điều thuốc hít lấy một hơi nhìn ra xa xăm ngoài bầu trời kia, bản thân không thể nhớ nổi mình đã hút bao nhiêu điếu chỉ biết thùng gác bên cạnh anh đã đầy những đầu lọc ngắn dài khác nhau đối diện anh còn có cái bảng "cấm hút thuốc lá "

~~3 ngày sau

~~Lạc Bạch Đường ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn ra xa xăm của bầu trời, hôm này trời nắng rất đẹp ánh nắng vàng óng chiếu lên tán lá của cây xanh in những hình thù quái lạ lên mặt đất, ngoài đường những dòng người hối hả ngược xuôi ở rất xa ngoài kia. Bệnh tình của cô đã đỡ hơn rất nhiều chỉ là không còn cười nói vô tư, không thích đọc những quyển tiểu thuyết mộng mơ như trước đây nữa thôi, cô thích ngồi một mình bên cửa sổ im lặng nhìn dòng người qua lại

Cánh cửa phòng mở ra Lạc Bạch Hoa mang theo một hộp canh gà tần từ hôm qua cùng Tống Dương Ngạo bước vào phòng, 3 ngày này cô vẫn luôn chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và nhà dương nhiên đều do tài xế của anh đưa đón

- " Đường Đường, chị hầm canh gà mà em thích nhất này mau lại đây ăn đi cho nóng " Lạc Bạch Hoa vui vẻ đi đến đầu giường mở nắp hộp ra hương thơm loan toản khắp phòng khích thích tuyệt nước bọt của người khác nhưng cô lại không muốn ăn một chút nào. Vừa bước vào phòng Tống Dương Ngạo đã đi đến trước mặt cô cúi người người hôn lên trán cô cười ngọt ngào trong đôi mắt anh chừa đựng sự nuông chiều đến mê đắm dường như chưa có bất kì chuyện gì xảy ra.

Lạc Bạch Đường cố ép bản thân mình uống từng ngụm canh gà tần của Lạc Bạch Hoa nở một nụ cười, cô không muốn chị gái mình vất vả ngày đêm còn phải lo lắng cho một đứa không ra gì như cô nữa. Sau khi cô ăn xong Lạc Bạch Hoa ngồi nói chuyện với cô một lúc rồi ra về trong gian lại trở về sự lạnh lẽo im lặng đến đáng sợ có thể nghe hơi thở của hai người trong phòng. Lạc Bạch Đường vì không muốn đối mặt với anh lên lúc Tống Dương Ngạo đưa Lạc Bạch Hoa xuống lầu lên xe thì đã trở về ngủ trên giường, anh đứng cạnh giường nhìn cô rất lâu không muốn lật tẩy cô nhưng bản thân lại không chịu đựng sự im lặng này sợ chỉ cần quay mặt đi người con gái trước mặt mình sẽ bốc hơi khỏi thế giới này không dấu vết.

Tống Dương Ngạo tháo giày nằm lên giường ôm lấy cô, cô đã gây đi rất nhiều đường nét trên mặt cũng theo đó mà hiện rõ hơn vô cùng xinh đẹp nhưng anh lại rất đau lòng không muốn người mình yêu trở lên xinh đẹp theo cách này.

Hơi ảm quen thuộc bao bọc lấy cơ thể cô theo vô thức cô đưa tay nắm lấy áo anh tạo đường nhăn trước ngực trên áo trắng của anh ,hai mắt cô vẫn nhắm chặt cô không muốn nhìn vào đôi mắt chứa đựng những yêu thương đó sợ bản thân chót đắm chìm trong đó sẽ không thể nào buông bỏ

- " Ngạo, chúng ta li hôn nhé " Giọng cô rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến nỗi khiến người khác nghi ngờ sự tồn tại của nó nhưng lại là tiếng sét đánh vang trời trong đầu anh

Anh đưa tay ôm chặt lấy cô nhắm mắt lại coi như bản thân mình không nghe thấy gì không biết cái cả.

10. Chương 10: Yêu Đúng Cách (p2)

- " Ngạo " thấy anh không trả lời lại cảm thấy sợ hãi gọi anh ngược mắt lên nhìn anh

- " Đừng có nói nữa " giọng anh rất to khiến cô giật mình

Tổng Dương Ngạo dần mở mắt ra nhìn thẳng vào mắt cô, trong đôi mắt anh nổi lên những tia máu đỏ, lần đầu tiên trong 16 năm năm trời quen biết anh đây là lần đầu cô nhìn thấy anh tức giận như vậy

- "Ngạo em đã không còn xứng với anh nữa, em đã không còn....."

- " Tôi đã nói em đừng có nói nữa cơ mà " anh quát lên với cô hung hăng ấn lên đôi môi cô một nụ hôn, lưỡi anh xông thẳng khoang miệng cô quần lấy lưỡi cô không rời hút cạn năng lực của cô, nụ hôn rõ ràng rất dịu dàng nhưng sao lại đau đớn đến thế nó làm đông cứng từng giọt máu trong người cô, khiến bản thân cô không thể điều khiển chính mình bám chặt lấy cơ thể anh

Chỉ đến khi không thể thở được nữa anh mới buông tha đôi môi cô, lấy con dao gọt hoa quả trên kệ gần đầu giường phía mình ấn vào tay cô hướng về tim mình

- " Tôi không cần biết em có đáng hay không, nếu em muốn ly hôn chỉ có một con đường chính ra giết chết tôi trước đi , nếu không cả đời này em đừng mong thoát được tôi "

- " Ngạo anh bỏ tay em ra đi, anh đừng làm thế, Ngạo không đáng đâu mau bỏ ra đi " cô hoảng hốt muốn rút tay ra mà không được

- " Đường Đường, tôi không thể sống mà thiếu em được, nếu em không còn yêu tôi, tôi thấy bản thân mình cũng không cần phải sống tiếp làm gì nữa " nắm chặt lấy tay cô đang cầm con dao ấn hơi mạnh vào ngực mình một máu đỏ liền loan ra chiếc áo của anh

- " Không Ngạo đừng, em yêu anh thực rất yêu anh mà "

- " Em yêu tôi tại sao em muốn rời xa tôi,không phải em muốn lấy mạng tôi sao "

- " Không có Ngạo không phải như anh nghĩ đâu, anh đáng có những thứ tốt đẹp hơn em, sẽ có một người phụ nữ khác khiến có anh được hạnh....." Chưa kịp nói chữ cuối bàn tay anh gia tăng thêm sức lực cầm mũi dao vào sâu thêm một chút nữa " Không đừng mà Ngạo đừng mà em sai rồi em sẽ không rời xa anh, sẽ không rời xa anh thật đó mau bỏ dao xuống đi có được, đừng làm em sợ mà " Đôi mắt cô đỏ lên từng giọt nước mắt cứ như viên châu rơi xuống gối ruộc cuộc anh vẫn mềm lòng không chống đỡ nổi thả lỏng bàn tay mình ra, cô lập tức rút con dao ra vắt ra góc phòng thì bị anh kéo vào lòng

- " Ngạo em đi gọi bác sĩ "

- " Đừng một chút thôi cũng được, đừng cử động " sợ quá, bây giờ anh vẫn còn cảm thấy sợ chỉ một chút nữa thôi cô sẽ rời khỏi anh thực sự quá đáng sợ, ôm ghì người cô vào lòng cúi đầu vào mái tóc cô hít lấy hương thơm bạc hà quen thuộc , vết máu trên áo anh cũng do đó mà loan rộng hơn khiến cô sợ hãi

- " Ngạo buông em ra....."

- " Không "

- " Ngạo em bấm chuông gọi bác sĩ cho anh thôi "

- " Yên tâm, chỉ cần em ở đây anh sẽ không sao đâu "

- " Ngạo anh đừng trẻ con như thế anh làm em lo đấy " được rồi thật là mất mặt mà thua hết lần này đến lần khác cũng không khá lên được chút nào, Tổng Dương Ngạo buông lỏng người cô, để cô ngồi dậy bấm chiếc chuông đầu giường

Rất nhanh sau đó bác sĩ và y tá đều chạy đến phòng cô ngăn ngó đến ngu người nhìn vết máu càng ngày càng loan rộng trên áo người nhà bệnh nhận. Sau khi băng bó xong bác sĩ thở dài nhìn anh vỗ vai anh hắng giọng nói

- " Sau nay muốn tử tự thì đừng có tử tự trong bệnh viện chết không nổi đâu, mất mặt bác sĩ chúng tôi mà "

Sau đó liếc mắt nhìn cô ý bảo quản lý chồng cho tốt vào đừng làm khổ chúng tôi quá.

Bác sĩ cùng ý tá đều rời đi căn phòng lại chỉ còn có mình anh và cô, cô bước đến cạnh ngồi lên giường đưa tay sờ vết thương trên ngực anh cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ liên bị kéo lên đùi ai đó bị ấn đầu vào ngực lớn tiếng tìm thỉnh thỉnh của anh vang lên bên tai cô khiến cô đỏ mặt tía tai

- ” Đường Đường em biết yêu đừng cách thế nào không ”

Lạc Bạch Đường trên đùi anh dùng tay viết lên ngực anh “không biết ” Tống Dương Ngạo liền phì cười hôn lên trán cô

- ” Đường Đường cách yêu anh không phải là để anh đi tìm một hạnh phúc mới không phải là từ bỏ tình yêu của anh mà là quan tâm bản thân mình một chút chính là cách yêu anh tốt nhất em có thể làm,em hiểu chứ”

Lạc Bạch Đường vòng tay ôm lấy eo anh áp đầu vào ngực anh quan tâm bản thân mình một chút lại là cách yêu anh tốt nhất sao trên đời này thực sự còn tồn tại một người đàn nào ngốc như anh sao Tống Dương Ngạo

11. Chương 11: Hãy Mang Em Đi Khỏi Nơi Đây Có Được Không (p5)

“Bộp ” ” Lạc Bạch Đường con dĩ nhà mày, mày lên giường với đàn ông để lại hậu quả thì thôi đi sao mày hãm hại con gái tao còn đổ oan cho con trai tao tàn trử ma tuý dù sao chúng cũng là em cùng cha với mày, đồ đàn bà độc ác nhà mày chả khác gì con mẹ cả ” Hoa Song Ngân lao vào phòng bệnh tát thẳng vào mặt cô gào hét điên cuồng đánh lên người cô

- ” Đường Đường, Song Ngân bà làm gì em gái tôi thế hả ” Lạc Bạch Hoa vừa bước vào phòng cảnh tượng trước mặt đã đập vào mắt cô, liền lao vào kéo bà ra khỏi người cô ,Hoa Song Ngân thấy Lạc Bạch Hoa lao vào cố ý hất tay đẩy cô ngã ra phía sau

- ” chị ” Lạc Bạch Đường sợ hãi hét lên

Tống Dương Ngạo bước vào phòng liền rang tay đỡ lấy cơ thể bầu nặng nề của Lạc Bạch Hoa

- ” chị, không sao chứ”

- ” không sao cảm ơn em ”khôn mặt của Lạc Bạch Hoa có chút tái nhợt sợ hãi xoa bụng mình (Lạc Bạch Hoa ít tuổi hơn nhưng do lấy em gái lên gọi là em rể)

Đỡ Lạc Bạch Hoa ra ghế sofa gần đó ngồi, Tống Dương Ngạo mời bước đến giường nâng khuôn mặt vừa bị đánh còn hơi hồng trên má mới lạnh lùng nhìn Hoa Song Ngân tức giận đứng góc phòng. Không nói không rằng lấy điện thoại trong túi ra nhấn nút gọi cho ai đó ở mấy bên kia, giọng anh lạnh lùng mang chút tàn nhẫn vang lên

- ” tăng lên 20 người một đêm, thêm cả tôi giết người cứu của nữa”

Khuôn mặt của Hoa Song Ngân trắng bạch không còn giọt máu lão đảo ngã trên mặt đất, 20 người 1 đêm nhất định con gái bà sẽ bị bọn chúng cưỡng bức cho tời chết, con trai bà chỉ mới 16 tuổi đã mang tội danh tàn trử ma ma tuý giờ thêm tội giết người cứu của nhất định chỉ có một con đường đợi đến khi tròn 18 tuổi mang đi xử bắn. Không chỉ Hoa Song Ngân ngay cả Lạc Bạch Hoa cũng sợ hãi nhìn tấm lưng người đàn ông trước mặt mình đã hoá thành con quỷ tàn độc nhất, Lạc Bạch Đường không hiểu chuyện gì đang xảy ra vẫn gọi vàng nắm lấy tay anh

- ” Không đừng mà Ngạo, đừng làm vậy chúng dù sao cũng làm em của em ”

- ” Lúc bọn họ cho người cưỡng bức em có nghĩ đến em là chị gái của chúng ” giọng anh vẫn mang sự tức giận chỉ là có một chút nhu hoà hơn trước rút cánh tay mình lại định quay mặt đi chỗ khác, anh biết chỉ cần nhìn vào khuôn mặt đó anh sẽ lại yếu lòng , lại thua một lần nữa dưới tay cô một cách can tâm tình nguyện

Lạc Bạch Đường thấy hành động của anh liền sợ hãi vươn người ôm lấy eo anh áp mặt nhìn vào ngực anh, có thể anh thấy cô thật ngốc, thấy cô thật ngu si nhưng cô mệt rồi tranh đấu bao nay cô đã mệt lắm rồi không muốn ân oán dây dưa với bọn họ nữa

- " Ngạo, buồn tha đi em mệt rồi. Chúng ta tha cho họ lần này cũng là tha cho chúng ta có được không, bỏ qua hết tất cả quá khứ anh hãy mang em rời khỏi nơi này có được không?" " Dừng lại ở đây nhé có được không?"

Tống Dương Ngạo nhìn người con gái trong lòng mình không có cách nào đẩy cô ra chỉ có thể dịu dàng ôm cô vào lòng, được rồi thực tế đã chứng minh anh không có cách nào chống cự lại ma lực của cô viễn viễn thua trong tay cô một cách can tâm tình nguyện nhất.

- "Đường Đường em thật ngốc " giọng anh mang chút cưng chiều khó tả giống như người đàn ông độc ác vừa rồi chưa từng xuất hiện

Lạc Bạch Đường ngẩng đầu nhìn anh hạnh phúc

- " Có lẽ vì em ngốc lên ông trời mới sai một thiên sứ đến bảo vệ em chẳng "

1 tuần sau

Lạc Bạch Đường ôm lấy cơ thể đang rung lên vì khóc của Lạc Bạch Hoa cười dịu dàng

- " Được rồi, chị hai em đi về nhà chồng chứ có phải đi chết đâu mà chị khóc như mưa đám vậy "

- " trời con bé nói linh tinh gì thế ha?" Lạc Bạch Hoa cuối cùng cũng hết khóc tức giận nhìn cô " Ngạo sau này cậu nhất định phải chăm sóc con bé thật tốt đừng để nó chịu bất kì áp lực nào nữa " Lạc Bạch Hoa nắm lấy bàn tay to lớn của anh giống như trao gửi một niềm tin mãnh liệt

- " chị yên tâm em nhất định khiến cô ấy thật hạnh phúc "

- " Được rồi chị chúng em phải đi rồi, hai người nhất định phải giữ sức khỏe, em sẽ về thăm hai người, bao giờ chị sinh nhờ báo cho em biết đó "

- " ukm,đi cẩn thận đến nơi phải gọi cho chị "

- " em biết rồi,anh rể em trao chị gái em cho anh đó anh phải bảo quản cho tốt không em sẽ đòi lại "

- " Cái này đương nhiên rồi, em đừng lo "

Tống Dương Ngạo ôm lấy vai cô kéo vali xoay người đi qua cửa kiểm sát, đi đến nơi mới làm lại từ đầu,tiếp tục cuộc sống mới

Liệu là hạnh phúc hay là đau khổ chỉ có thể chờ tương lai phía trước mà thôi

12. Chương 12: Gia Đình Chồng

Lạc Bạch Đường và Tống Dương Ngạo vừa xuống sân bay thành phố A thì đã có một chiếc xe đen sang trọng đến đón họ, chiếc xe đưa họ ra ngoại thành không xa dừng lại trước một cổng sắt lớn hoa văn vô cùng độc lạ, sau khi đi qua cổng lớn còn phải mất 5 phút chạy xe đi qua khuôn viên của gia đình mới đến được nhà lớn, hai bên đường đắp dành tán lá xanh ngát, xa xa còn có một nhà kính hình như là trồng rau bên cạnh còn có một cái thác nước nhân tạo vô cùng sinh động còn có cả một vườn hoa oải hương tím ngát. Lạc Bạch Đường thích thú áp mặt vào kính nhìn không rời mắt thực sự là quá lớn đi mất .

- " Ngạo, đây thực sự là nhà anh sao "

- " Không phải "

- " hả "

- " Mà là của chúng ta " Tổng Dương Ngạo đưa tay kéo cô ngồi gần về phía mình cười dịu dàng nói.

Chiếc xe dừng lại trước nhà lớn , một chàng trai trẻ ăn mặc lịch sự mở cửa xe cho họ. Ngay sau đó một người phụ nữ trẻ trung mái tóc lượn sóng nước chiếc váy liền thân màu đen tôn lên dáng của bà chạy từ nhà lớn xuống bậc thềm trước nhà lao về phía họ lao vào ôm lấy Lạc Bạch Đường

- " Con gái cuối cùng hai đứa cũng về " giọng nói ấm áp như ánh nắng ban mai của xuân của bà thì thầm vào tai cô

- " Mẹ, nhầm người rồi, con mới là con trai của mẹ " Tổng Dương Ngạo chọc ngón tay vào vai bà bất mãn nói

- " Hai đứa cuối cùng về rồi " Tổng Khắc Đình (cha) ung dung cùng Tổng Dương Phàm (anh hai) đi tới gần ba người nói

- " cha, anh hai " Tổng Dương Ngạo vui vẻ cười với hai người ra sức kéo mẹ mình ra khỏi người Lạc Bạch Đường

- " Con chào bác trai, bác gái, em chào anh "Lạc Bạch Đường thoát khỏi vòng tay của Lam Nguyệt Trúc (mẹ) liền cúi gập người lễ phép chào người lớn

Sau câu chào vô cùng lễ phép của cô không khí xung quanh năm người bỗng trở nên lạ thường, khuôn mặt Lam Nguyệt Trúc và Tổng Khắc Đình trở nên vô cùng khó coi, còn Tổng Dương Phàm mặt dù không biểu cảm gì nhưng cũng không có vẻ vừa lòng, Lạc Bạch Đường không hiểu bản thân mình làm gì sai nhìn ba người trước mặt vội cúi đầu nhìn giày dưới chân mình giống như đứa trẻ mắc lỗi sai.

- " phải là chào cha, mẹ, anh hai mới đúng " Tổng Dương Ngạo lại gần ôm lấy cô nói nhỏ vào tai cô nhấn khéo

Dưới ánh nắng dịu dàng của mùa xuân khuôn mặt Lạc Bạch Đường liền đỏ ửng vô cùng xinh đẹp một lần ngược nhìn ba người trước mặt đứng như khuôn mặt họ đầy sự mong chờ

- " con chào cha chào mẹ, chào anh hai " câu nói vừa phát ra liền khiến ba khuôn mặt hài lòng tươi cười trở lại

- " được rồi mau vào nhà đi, con bé còn chưa quen mọi người đừng có mà bắt nạt nó" Lam Nguyệt Trúc liền vui vẻ nắm lấy tay cô dịu dàng kéo vào nhà.

Kéo Lạc Bạch Đường ngồi xuống ghế Lam Nguyệt Trúc liền gọi người làm

- " Huệ Mai, mang trà lên đi, chuẩn bị nước cho hai cô cậu tắm luôn " sau đó tươi cười nắm lấy tay cô " Đường Đường đi đường mệt lắm đúng không? "

- " Bác.....mẹ con không có sao " Lạc Bạch Đường ngượng ngùng nhìn bà cúi xuống nhìn bàn tay được bà nắm chặt hơi ấm đó sao lại có thể dễ dịu đến mức khiến người không nỡ buông bỏ thế này

Huệ Mai từ nhà bếp bê lên năm chén trà tinh xảo đặt trước từng người một sau đó cúi người rời đi

- " Đường Đường sao con lại gầy thế nào có phải do Ngạo bắt nạt con phải không hả, trời cái thằng trời đánh này khổ thân con gái của mẹ " Lam Nguyệt Trúc sờ má cô đau lòng nói " lần trước gặp không phải rất mũm mĩm dễ thương sao "

- " Mẹ có phải Đường Đường là con rơi thất lạc của mẹ không vậy " Tổng Dương Ngạo ngồi cạnh cô bất mãn lần hai nói

- " hix, Nếu Đường Đường mà con rơi của tôi nhất định sẽ không gả cho thằng như anh " Lam Nguyệt Trúc ôm lấy đầu cô ấn vào ngực mình chu mỏ nói với con trai mình xong liền ấn vào tay cô chèn trà trên bàn " Đường Đường con uống thử trà này đi rất là thơm đúng không được ủ bởi 9 loại hoa khác nhau đó "

Tổng Dương Ngạo ngồi bên cạnh khuôn mặt méo mó nhất định bản thân không phải con đẻ của bà

Lạc Bạch Đường nhìn chén trà trong tay mình , trong lòng dâng một cảm xúc khó tả mặc dù quen nhau rất nhưng Lạc Bạch Đường chỉ mới gặp bố mẹ anh được hai lần , lần đầu là khi cô học lớp 12 ra mắt gia đình anh lần hai chính là lúc gia đình anh chuyển đến thành phố A mặc dù không quá mức ôm hôn như ngày

hôn nay nhưng thực sự hai người họ đều tỏ rất yêu quý cô khiến cô có cảm giác đây là gia đình của chính mình nhưng nếu họ biết được những chuyện vừa rồi liệu họ có thất vọng về cô không?.

13. Chương 13: Hôn Lê (thịt....thịt....thịt)

Đọc xong em mời ba chữ thịt kia của chị tác giả có ý gì

1 năm sau

Lạc Bạch Đường đứng trước gương nhắm nhìn người con gái bên trong không thể tin nổi đây thực sự là bản thân cô. Khuôn mặt tinh xảo được trang điểm một cách tỉ mỉ động lòng người, mái tóc thường dài được tạo kiểu đơn giản không kém phần tinh tế, bộ váy trắng tinh không tay ôm lấy ngực cô tôn lên vòng một đầy đặn vòng eo thon gọn chân váy bông bồng lướt sóng từng lớp vải một được xếp một cách tỉ mỉ đính những viên kim cương lấp lánh những vì sao ban đêm, sau lưng là một chiếc nơ to ở phần eo gần hông để lộ tấm lưng trắng nõn là không tỳ vết của cô. Khó mà có thể tưởng tượng nổi từ khâu thiết kế cho đến đường kim mũi chỉ trên chiếc váy này đều do một người đàn ông tỉ mỉ tạo lên trong suốt một năm trời.

Một đôi bàn tay to lớn từ phía sau ôm lấy cơ thể của cô kéo vào lòng, khuôn mặt điểm trai của anh gối lên vai cô

- " vợ à, hôm này em đẹp lắm "

Khuôn mặt cô liền đỏ ửng nhìn anh trong gương, Tống Dương Ngạo mặc bộ vét màu trắng cải đen trên cổ đeo một một chiếc nơ nhỏ bên ngực trái còn cài mấy bông hoa vô cùng xinh xắn

- " làm sao bây giờ chỉ muốn mang em đi thôi, vợ à hay chúng ta bỏ trốn đi "()

Lạc Bạch Đường nhìn anh trong gương không nhận được nở một nụ cười hạnh phúc

- " ai lại dụ cô dâu mình bỏ trốn trong ngày cưới của mình như anh không chứ "

- " nhưng anh không muốn mang em ra kia cho họ nhắm chút nào cả " Tống Dương Ngạo chu miệng nói " em là của anh chỉ của mình anh thôi "

- " Ừ.....Ngạo " anh cúi xuống đặt đầu hôn lên cổ cô in rõ một dấu hôn " Ngạo anh làm gì thế "

- " Đánh dấu lãnh thổ "

- " cái gì mà đánh dấu lãnh thổ lẽ mọi người nhìn thấy thì sao "

- " Anh chính là muốn mọi người nhìn thấy đó "

- " Ngạo anh hư quá "

- " Em không thích sao "

- " Thích "

- " cóc.....cóc " " hai đứa xong chưa khách đến đông đủ rồi đó " giọng mẹ anh từ ngoài vọng vào

- " chúng con ra ngay "

Tống Dương Ngạo buông cô ra chỉnh lại quần áo đưa tay về phía cô

- " Đi thôi cô dâu của tôi "

Lạc Bạch Đường khoát lấy tay anh bước ra ngoài tiến vào lễ đường được trang trí xa hoa, dưới sự chứng kiến của chúa và chúc phúc của mọi người cô dâu chú rể từ từ đeo chiếc nhẫn bạc vào ngón tay áp út của đối phương.

H nặng

Sau khi một ngày tiếp khách mệt mỏi Tống Dương Ngạo liền kéo Lạc Bạch Đường lên thực thẳng bay đến một hòn đảo tư nhân nhỏ, lúc xuống cũng đã là 7 giờ tối sau khi ăn uống một bữa được chuẩn bị trước . Lạc Bạch Đường mời cởi bỏ chiếc váy cô dâu nặng nề bước vào nhà tắm thoải mái một chút lúc ra mời phát hiện bản thân không mang theo đồ vào trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc váy lụa hồng phần hai dây e ngại mặc vào mở cửa phòng tắm thò đầu ra nhìn không thấy anh mới nhanh chân bước ra ngoài, thật không ngờ một thân hình to lớn từ phía sau ôm lấy cô vào lòng

- " bắt được rồi nha " giọng anh ấm áp thả vào tai cô " làm gì mà nén na nén nút thế hả "

- " em.....em.....em " khuôn mặt cô đỏ ửng cúi đầu cô không có mắc đồ con mà anh lại gần thế này

Nhìn hành động xấu hổ của cô liền không cưỡng lại xoay người cúi xuống hôn lấy đôi môi cô từng bước một mang cô đến bên giường mời buôn tha môi cô, đẩy cô ngã lên giường dùng thân dưới đè lên cô đặt những dấu hôn mãnh liệt lên người cổ ngực cô

- " Ngạo, đừng.....đừng mà, em sợ "

- " Đường Đường,hôm nay là tân hôn đó không lẽ em bắt tôi tắm nước lạnh nữa sao, tôi đã tắm một năm rồi "

- " nhưng..... em.....em sợ " anh đưa tay vuốt khuôn mặt sắp khóc của cô mà mềm lòng suy nghĩ một chút

- " Được rồi vậy chúng ta xem phim một chút được không?" Không biết lấy ở đâu ra anh dơ lên ba cái đĩa trước mặt cô cười giang nói

- " phim.....phim gì "

- " xem rồi biết " anh cúi xuống hun nhẹ lên môi cô

Lạc Bạch Đường ngồi trên giường dùng chăn che nửa khuôn chỉ để nổi mỗi đôi mắt, bắt đầu chỉ hơi hồng, hồng, đỏ, đỏ ửng cuối cùng " bùng " cô nắm lấy gối đập vào người anh

- " Ngạo, đồ vô liên sỉ,đồ xấu xa nhà anh nữa "

Anh nắm lấy gối vắt xuống đất ôm lấy cơ thể cô nằm trên người mình cười

- " sao mới thế mà đã không chịu được sao đợi đến lúc làm còn sừng hơn đó "

" ư.....ư.....a.....ư.....mạnh nữa ư.....mạnh nữa lên.....Ư.....đứng rồi.....a.....ư" tiếng rên của người phụ nữ trên viti vang vọng cả căn phòng trên màn hình hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau tiếng pha chạm của hai cơ thể liền hồi không ngừng khiến người khác phải đỏ mặt tía tai

Anh xoay người ôm lấy cô đè cô xuống bên dưới bỏ chiếc khăn quần khăn mỏng ra kéo chiếc váy trên người cô một cách nhanh nhất có thể, đặt vật cương cứng từ lâu mình cọ cọ vào điểm nguyệt giữa hai chân cô

- " Không Ngạo.....đừng mà, đừng mà.....em xin anh đó Ngạo "

- " Đường Đường anh là gì của em " vật thể của anh vẫn liên hồi cọ sát vào người cô

- " là chồng"

- " em có yêu anh không?"

- " em có "

- " Đường Đường em sợ anh sao "

- " không có "

- " Đường Đường nếu em muốn chúng ta có thể dừng lại em có muốn không?" Lạc Bạch Đường nhìn vào đôi mắt anh, cô biết chuyện này trước sau gì cũng đến chạy trốn không phải cách giải quyết, vật thể của anh vẫn đang liên hồi cọ sát vào điểm nguyệt kích thích cơ thể cô

Lạc Bạch Đường nhắm mắt lại lắc đầu, trên môi anh hiện lên một nét cười

- " Đường Đường nhìn anh đi " giọng anh ầm ập vang lên, cô từ mở mắt nhìn sâu thẳm đôi mắt anh đúng vậy đây là người đàn ông cô yêu, là người đã hi sinh rất nhiều chấp nhận cô không có gì của người đàn ông này khiến cô phải sợ cả
 - " Đường Đường nói em yêu anh đi " giọng anh mang chút dụ dỗ
 - " Ngạo, em yêu anh Ahhhhh" vật thể anh theo tiếng nói cô di thẳng vào bên trong cơ thể cô
 - " Đường Đường anh yêu em " nhìn cô thở dốc dưới người mình anh dịu dàng nói hôn lên môi cô nhিপ nhàn ra vào bên trong cô
- Cô nắm lấy ga giường đợi nụ hôn ngọt ngào của anh kết thúc liền cắn chặt lấy môi dưới của mình
- " Ngoan nào đừng cắn môi như thế thả lỏng ra, để anh nghe tiếng rên của em nào " anh dùng tay kéo môi cô ra cúi sát xuống tai cô dụ dỗ ngọt ngào
 - " Ừ.....ừ.....ừ.....a.....ừ.....a.....a.....a.....ừ" cơ thể cô giống như không còn nghe lí trí cù thuận theo lời anh phát ra tiếng kêu gọi cảm., hai cơ thể trần quần lấy đối phương miên man mãi không buồn đến khi không còn sức lực mới chui vào ngực anh ngủ

14. Chương 14: Tuần Trăng Mật Ngọt Ngào

H toàn tập

Lạc Bạch Đường nằm ngủ không được bao lâu lại bị thân hình lớn từ sau lưng đè lên đặt dấu hôn chạy dọc sống lưng, vật thể cương cứng cọ sát vào mông khiến cô chau mày khó chịu

- " vợ à thế một hiệp nữa nhé "

Không đợi sự đồng ý của cô, anh tách hai mông ra cô trực tiếp đi sâu vào bên trong, những pha chạm mạnh mẽ liên hồi của hai cơ thể mang đến cảm giác khoái lạc đau đớn , hai tay cô nắm chặt lấy ga giường kêu

- " Ừ....ừ.....ừ..... Ngạo.....ừ Ngạo.....không được.....em.....Ahhh" từ vật thể cương cứng trào ra một chất dịch nóng hổi bên trong cô, cuộc vui cũng kết thúc một hồi

Anh xoay người cô lại nâng hai chân lên đặt hai bên hông của mình cúi hôn lấy đôi môi, cô mệt đến nỗi không thèm mở mắt đón nụ hôn phóng túng của anh trong khoan miện mình đến khi một lần nữa bị lấp đầy bởi anh bên trong cô

- " Ừ.....ừ.....Ngạo, không.....em ừ.....không chịu nổi.....ừ.....a.....a.....a.....Ngạo.....tha cho.....em.....ừ.....ừ"

Anh đưa tay sờ khuôn mặt mệt mỏi của cô sau đó đưa tay ôm lấy eo cô ấn liên hồi càng lúc càng nhanh, giọt mồ hôi lấm tấm trên tóc chạy xuống mặt rơi trước ngực cô, sự cọ sát càng ngày càng mãnh liệt đến lên đỉnh điểm khoái lạc phun trào anh mới gằm nhẹ tiếng ngà trên người cô.

Sau một đêm bị ăn sạch sẽ hơn cả cái đêm cách đây một năm phải chính xác hơn là không nét ra khỏi giường được Lạc Bạch Đường oán hận nhìn người đàn ông vẫn say ngủ bên cạnh mình mà nắm lấy tay anh cắn một cái thật đau

- " AHhhhhh" giọng anh thất thanh hét vang cả căn biệt thự " Tổng phu nhân không phải bà muốn mua sát chống đó chứ" Lạc Bạch Đường nghe câu nói đùa của anh liền ra tăng lực cắn " Ah được rồi bỏ ra đi đau quá "

Lạc Bạch Đường oán hận nhìn anh rồi mới buồn tay anh, anh liền vòng tay ôm lấy cô vỗ về được rồi hôm qua anh bắt nạt cô hơi quá đáng một chút sau đó nhìn vết hôn chỉ chít trên người cô ừ thì hai chút vậy

- " Được rồi đừng giận mà để anh đền cho em nha "
- " Ai thèm anh đền đồ lang sói nhà anh nữa"

- " Anh làm bữa sáng cho vợ nha, chiều chiều mát dẫn vợ ra biển dạo chơi nha"

- " hix"

- " còn giờ đi tắm một chút cho thoải mái đã "

Sau khi tắm xong quả thực cảm thấy thoải mái hơn nhiều, Lạc Bạch Đường nhìn cơ thể mình đầy vết hôn liền quay lại nhìn anh hai mắt sáng rực lên tiến về phía anh

- " vợ à tình yêu của em đừng có mang tính chất thú vật thể có được không?"

- " ai mang tính thú vật hơn hả,anh xem đã làm gì em thế này, như thế này còn dám gặp ai nữa "

- " cái này vợ không cần lo đâu "

- " hả "

- " được xuống ăn sáng đã hoạt động cả đêm rồi đói chết mất " anh tiến lấy ôm lấy cô hôn chụt một cái lên má

Vẫn lại là trứng rán và bánh mì nướng cùng sữa tươi, đôi lúc cô nghi ngờ ngoài món này ra nhất định anh không biết làm những món khác cùng lắm là thêm trứng luộc nguyên quả.

Dưới những ánh nắng dịu dàng anh nắm tay cô chân trần dãi bước trên cát trắng mịn màng, nước biển trong veo có thể nhìn thấy đáy thỉnh thoảng lại có mấy chú sao biển hay con cá đuối bơi gần vào vô cùng dễ thương, gió thổi những cơn sóng rì rào vỗ bờ cát trắng vô cùng vui tai. Họ dạo bước cho khi ánh hoàng hôn buông xuống tại một vách đá ven biển, quần áo được vắt lung tung trên mặt cát hai cơ thể trần dán lấy nhau, hai tay cô chống vào vách đá đón nhận sự mãnh liệt từ người con trai phía sau lưng liền hồi thúc vào lên trong mình

- " ư.....ư.....ư.....Ngạo..... đừng.....lỡ ai thấy thì sao.....ư.....a.....a.....ư"

- " vợ à em thoải mái đi, em nghĩ có người thứ ba ở trên đảo này sao " anh cúi sát vào tai cô thì thầm "có thích món quà cưới này của chồng em không? thuộc quyền sở hữu của em đó " khuôn mặt cô liền đỏ ửng dưới ánh hoàng hôn lại vô cùng động lòng người khiến ai đó không tự chủ được ra tăng sức lực

- " ư.....ư.....ư..... Ngạo.....anh nhanh quá.....ư.....ư"

- " kích thích lắm đúng không?"

- " Ahhhh" Chất dịch nóng trào ra bên trong cô theo vật thể của anh chạy ra bên ngoài dơi xuống nước biển , cả cơ thể cô mềm mồm dựa vào người anh hai chân đùi không vững chút nữa ngã xuống may mà anh vòng tay ôm lấy cơ thể cô

Lạc Bạch Đường tỉnh dậy cả hòn đảo đã lên đèn lấy một chiếc áo khoác mỏng mặc vào, vừa bước ra khỏi phòng hương thơm bay khắp nhà đã kích thích tuyến nước bọt thèm ăn của cô. Bước xuống tầng, vào nhà bếp dáng hình cao lớn của anh bận rộn đứng cạnh bếp, trên bàn ăn đã có 3,4 món ăn vô cùng hấp dẫn, tiến về phía anh cô vòng tay ôm lấy anh từ phía sau

- " dậy rồi à "

- " ukm thơm quá "

- " xong rồi đây, có thể ăn rồi "

Cô buông anh ra chạy ra bàn ngồi nghiêm chỉnh chờ anh bê món canh ra

- " được rồi mời phu nhân thưởng thức "

Lạc Bạch Đường gấp một miếng thịt cho vào miệng hương vị ngọt ngào tan trong miệng

- " ukm ngon quá "

- " thích không " anh kéo ghế ngồi gần cô

Cô gấp thêm miếng nữa gật đầu vờ anh.

- " Đường Đường em tý nữa em thu dọn đồ đạc đi nhé "
- " sao vậy, anh có việc phải về gấp à " cô tiếc nuối nhìn anh
- " làm gì có việc gì quan trọng hơn hưởng thụ tuần trăng mật với vợ chứ, ngày mai chúng ta sẽ bay sang Nhật du lịch suối nước nóng,sao em có thích....." Chưa nói hết câu anh đã thấy đôi mắt cô long lanh hường về phía mình đầy mong chờ " vậy tối nay chúng ta xem phim nữa nữa nhé " anh cười gian nhìn khuôn mặt méo mó của cô gấp cho thêm một miếng trứng nữa vào bát cô

15. Chương 15: Thế Giới Riêng Của Hai Người

- " cái gì mẹ không đồng ý, nhà chúng ta rộng thế này sao phải ra ở riêng, Ngạo con muốn đi thì đi còn Đường Đường nhất định phải ở lại với mẹ,con xem này có một năm thôi mà đã gây thế này mẹ còn mặt mũi gì với nhà thông gia nữa giờ còn để con bé ra ngoài chịu khổ với con mẹ không chịu đâu " Lam Nguyệt Trúc ôm lấy cô vào lòng ngang bướng nói
 - " Mẹ không phải là gầy mà cô ấy muốn giảm cân với lại chúng con ở chung cư cao cấp gần công ty lại gần trung tâm cái gì mà chịu khổ cơ chứ " Tống Dương Ngạo bắt lực nhìn vợ bị mẹ mình ôm ghì trong lòng
 - " Có khác nhau sao, mẹ đã nói không là không "
- Tống Dương Ngạo nhìn đồng hồ đeo tay thử dài cầm cặp
- " Mẹ giờ con phải đi làm tối về chúng ta nói chuyện tiếp"
 - " Mẹ thấy không có gì phải nói nữa cả,con đi thì cút đi sao phải lôi kéo thêm con bé cơ chứ" Tống Dương Ngạo nhìn bà mà thực sự nể phục bố mình sao có thể chịu đựng được tính ngang ngược của bà
- Tống Dương Ngạo đi đến kéo cô ra khỏi lòng bà ấn vào tay cô cặp kéo ra bên ngoài, ra khỏi cửa nhìn khuôn mặt ủ rũ của cô mà đau lòng ôm lấy
- " Đường Đường ngoan không sao đâu mẹ chỉ thương em quá thôi, anh sẽ nghĩ cách được không?"
 - " Hay là thôi đi em không muốn mẹ và anh cãi nhau vì chuyện này nữa đâu "
 - "Đường Đường mẹ rất thương em bà không để ý đến chuyện đó đâu nhưng em cảm thấy không thoải mái ở đây chúng sẽ ra ngoài ở riêng bao giờ em cảm thấy thoải mái hơn chúng ta sẽ lại quay về được không?"
 - " Ngạo à"
 - " Được rồi anh phải đi làm, ngoan nha đừng nghĩ gì cả " Tống Dương Ngạo ôm lấy cô vào lòng hôn nhẹ lên môi cô dịu dàng
 - " Vợ à em gầy thật rồi, hôm nay ăn nhiều lên tối chúng ta hoạt động mạnh một chút nha" nghe lời dụ dỗ ngọt ngào của anh cô liền cắn môi dưới đỏ mặt
 - " Nay chú còn tính đi làm không vậy " giọng Tống Dương Phàm từ trong xe cách đón không xa vọng tới cô liền đẩy anh ra
 - " Mau đi làm đi anh hai gọi anh "

Màng đêm buông xuống cả căn biệt thự chìm trong ánh đèn lung linh thơ mộng , gió mang hương thơm hoa ả hương thoang thoảng bay khắp căn biệt thự rộng lớn xa hoa,trong căn phòng ngủ trên giường lớn hai cơ thể quấn lấy nhau tiếng rên ngọt ngào người phụ nữ khiến người khác đỏ mặt tía tai

- " Vợ ơi,em nhỏ tiếng một chút cách âm của nhà mình không được tốt đâu " anh cúi xuống dịu dàng dụ dỗ cơ thể mềm mại bên dưới nhưng hành động lại ngược lại hoàn toàn với lời nói, cơ thể cường tráng liền hồi gia tăng sức lực ấn mạnh vào vào cơ thể cô

- " Ngạo.....a.....a.....a.....a...đừng mạnh quá.....a...a.....ư.....ư.....ư.....đừng nhanh như thế.....ư.....ư.....ư...a.....a.....a"

Tại thư phòng cách đó hai ran phòng khuôn mặt mệt mỏi của Tống Dương Phàm trở lên méo mó không tả nổi dùng tay bóp trán mình

- _____

Ngày hôm sau, Lạc Bạch Đường lê cơ thể đau nhức của mình xuống nhà ăn nhìn khuôn mặt gấu trúc của Tống Dương Phàm mà đỏ mặt tía cầu người đàn ông bên cạnh mình vẫn tỏ ra chuyện gì

- " Ngày mai chú tìm chung cư chuyển đi đi " Giọng nói của Tống Dương Phàm pha chút mệt mỏi bất lực nhìn khuôn mặt tươi cười em trai mình trên bàn ăn

- " không được " Lam Nguyệt Trúc tức giận quát lên

- " Mẹ bọn chúng lớn rồi, với lại mời lấy nhau cho chúng không gian riêng một chút đi " Thật ra là anh muốn nói nếu không con sẽ mất ngủ dài đó

- " Tiểu Trúc, em đừng như vậy nữa dù sao chúng cũng là vợ chồng ra ngoài ở có sao đâu, lại gần công ty em muốn có thể qua thăm chúng bất cứ lúc nào mà chả được " Tống Khắc Đình nhìn vợ mình yêu chiều nói

- " Bố con các người bây giờ ừa vào bắt nạt tôi đúng không? Vậy được rồi thích cứ làm theo ý các người đi " Lam Nguyệt Trúc tức giận dùng đũa bỏ lên phòng

Nhận được sự đồng ý của bà theo cách đúng là đau lòng thật, Tống Khắc Đình cùng Tống Dương Phàm đều nhìn nhau trong khi có kẻ ung dung trên bàn ăn vui vẻ đến nỗi không ngậm được miệng vào.

Sau khi tiễn ba người đi làm Lạc Bạch Đường lên phòng bà gõ cửa

- " cốc cốc"

- " bố con các người cút hết đi cho tôi " giọng của bà từ trong phòng vọng ra

- " mẹ ơi là con Đường Đường " giọng nói mềm mại của cô vang lập tức cánh cửa mở ra Lam Nguyệt Trúc đôi mắt đỏ oe lao vào ôm lấy cô

- " hu....hu....hu bảo bối của mẹ....hư.....hu"

- " mẹ ơi mẹ đừng như thế mà chúng con chỉ ra ở riêng thui có phải đi đâu xa đâu con sẽ về thăm mẹ thường xuyên mà " tại sao người phụ nữ này lại quá tốt đến như vậy khiến cô không muốn rời xa lại càng không muốn làm tổn thương bà nếu bà biết được chuyện cô lừa gia đình bà nhất định bà sẽ rất đau lòng rất tổn thương vậy thì tránh càng xa càng tốt tình cảm cũng sẽ không sâu đậm vết thương

Thì ra cảm giác khó chịu lại là thế này, nếu bà cứ mắng chửi cô, đánh đập cô hay dùng mọi cách đuổi cô ra khỏi nhà rồi khỏi anh có lẽ cô sẽ không có cảm giác sợ hãi như thế này cảm giác sợ chính bản thân mình, sợ bản thân mình sẽ gây lên vết thương cho những người đang yêu thương mình

- " Đường Đường có phải mẹ không tốt không con nói cho mẹ nghe đi nhất mẹ sẽ sửa, nếu con không thích mẹ ôm con mẹ sẽ không ôm nữa" bà đưa đôi mắt long lanh nhìn cô khiến cô rùng mình cứ nghĩ đến việc không được bà ôm không được vòng tay này che chở lại khiến sợ hãi vòng tay ôm lấy bà

- " Không có con rất thích được mẹ ôm " với một đứa trẻ thiếu tình cảm của mẹ từ bé như đây rõ ràng là điều tuyệt vời nhất trong cuộc đời 21 năm cô từng sống

- " Hu hu hu.....Đường Đường của mẹ con đi rồi lỡ bị Ngạo bắt nạt thì sao, mẹ không muốn ho con đi đâu.....hu hu"

- " Mẹ à không có đâu Ngạo rất tốt với con, chúng con chỉ không muốn làm phiền mọi người thôi, với lại con muốn tự lập một chút, mẹ xem con mới 21 tuổi ở nhà suốt thế này không được đâu con cũng có ước mơ, cũng muốn có sự nghiệp "

Lam Nguyệt Trúc nhìn cô trong lòng mình đúng vậy ai nói phụ nữ có chồng thì không theo đuổi ước mơ theo đuổi sự nghiệp của bản thân phải ở nhà làm bạn với bốn bức tường cơ chứ, bà đã từng tuổi này như chưa thử một lần theo đuổi công việc của mình yêu thích đó là hối tiếc cả cuộc đời , năm đó trợ giúp Tống

Khắc Đình mà bà đã bỏ lỡ không chỉ thanh xuân mà còn có ước mơ của bản thân đến khi có đầy đủ mọi thứ thì đã lỡ thì, bà đưa tay sờ đầu cô

- “Đường Đường nếu con gặp bất kì khó khăn gì cũng phải nhớ rằng con có mẹ và gia đình mình ở bên cạnh nhớ chưa, phải quan tâm bản thân mình thật tốt không mẹ sẽ rất đau lòng, có chuyện gì cũng không được giấu mẹ”. Giọng bà nhẹ nhàng mà ấm áp như tia nắng chiếu vào tâm hồn nhỏ bé bị thốn thiếu tình thương bị mót méo từ lâu của về cái thứ gọi là gia đình trong cô

16. Chương 16: Chúng Ta Cũng Có Con Đi

Lam Nguyệt Trúc bước vào căn hộ chung cư rộng 200 mét vuông gồm có 1 phòng bếp lớn, một phòng ngủ lớn nội thất kèp kín và một phòng khách, hai phòng ngủ nhỏ và 1 nhà vệ sinh, mọi thứ trong nhà đã được chuẩn bị đầy đủ vô cùng hiện đại có thể nói chỉ cần mang quần áo vào ở, không chỉ thế an ninh ở đây vô cùng tốt một tầng chỉ có 5 hộ gia đình lại có công viên dành riêng cho trẻ em và người già, siêu thị lại ngay dưới nhà, cách trung tâm mua sắm chỉ mất 10 phút đi bộ đi qua Tổng Thị cũng chỉ có 15 phút chạy xe mới khiến bà vừa lòng. Sau khi nhét đầy một tủ lạnh thức ăn mời để Tổng Dương Phạm lui đi, hai người vừa rời đi Tổng Dương Ngạo liền khoá trái cửa đi vào bếp ôm lấy cơ thể mềm mại của cô

- “ Có thích không?”

- “ ưm thích lắm ”

- _____

Lạc Bạch Đường ngồi trên ghế sofa ôm điện thoại lướt mạng bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó kéo tay anh cười hít mắt lại

- “ Chồng à cho em đi học nấu ăn nhé ”

- “ học nấu ”

- “ ưm ”

- “ em thích là được thôi ”

- “ thật hả yêu chồng nhất ” cô vươn người về phía anh hôn chụt một cái lên má anh

- “ Đã tìm được chỗ học chưa hay anh bảo Tiểu Hải (trợ lý kiên lái xe) sắp xếp cho em ” Tổng Dương Ngạo đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình

- “ Không cần em tìm được rồi 1 trung tâm cũng không xa lắm, học trong vòng 1 năm chỉ học hai tiếng mỗi ngày vào buổi chiều từ 2 giờ cho tới 4 giờ thôi ”

- “ Giờ đó nắng lắm anh bảo Tiểu Hải đến đón em ”

- “ không cần đâu thật ra em không muốn người khác biết em là vợ của giám đốc của Tổng Thị đâu ”

- “ Anh làm em xấu hổ sao ”

- “ làm sao có thể tại chồng quá suất sắc đó chứ” Lạc Bạch Đường hôn má anh tươi cười nói

- _____

Lạc Bạch Đường bước vào nhà hương thơm bay từ phòng bếp bay ra, bóng hình người con trai mặc chiếc tạp dề bận rộn tụi bụi lại khiến cô hạnh phúc lao tới ôm lấy anh

- “ Đi học về rồi hả”

- “ vâng, chồng ơi thơm quá ”

Anh gấp một miếng thịt trên bếp thổi cho nguội đưa đến miệng cô

- " A "
- " Đi học có vui không?"
- " rất vui ạ, lớp có 8 người nhưng vui lắm thầy giáo cũng nhiệt tình lắm ạ "
- " vậy hôm nào em sẽ nấu cho anh ăn chứ "
- " đương nhiên rồi, hi hi hi "
- " được rồi vậy ăn cơm thôi "

Lạc Bạch Đường ngồi trên bàn ăn gấp miếng thịt cho và miệng rồi nhìn anh cười

- " chồng à anh sẽ giúp em rửa bát chứ"
- " ưm " anh gấp một quả trứng vào bát cô " để đó anh rửa cho "
- " không được phải rửa chung mới vui chứ, em rửa anh tráng nha"
- " Được rồi em muốn sao thì vậy đi"

Sau khi ăn cơm no nê dọn dẹp nhà cửa Lạc Bạch Đường gối đầu lên đùi anh cười tùm tùm

- " chồng à "
- " ưm " anh đưa tay vuốt mái tóc cô
- " lớp em có một chị gái cũng người thành phố X đó, chị ấy rất đáng ngưỡng mộ nha "
- " ngưỡng mộ cái gì "
- " chị ấy là mẹ đơn thân có một cậu con trai 8 tuổi lúc chị ấy mới mang thai thì phát hiện ra bạn trai mình lên giường với người khác sau đó chị ấy đến thành phố A tự lập một mình có phải chị ấy rất giỏi không?"
- " một người phụ nữ mạnh mẽ "
- " đúng vậy chị ấy biết nhiều thứ lắm, chị ấy thực sự rất giỏi nếu em rơi vào hoàn cảnh giống chị ấy có lẽ em sẽ không thể sống nổi chứ đừng nói là một mình nuôi một đứa bé "
- " Đường Đường em đang nghi ngờ chồng mình đó hả"
- " Làm sao có thể chồng em tuyệt vời thế nào cơ mà, chồng à hay chúng ta cũng có con đi " khuôn mặt tươi cười của anh bỗng chốc trở lên nghiêm túc khiến cô chút sợ hãi không lẽ bản thân cô nói gì sai

Tổng Dương Ngạo đỡ đầu cô dậy, rời khỏi ghế bé cô lên đi thẳng về phía giường

- " Ahhh chồng à anh làm gì vậy " cô sợ hãi kêu lên
- " còn làm gì nữa đi sản xuất bảo bối thôi "

Anh mang cô đặt lên giường lớn dùng cơ thể mình đè lên người cô cúi xuống hôn lấy đôi môi nhỏ của cô

- " Ngạo, anh thích con trai hay con gái "
- " con nào chả là con "
- " em thích sinh con trai trước sau đó sinh con gái vậy thì anh trai sẽ bảo vệ em gái "
- " em thích là được " anh cúi xuống đặt nụ hôn lên cổ cô chạy dọc xuống ngực, bàn tay to lớn vuốt ve dọc cơ thể cô
- " Ngạo chúng ta sẽ đặt tên con là gì "
- " Vợ à chúng ta sản xuất trước rồi nghĩ đến chuyện đó sau có được không?"

Cô liền chu môi khó chịu nhìn anh " ừ thì gọi là Nhược Phi đi"

- " Nhược Phi, Tổng Nhược Phi ưm nghe rất hay "

- " vậy giờ sản xuất được rồi đúng không " anh cúi xuống ngậm lấy nụ hoa trước mặt mình
- " Ngạo ư..... Anh hư quá "
- " Anh sẽ hư hết đêm nay cho em xem "
- " Ahhh đừng mà.....tha cho em đi "

17. Chương 17: Bao Nuôi Anh

Lạc Bạch Đường ngồi trong lớp nói chuyện phiếm với Tổ Lam Thuần thì điện thoại trong túi quần cô reo lên, nhìn số điện thoại quen thuộc mắt cô hiện lên sự dịu dàng nhẹ nhàng vô cùng

- " Alo, em nghe"
- " Đường Đường, nếu ngày mai anh phá sản thì em sẽ làm thế nào "
- " sao anh lại hỏi vậy "
- " em trả lời anh đi "
- " ừ thì Tổng phu nhân đây sẽ bao nuôi anh "
- " thật hả "
- " ừkm, chồng à anh có chuyện gì sao "
- " có một chuyện thôi nhưng giờ đã không sao rồi "
- " hi hi chồng là nể tình hôm nay tâm trạng anh không tốt em sẽ nấu cơm cho anh ăn có được không?"
- " thiệt là nể tình "

Lạc Bạch Đường tắt máy trong lòng dân lần một niềm hạnh phúc nhỏ bé

- " Ai vậy người yêu hả " giọng nói dịu dàng của Tổ Lam Thuần vang lên
- " Dạ là chồng của em "
- " chồng, không phải chứ em nhỏ tuổi mà đã có chồng rồi sao "
- " Dạ, chúng em còn đang tính sinh con luôn"
- " xem ra em rất hạnh phúc"
- " Dạ chồng em là người vô cùng tuyệt vời "

Lạc Bạch Đường cười hạnh phúc với Tổ Lam Thuần

- _____

Lạc Bạch Đường cầm túi lớn túi bé bước vào nhà đã thấy Tống Dương Ngạo như con cá mắc cạn nằm trên ghế sofa vừa thấy cô liền như đứa bé lao vào lòng cô làm nũng

- " Vợ ơi"

Lạc Bạch Đường tròn to mắt nhìn người đàn ông úp mặt vào ngực mình làm nũng đưa tay sờ mái tóc anh

- " Sao vậy "
- " Chồng sắp nhớ vợ đến phá sản luôn rồi "
- " hả"

- " anh đói "
 - "à để em đi nấu cơm " cô dơ mấy túi thực phẩm vừa mua trước mắt anh tươi cười nói liền bị anh cầm lấy để lên tủ giấy kéo cô lại gần bế cô lên
 - " để sau đi, giờ ăn em trước "
 - " hả " cô chưa kịp phản ứng đã bị mang đến lên giường ăn sạch sẽ đến xương cũng không còn một mảnh
- Tổng Dương Ngạo tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng nhỏ bé kia đâu cả mời rơi giường bước ra phòng khách hương thơm ngọt ngào bay khắp nhà., trong bếp cô bận rộn hết cái đến cái khác không hề để ý đến sự xuất hiện của anh. Tổng Dương Ngạo ngồi trên bàn ăn chăm chú nhìn cô thật giống cô vợ nhỏ chỉ thiếu một đũa bé ôm chân cô nữa có thể nói chính là gia đình vô cùng hạnh phúc
- " Làm gì mà nhìn em kinh vậy "
 - " ưkm tại vợ anh đẹp quá thui "
 - " hix chỉ được khéo nịnh, giút em lấy bát đũa đi em nấu xong rồi "
 - " được vợ cho anh ăn cái gì vậy "
 - " Thịt kho tàu,cá hấp xả chanh,nộm hoa chuối tai heo cuối cùng là canh chua nấu sườn "
 - " oa nghe xong là muốn chảy nước miếng luôn rồi " Tổng Dương Ngạo mang bát đũa ra bàn lấy miếng cá hấp vào miệng
 - " sao sao, thấy thế nào "
 - " ưkm rất ngon "
 - " thật hả "
 - " vợ à em cho gì vào mà ngon vậy "
 - " đó là bí mật "
 - " là, gì mà ki bo vậy nói cho anh nghe đi "
 - " ừm thì " cô kéo ghế gần về phía anh ghé sát vào tai anh ngọt ngào nói " cho thêm gia vị của tình yêu " cô hôn lên má anh

Sáng hôm sau Lạc Bạch Đường thức giấc vẫn thấy anh đang nằm nhìn mình chăm chăm

- " Hôm nay anh không đi làm à "
- " ưkm thì hôm qua anh phá sản rồi, còn đi làm gì nữa " anh nhìn cô cười
- " "
- " vợ à chùng mình đến bệnh viện đi "
- " sao vậy anh thấy khó chịu ở đâu à, hay bị đau ở đâu " nghe câu anh cô liền vội vàng ngồi dậy bỏ chăn ra xem một lượt trên người anh hoảng hốt nói
- " không có,em đừng có lo cuống cả lên nhưng vậy " anh kéo cô vào lòng dịu dàng " chúng ta đến khoa sản kiểm tra sức khỏe trước khi mang thai thôi, nghe bác sĩ tư vấn một chút "

Lạc Bạch Đường nghi ngờ nhìn anh cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Nhưng mà Tổng Dương Phong thật không ngờ tới chỉ vài tiếng đồng hồ sau anh thực sự hận cái quyết định này của bản thân

Lạc Bạch Đường ngồi ngoài hành lang bệnh viện lạnh lẽo tay cầm tờ kết quả nước mắt tràn ra rồi xuống tờ giấy giọng nói của bác già vẫn vang vọng trong đầu cô " cô đã từng phá, có thể lần phá thai đó mà tử cung bị ảnh hưởng nghiêm trọng rất khó có thể thụ tinh cũng có thể không mang thai " không thể có thai sao, anh đưa tay ôm lấy cơ thể run lên của cô, anh biết bản thân cô đang nghĩ cái gì đang sợ hãi cái gì

- " Đường Đường không sao đâu, có thể kết quả sai, chúng ta đến bệnh viện khác, không thì anh sẽ tìm một bác sĩ thật tốt cho em, đừng khóc mà, ngoan nào " cô vẫn không nói gì, không để ý đến lời nói của anh ngồi thẫn thờ nhìn tờ kết quả đẫm nước mắt của mình mà bị hoè đi

- " Đường Đường anh đưa em về nhà trước được không? Em vẫn chưa ăn gì từ sáng đến giờ chắc em đói lắm chúng ta đi ăn gì đó nha "

Thấy cô không có phản ứng gì trong lòng anh nổi lên cơn sóng dữ , ôm lấy cô vỗ về rồi đỡ cô ra khỏi bệnh viện . Từ xa Lam Nguyệt Trúc nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô được anh đỡ ra khỏi khoa sản liền chau mày khó hiểu.

Sau khi rời khỏi bệnh viện thấy cô có vẻ mệt mỏi lên anh đưa cô về nhà trước, bước vào nhà giống như chưa có chuyện gì xảy ra cô thay dép đi vào phòng ngủ khoá trái cửa ngồi trên mặt đất nước mắt vừa mới khô lại lần nữa lại trào ra, quả thực nó đã đến quả báo cho sự độc ác của cô đã giết hại một sinh linh , trái tim cô thất lại , từng giọt máu trong người đông cứng, cả cơ thể đều không có chút sức lực nào ngay đến cả khóc cũng khiến cô cảm thấy mệt mỏi

Đang sau cánh cửa khoá kín bóng hình to lớn của anh cũng ngồi trên đất dựa lưng vào cánh cửa nhìn ra xa xăm ngoài hành lang chỉ cách nhau một cánh cửa thôi nhưng anh cảm thấy rất xa cô đáng lẽ anh lên ôm cô chặt thêm một chút kéo cô vào lòng nói với cô rằng mọi thứ đều không sẽ ổn nhưng bây giờ anh lại không thể làm gì chỉ có thể nghe tiếng cô khóc từng giọt lệ rơi xuống giống như con dao đâm vào trái tim anh co thắt lại sự bất lực bao trùm lấy người đàn ông to lớn này.

Cô khóc đến khi mệt đến khi cả cơ thể ngay cả khóc cũng không nổi ngã trên đất lạnh lẽo rõ ràng là mùa hè nhưng sao cô lại thấy lạnh giống như bản thân đang ở trong hầm băng từng chút từng chút bị đóng băng lại không cách nào chống cự nổi, cô không nhớ bản thân mình đã ngủ bao lâu chỉ biết thỉnh thoảng bên ngoài phát ra vài tiếng động, tiếng anh gõ cửa, giọng nói ấm áp và ngọt ngào của anh gọi cô nhưng lại không nghe rõ anh nói gì, sau đó cô lại chìm vào giấc ngủ miên man, biết bản thân không còn xứng đáng với những ấm áp đó nữa, cô đã không thể mang đến cho anh một gia đình đúng nghĩa nữa rồi đây là các giá cô phải trả cho sự tàn nhẫn của bản thân cô, nhưng anh thì khác anh không có làm gì sai cả anh đáng có những thứ tốt đẹp hơn ngoài kia

Màng đêm buồn xuống bao trùm lấy căn phòng ngoài cửa sổ ánh đèn điện lung linh vào huyền ảo

- " Đường Đường, em mở cửa ra đi, có chuyện gì chúng ta cùng giải quyết em đừng làm khổ bản thân mình như thế có được không? Anh sẽ rất đau lòng đó Đường Đường " giọng nói anh mang chút run sợ, một chút khàn đặc, anh không biết cô đang làm gì có làm những chuyện ngốc nghếch hại bản thân mình không, ngày hôm nay anh đã nói rất nhiều nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ

Cánh cửa mở ra., chỉ mới một ngày mà khuôn mặt cô tiêu tụy hốc mắt sưng đỏ. Khiến trái tim anh đau đớn như bị ai xé ra từng mảnh , anh nắm lấy tay cô kéo cô vào lòng

,nếu biết trước có đánh chết anh cũng không mang cô tới đó

Hơi ấm của anh bao bọc lấy cô, cô nắm chặt lấy áo anh.

- " Đường Đường mọi chuyện ổn rồi, sẽ không sao đâu có anh ở đây rồi "

- " Ngao à.....em.....xin lỗi"

- " Không sao mà, Đường Đường ngoan mà đúng không" anh kéo cô đến gần ghé để cô ngồi trên đùi mình dùng tay lau đi giọt nước mắt của cô " không phải lỗi của em " anh hôn lên trán cô

18. Chương 18: Chấp Nhận Số Phận (p1)

" tỉnh tong.....tỉnh tong" tiếng chuông cửa vang lên đánh thức Lạc Bạch Đường ngủ say trên giường đưa tay sờ bên cạnh đã lạnh có lẽ anh đã dậy từ sớm, đưa mắt nhìn căn phòng trống rỗng bỗng cô cảm thấy thật

lạnh lẽo ” tính tong.....tính tong ” tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa Lạc Bạch Đường mời bò dậy rời giường lấy chiếc áo khoác bên cạnh mặc vào ra mở cửa.

Ngoài cửa Tổ Lam Thuần nắm tay một cậu bé 8 tuổi vừa nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô liền chút sợ hãi

- ” Đường Đường em sao vậy ồm à ”

- ” chị Thuần sao chị lại ở đây ”

- ” chị có việc ngang qua đây hôm qua chị không thấy em đi học lên qua xem thử, không làm phiền em chứ ”

- ” Không có chị vào nhà uống nước đã ”

Lạc Bạch Đường lấy hai đôi dép đặt trước cửa cho hai mẹ con thay đi vào phòng khác ngồi trên sofa

- ” Đường Đường sắc mặt em kém quá có phải là bị ốm không ”

- ” không có đâu em chị mời ngủ dậy thôi ” có lẽ cả ngày hôm qua không ăn gì lại ngủ trên đất lâu lên cô cảm thấy hơi mệt mỗi một chút nhìn đứa bé ngồi cạnh Tổ Lam Thuần trong hiện lên tia đau lòng

- ” À chào cô đi con ”

- ” con chào cô ạ ”

- ” ưm để cô lấy sữa cho con uống nha, chị Thuần chị muốn uống gì ”

- ” cho chị trà là được rồi ”

Lạc Bạch Đường vào bếp lấy hai ly trà và một cốc sữa bước ra phòng khách đặt trước mặt hai mẹ con cười dịu dàng

- ” Bé, con tên là gì ”

- ” Dạ con tên Tổ Đình Dân, 8 tuổi ạ, cô cứ gọi con là Tiểu Lữ ”

- ” con trai chị ngoan quá ”

- ” ưm thằng bé rất hiểu chuyện ”

- ” có thể cho em ôm thằng bé một chút được không ”

- ” cứ tự nhiên đi ” Tổ Lam Thuần nở nụ cười với cô quay sang thằng bé dịu dàng nói ” Tiểu Lữ cho cô Đường Đường ôm con một cái nha ”

Thằng bé nhìn mẹ mình rồi buông cốc sữa xuống chạy sang phía cô chui vào lòng cô, Lạc Bạch Đường đưa tay đón lấy cơ thể bé nhỏ của thằng bé hôn lên trán thằng bé, mặc dù không nói nhưng có thể nhận ra có chuyện gì đó không bình thường đã xảy ra với cô

- ” Đường Đường em cãi nhau với chồng hả? ” Có lẽ vì người cùng quê lên Tổ Lam Thuần khá thiện cảm với cô bé tên Đường Đường này muốn chăm sóc như một đứa em gái của mình mà ân cần hỏi

- ” Dạ không có chồng em rất tốt chỉ là em.....” Không tốt chưa kịp nói ra cánh cửa nhà mở ra

Tổng Dương Ngạo tay cầm túi to túi nhỏ bước vào nhà nhìn khuôn mặt quen thuộc giật mình đánh rơi túi trong tay mình miệng ấp úm hai chữ

- ” Thuần Thuần ”

Khuôn mặt Tổ Lam Thuần cũng trở lên trắng bạch không còn giọt máu nhìn Tổng Dương Ngạo vừa bước vào nhà cả người giống như con sóng dữ dội ập đến không thể tránh lẽ, không khí trong nhà tăng cao khiến con người ta bức bối khó chịu. Lạc Bạch Đường nhìn hai người khó hiểu mở miệng

- ” Chồng à , hai người quen nhau à ”

- ” không quen ” “quen” hai giọng nói vang lên cùng một lúc lại không ăn khớp chút nào

- " Đường Đường chị nhớ ra mình có chút việc mình phải đi, gặp lại em sau nha" Tổ Lam Thuần dừng dậy kéo thẳng bé đang đứng gần cô nói với Đường Đường thay giấy lướt qua người anh vội vàng bước đi

Tống Dương Ngạo mời bình tĩnh vội vàng chạy theo hai mẹ con, nắm lấy tay của Tổ Lam Thuần

- " Thuần Thuần là em, đúng là em rồi, 8 năm qua cuộc em đã đi đâu vậy "

- " Anh à, anh nhận nhầm người rồi tôi không phải người anh tìm, tôi đang có việc gấp anh buông tôi ra " Tổ Lam Thuần dứt tay ra khỏi lòng bàn tay to lớn của anh ôm lấy thẳng bé chạy về phía cầu thang máy.

Tống Dương Ngạo nhìn bóng lưng của Tổ Lam Thuần dần biến mất trong cầu thang máy đứng như đấm chìm trong hồi ức nào đó, Lạc Bạch Đường không hiểu chuyện gì xảy ra nhìn anh đứng ngoài hàng lang có một bí mật nào đó mà cô không biết, hai người cách nhau có một đoạn ngắn nhưng lại giống như hai chân trời vậy cô không thể hiểu được những gì đang diễn ra trong đầu anh cũng nhưng không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Tiếng chuông điện thoại của anh vang lên phá vỡ bầu không khí im tĩnh của hai người

- " Alo " giọng anh có chút suýt thần

- " hai đứa trở về ngay nhà " giọng tức giận của mẹ anh từ bên kia truyền lại

Lúc này anh vội quay người lại phát hiện ra Lạc Bạch Đường đang đứng sau mình có chút chột dạ không dám nhìn cô đi vào nhà

Cả một dọc đường Tống Dương Ngạo không mở miệng đến một lời chỉ thở dài còn cô lại càng không dám hỏi anh chỉ lén nhìn anh rồi lại nhìn ra ngoài thật giống như quả bóng bị chèn ép vô cùng khó thở, cô đưa tay mở cửa để gió từ bên ngoài ùa vào trong xe mới có thể dễ thở hơn một chút

- _____

Tại biệt thự của Tống gia

Lạc Bạch Đường cùng Tống Dương Ngạo bước vào phòng khách cũng không khác là mấy có khi còn hơn thế, giống như quả bom hẹn giờ tích tắc từng phút một, khuôn mặt của ba người trong căn phòng lại khiến người khác muốn ngột thở mà chết

- " cha,me....." " bộp " Tống Dương Ngạo còn chưa kịp chào hỏi đã bị Lam Nguyệt Trúc dấm cho một cái bạt tay vô mặt đỏ ửng

- " Mẹ " Lạc Bạch Đường sợ hãi kêu lên một tiếng,mặc dù bình thường bà có vẻ thương cô hơn anh nhưng cũng chỉ là lời nói đùa hàng ngày chưa bao giờ thấy bà ra tay đánh anh

- " Đừng có gọi tôi,chữ mẹ này tôi thật không dám nhận, có phải anh chị lớn rồi không còn coi ai ra gì đúng, chuyện lớn thế này còn muốn dấu chúng tôi đến bao giờ hả"

Lam Nguyệt Trúc cầm tập tài liệu vắt lên đất

Trong tập tài liệu đó có hồ sơ lí lịch của cô, việc cô bị cưỡng bức, việc cô phá thai và cả bệnh án của cô ở bệnh viện ngày hôm qua

19. Chương 19: Chấp Nhận Số Phận (p2)

Cả cơ thể cô giống như bị rút hết năng lực ngã trên đất, xấu hổ, tổn thương, đau đớn cùng một lúc đến khiến bản thân cô chống đỡ không nổi , rồi cuộc ngày này cũng đến chỉ là nó đến quá nhanh cô còn chưa kịp cảm nhận hơi ấm của thứ gọi là gia đình vẫn chưa thỏa mãn tình yêu của anh

- " Mẹ không phải như mẹ nghĩ....." " bộp " một cái tát nữa dấm xuống khuôn mặt anh

- " không bác gái là do con, tất cả là do con, là con lừa mọi người Ngạo, anh ấy không biết gì cả, con sẽ li hôn, sẽ rời khỏi đây sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người nữa, con sẽ không lấy gì cả " Cô bò đến chân

bà nắm lấy ống váy bà nước mắt lăn lăn rơi trên chân bà, bà đã từng rất thương cô đã từng rất yêu cô là do cô đã lừa dối bà là cô đã phản lại lòng tin của bà chỉ là cô sợ mất đi hơi ấm đó lên mời tham lam một chút muốn được hưởng thụ thêm một chút

- " Đường Đường em đang nói linh tinh gì thế hả " giọng anh hung dữ vang lên

- " Bộp " tiếng tát nữa vang lên nhưng không phải dán xuống mặt anh mà là mặt cô

Khuôn mặt lăn rã nước mắt của cô liên đổ ừng ực , một hơi ấm bao bọc lấy cơ thể đang run rẩy của cô, vì nó quá ấm áp làm cô không lẽ buông tay nắm chặt lấy áo bà áp mặt vào người mà tham lam thêm một chút nữa chỉ một chút thôi

- " Con gái ngốc của ta, con có biết ta đau thế nào không hả, sao con lại ngốc đến thế, sao lại chịu đựng một mình như thế,sao không nói cho ta biết,chỉ cần nghĩ chuyện bọn họ làm với con là ta đã không chịu đựng nổi rồi " Lam Nguyệt Trúc mang cơ thể nhỏ bé trong ôm chặt thêm một chút, khi biết chuyện bà thực sự muốn mang thằng con mình ra đánh một trận cho hả dạ chứ không muốn làm cô trách tội càng không muốn cô sợ hãi

Tổng Dương Ngạo hình hai người phụ nữ trên đất một người đòi sống đòi chết bỏ anh khóc như mưa một người vừa mang anh đánh cho hả hê giờ lại dịu dàng ôm vợ của anh. Tổng Khắc Đình nhìn con trai mình thở dài vỗ vai anh một cái thương hại buồn một câu

- " chấp nhận số phận đi, mẹ chúng mày thích con gái từ lâu rồi lại để ra hai thằng đực rự chúng mày đương nhiên chỉ cần con dâu rồi " sau đó ung dung đi lên lầu mặc kệ hai thằng con trai đang méo mó của mình

- " Đường Đường con sao vậy Đường Đường tỉnh lại đi Đường Đường " Lam Nguyệt Trúc hoảng hốt nhìn cô ngất xỉu trong tay mình

- ——//——

Lúc cô tỉnh dậy thấy bản thân mình nằm trên giường tay truyền nước trên trán dán miếng hạ nhiệt bên cạnh còn có anh đang nhìn cô chăm chăm

- " Ngạo "

- " Tỉnh rồi hả " giọng anh mang chút lạnh lùng, cô đưa tay lên định sờ má sưng của anh thì bị anh tránh né

- " Ngạo anh giận em sao " thấy hành động của anh cô có chút chột dạ

- " Nào có dám "

- " "Ngạo em làm gì sai sao "

- " Làm gì sai sao, đụm một tý là em đòi ly hôn, đụm một cái là em đòi ly dị Lạc Bạch Đường ruốc cuộc trong lòng em có anh không hả?" Anh vùng dậy tức giận quát vào mặt cô sau đó xoay người bỏ đi ra ngoài

Chưa bước đến cánh cửa vòng tay nhỏ bé ôm lấy eo anh, cơ thể nóng của cô áp vào lưng anh trên cánh tay truyền nước do đứt ra vệt vàng mà máu trào ra trịnh vào áo anh

- " Ngạo, em xin lỗi, là em không tốt, em không muốn chuyện xấu mình lại liên lụy đến anh, em không muốn gia đình anh vì em mà bất hoà không muốn mẹ anh đánh anh, hiểu lầm anh " giọng nói nhẹ nhàng của cô nghẹn ngào

Tổng Dương Ngạo xoay người đưa tay sờ khuôn mặt méo mó của cô, cô lúc nào cũng thế có chút chuyện là lại khóc, có chút oan ức cũng khóc lúc nào cũng yếu mềm, lúc nào cũng khiến anh muốn che chở cho cô muốn cô mãi trong vòng tay anh mãi trong tầm nhìn của anh hờ ra một cái là có chuyện không hay xảy ra.Anh ôm chặt lấy cô một lúc rất lâu sau đó bế cô đặt lại giường nhìn vết máu trên tay cô liền lấy bông ngăn dòng máu trào, vuốt mái tóc của cô hôn lên trán cô qua lớp hạ nhiệt

- " " Đường Đường hứa với anh đừng bao giờ đòi ly dị với anh nữa có được không "

Lạc Bạch Đường đưa đôi mắt còn đọng nước gật đầu như búa bổ mời khiến anh cười trở lại ngồi lên giường kéo cơ thể cô gần sát vào lòng mình vỗ về

Đúng lúc này Lam Nguyệt Trúc bưng một cốc sữa đi vào phòng thấy cô nằm trong lòng anh đôi mắt đỏ eo liền đi đến giường đặt sữa lên kệ giường ngồi lên giường kéo cô vào gần mình nâng mặt cô lên liền chau mày

- " Đường Đường sao mắt con lại đỏ thế này có phải Ngạo lại bắt nạt con không? " bà ôm lấy cô vào ngực mình vươn tay ta đánh và người anh " cái thằng trời đánh này "

- " Không phải đâu là do con ngủ nhiều quá lên mắt mới bị sưng đỏ thôi" cô nằm trong lòng bà cảm nhận hơi ấm của bà mà không chịu được đưa tay ôm lấy eo bà

- " mẹ à mẹ đừng có đùm một tý là đánh con có được không " Tống Dương Ngạo bắt mẫn kêu lên

- " anh còn nói như mình oan lắm ấy,để vợ sốt cao thế này còn tha lời đi lung tung " thấy hành động của cô bà liền thu tay về ôm lấy cô vỗ về

- " tại con sao không phải mẹ bảo mang cô ấy về sao " Tống Dương Ngạo âm ỉ nói

Lam Nguyệt Trúc lườm anh một cái không thèm để ý đến anh nữa, khuôn mặt trở lên dịu dàng giọng nói mang ấm áp quan tâm hỏi cô

- " Đường Đường, con thấy khó chịu ở đâu không?"

- " không có mẹ ôm rất dễ chịu " cô mặt vào ngực bà dán sát cơ thể nóng của mình vào người bà, bà đưa tay vuốt mái tóc đen của cô đưa cốc sữa cho cô uống

Vừa rồi lúc cô ngất xỉu bà mới nhận ra cơ thể cô rất nóng, khuôn mặt tái nhợt suýt chút nữa cũng khiến bà xỉu theo cô , đến khi bác sĩ đến khám nói do cơ thể một ngày không ăn uống đến suy nhược cơ thể lại thêm sốt cao mới bị ngất lúc đó bà mới thực sự tức giận chỉ thiếu mỗi bước cầm gậy đánh đuổi anh ra khỏi nhà mà thôi. Sau khi bác sĩ ra về cũng may là bà bận rộn hầm gà, nấu cháo, xào tổ yến cho cô mà anh mới yên vị trong phòng đợi cô tỉnh dậy.Vừa rồi bà tính mang sữa lên cho anh nhưng thấy cô tỉnh lại đổi ý đưa cho cô uống

Được rồi Tống Dương Ngạo anh bắt lực chấp nhận số phận thảm thương của mình vừa mất mẹ lại mất luôn cả vợ

20. Chương 20: Không Thể Nào (p1)

Tống Dương Ngạo đề lên cơ thể mềm mại của cô đặt những hôn mạnh mẽ lên nước da trắng non là của người con gái bên dưới mình

- " Ngạo, đừng mà ư em đang sốt mà lỡ lây ư sang anh thì sao "

- " không sao, em cứ thoải mái đi " bỏ mặc ngoài tai anh tờ tay vào chiếc váy vuốt ve đùi cô đi đến điểm nguyệt ở giữa hai chân qua lớp vải mỏng ẩn nhẹ vào giữa điểm nhạy cảm của cô

- " Ngạo không được em ư...ư ". Cô tay tay che miệng mình để không phát ra tiếng kêu ai muội vừa rồi

Khuôn mặt đỏ lên e thẹn nhìn anh tháo chiếc quần lót của cô chọc nhón tay thon dài vào điểm G của cô phát ra tiếng nháy cảm kêu gọi. " cốc...cốc....cốc " tiếng gõ cửa vang lên động tác của anh có chút dừng lại nhìn về phía cửa rồi quay lại nhìn khuôn mặt đỏ ửng e ngại mẹ người của cô mà cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô

- " kệ nó đi " anh ấn mạnh vào đôi môi ngọt ngào của cô một nụ hôn sâu bên dưới bàn tay không ngừng gia tăng lực ấn và tốc độ

Cô đưa hai nắm lấy cổ tay anh nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến sự ra vào bên trong cô, có thể cảm nhận thấy từng đốt ngón tay của anh từng cái chạm mạnh mẽ vào điểm G của cô. " Cốc..Cốc..Cốc...Cốc " tiếng gõ cửa liên hồi vang lên tốc độ bàn tay anh cũng theo đó mà gia tăng cực điểm đưa bản thân cô lên sự khoái lạc không làm chủ được bản thân phóng mặt ngọt vào lòng bàn tay, nụ hôn cũng theo đó mà kết thúc

“cốc....cốc...cốc...cốc” tiếng gõ cửa dường như không có điểm dừng lại cứ liên tục phá rối khiến người khác phát bực, nhìn cơ thể cô thở dốc bên dưới róc cuộc vẫn tiếc nuối buông ra mở cửa.

Lam Nguyệt Trúc mặc chiếc váy ngủ thoải mái đứng ngoài cửa gỗ đến nỗi cánh cửa muốn hổng luôn mời thấy thẳng con trai của mình ra mở cửa, bà đưa mắt nhìn vào căn phòng dưới ánh đèn mờ ảo lung linh cô vội vàng kéo chiếc váy ngủ của mình xuống lấy chân đạp lên người. Lam Nguyệt Trúc bước vào phòng không chút thương tình nào đá thẳng con trai quý tử mình ra khỏi phòng đóng ” rầm ” cửa một cái. Tổng Dương Ngạo ngẩn ngơ còn chưa định hình được cái gì cách cửa mở ra chiếc gối không cánh bay thẳng vào mặt anh không thương sót.

Thôi xong dường nói là bắt nạt cô giờ muốn ngủ cạnh cũng không được, Tổng Dương Ngạo lê cơ thể mình đi đến trước một cánh cửa phòng gỗ cửa, cánh cửa mở ra đôi mắt long lanh nhìn người vừa mở

- ” Bố, hôm nay con ngủ.....” ” Rầm ” chưa kịp nói hết câu cánh cửa đã đóng rầm lại trước mặt anh

Tổng Dương Ngạo tức giận vắt chiếc gối xuống đất gào lên

- “” là vợ bố đuổi con ra khỏi phòng chiến vợ con trước chứ, đợi đó mà thèm ngủ với bố” sau khi phát tiết hả hê cánh cửa trước mặt anh vẫn đóng im không có động tĩnh nào

Khuôn mặt tức giận sắp phát khóc, chẳng lẽ cả căn biệt thự này không chỗ cho anh sao phải ra ghế sofa thư phòng hay là phòng dành cho khách đây mạng nhện đây. Được rồi ruốc cuộc cũng có kẻ thương anh, đập vào vai anh một cái Tổng Dương Phàm đưa ngón cái chỉ qua vai chỉ về hướng phòng mình không nói câu nào xoay người đi về phòng, Tổng Dương Ngạo đôi mắt long lanh như gặp được cứu tinh nhặt lại gối lon ton chạy theo anh trai mình vào phòng ngủ.

Tổng Dương Ngạo từ phòng tắm bước ra trên người mặc bộ ngủ của Tổng Dương Phàm mặc dù là không phải sinh đôi nhưng dáng người của hai anh em khá giống nhau tình cảm lại tốt, nếu nhìn từ xa nhiều người còn nghĩ họ là một cặp sinh đôi cũng lên. Tổng Dương Ngạo trèo lên giường bên cạnh Tổng Dương Phàm đang ngồi dựa vào đầu giường đọc tài liệu công ty. Tổng Dương Ngạo đưa tay thò tay vào lớp áo của Tổng Dương Phàm sờ ngực cường tráng của anh mình hả hê cười đùa

- ” Anh trai hôm nay em đây nhất định hầu hạ cho vừa lòng anh trai đây ”

- ” Chú muốn xuống đất ngủ ” Tổng Dương Phàm lạnh lùng nói

- ” hix anh chả có tí hài gì cả ”

- ” Tắt điện đi ngủ ”

Tổng Dương Ngạo đưa tay tắt công tắc đầu giường, dưới ánh đèn màu vàng nhạt hoà

- ” Cũng lâu lắm rồi anh em mình chưa ngủ chung với nhau ”

- ” ukm, đều đã có gia đình hết rồi ”

- ” Anh, Thuần Thuần đang ở thành phố này ”

- ” Ukm” Tổng Dương Phàm bình thản trả lời giống mọi chuyện trả liên quan gì đến mình

- ” Anh không lẽ anh biết Thuần Thuần ở thành phố này mới chuyển đến đây sống ” Tổng Dương Ngạo giật mình nhận ra nhìn anh, Tổng Dương Phàm nhắm mắt thở đều đều dường như đã chìm vào giấc ngủ dù không nói ra nhưng thật ra công ty gia đình phát triển đến ngày hôm nay đều một tay anh gây dựng hăng anh đã rất mệt mỏi, người khác không nhận ra chứ Tổng Dương Ngạo đều hiểu ngày Thuần Thuần đi anh đã chết một nửa chỉ biết lao đầu vào công việc vào việc tìm cô nhưng tại sao khi tìm được lại không mang cô về bên mình

- “ukm” từ cổ họng Tổng Dương Phàm truyền lại một dư âm rất nhỏ

- ” Cô ấy hình như đã có con, có khi nào Thuần Thuần đã có một gia đình rồi không ” Tổng Dương Ngạo nhìn trần nhà hồi tiếc cho một mối tình, năm đó tình yêu hai thực sự quá đẹp để khiến cho Tổng Dương Ngạo ngưỡng ngó đến nỗi quyết định cả đời này chỉ yêu một người và người đó chính là Đường Đường, giờ anh và Đường Đường đã mãn nguyện như còn Tổng Dương Phàm thì

- " Nó là con anh " giọng nói trầm của Tống Dương Phàm mang chút âm vị hối tiếc tan thương vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng trong phòng

- " Cái gì " Tống Dương Ngạo bật giật gào lên may mà Tống Dương Phàm kịp thời bịt miệng anh lại " Anh vậy sao anh không mang cô ấy về không giải thích cho cô ấy chuyện 8 năm trước anh bị người khác hại, Thuần Thuần nhất định sẽ vì đờn bé mà tha thứ cho anh "

Tống Dương Phàm nhìn vào mắt em trai mình cười khổ, đau đớn tột cùng phá vỡ lớp mặt nạ băng giá của anh

- " Ngạo, phụ nữ không quan tâm chú đúng hay sai, tự nguyện hay bắt ép, họ chỉ quan tâm vòng tay chú đã ôm người khác, hôn người khác có nghĩa chú đáng tử hình "

21. Chương 21: Không Thể Nào (p2)

- " Đường Đường đến giờ uống sữa rồi " Tống Dương Ngạo cầm cốc sữa vào phòng ngủ nhìn Lạc Bạch Đường đang nằm trên giường nằn qua nằn lại

- " Ngạo hình như em béo lên " Lạc Bạch Đường bắt mắt Nhìn anh đang đến gần mình, anh đưa tay véo hai má của cô

- " Béo lên thật rồi "

- " Không uống.....Không uống..... Không uống " cô đẩy dựa trên giường ngang bướng nói

- " Em chắc chứ, nếu mẹ biết em không uống sữa bà mua thì em có biết hậu quả thế nào không hả?" Tống Dương Ngạo nhìn hành động trẻ con của cô tốt bụng nhắc nhở

Lạc Bạch Đường nhớ đến khuôn mặt tươi cười của bà lúc tiễn cô về, còn ân cần dặn dò nói với cô không có con cũng không sao đỡ bị mất đáng, lại không vất vả mất sức, chán có thể nuôi một con chó hay con mèo, sau này nếu thích cũng có thể nhận nuôi một đờn bé khiến trái tim nhỏ bé của cô được sưởi ấm một cách thần kỳ, bà còn bắt anh đưa cô về nhà lớn vào mỗi cuối tuần, rảnh rồi lại tha lỗi cô đi mua sắm còn mua rất nhiều đồ tắm bỏ cho cô nữa. Cũng vì câu nói đó của bà mà chiều hôm sau Lạc Bạch Đường kéo anh đến cửa hàng thú nuôi trên trung tâm mua , tính mua một chú mèo nhỏ để nuôi ai ngờ vừa đến cửa quán lại thấy đôi nhox hamster chạy trong quả bóng trên tủ kính vô cùng đáng yêu không thể rời đi, chủ quán còn nói bọn chúng vốn dĩ là một đôi vợ chồng mới cưới được 3 tháng không suy nghĩ nhiều cô liền ôm lấy hai nhox tí hon đó lon ton theo anh chạy về nhà.

Tống Dương Ngạo nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ của cô trong lòng chút dao động nhỏ nuốt nước bọt xuống yết hầu mang cốc sữa trong tay uống hết một hơi đặt cốc lên kệ, chống tay vào mép giường cúi xuống hôn lấy đôi môi nhỏ bé của cô, nụ hôn mang hương vị ngọt ngào của sữa từ khoan miệng anh quấn lấy lưỡi cô từ từ ngả ra giường. Bàn tay bé nhỏ cô ôm lấy anh thò vào trong lớp áo ngủ của anh tiếp xúc trực tiếp với cơ thể anh, lập tức một dòng điện nhỏ chạy qua người sộc thẳng đến tim anh

- " Em biết hành động mình mang ý nghĩ gì không hả vợ" giọng anh ầm ập vang lên bên vành tai đỏ của cô, từ vành tai chạy khắp khuôn mặt cô dần đỏ ửng nhẹ nhàng gặt đầu

Bàn tay to lớn của anh không biết từ lúc nào đã tháo khuy áo bên trong nhanh lột bỏ chiếc váy ngủ của cô, để lộ cơ thể đầy đặn chỉ còn một miếng vải nhỏ tam giác giữa hai chân. Tống Dương Ngạo dùng hai chân kẹp lấy chân cô vội vàng cởi bỏ lớp vải trên người mình đôi mắt sáng lên như một tên lang sói vô mồi lao về phía cô ăn ngon lành một bữa.

Sau cuộc khoái lạc trần gian, Lạc Bạch Đường nằm trong lòng anh ép cơ thể mềm mại của mình vào cơ thể cứng rắn của anh., dùng ngón tay nghịch ngợm vẽ lên ngực anh thì bị bàn tay to lớn hơn bắt lại

- " Em muốn phóng hoả nữa hả " Lạc Bạch Đường nghe câu nói của anh liền chút rùng mình ngoan ngoãn đặt tay lên ngực anh vươn người hôn nhẹ lên môi anh

- " Ngao "
 - " Ukm " Tống Dương Ngao nhắm mắt tĩnh dưỡng ẩm diệu mang chút lười biếng trả lời cô
 - " Anh và chị Thuần có quan hệ gì vậy " anh mở mắt nhìn khuôn mặt của cô liền nảy ý vui đùa
 - "Nếu anh nói cô ấy là người yêu cũ của anh thì sẽ em có tin không" Lập tức nụ cười của cô liền đóng băng cả cơ thể run lên nhẹ, nhìn biểu hiện của cô lại không khiến anh cảm thấy vui mà có chút chua xót đúng như anh nghĩ hai chữ gia đình vẫn luôn là cái bóng tối trong cô dù anh có cố gắng yêu thương gia đình anh có bù đắp nó vẫn là ám ảnh không thể phai mờ, anh kéo sát cơ thể cô vào người mình thêm một chút thì lực nhẹ từ cánh tay cô chống vào ngực anh đẩy ra " Đường Đường, anh chỉ đùa em thôi mà " câu nói ra đôi mắt cô vẫn hiện rõ sự nghi ngờ
 - " Nói sao cho em dễ hiểu bây giờ nhỉ, Thuần Thuần chính là chị dâu của chúng ta "
 - " chị dâu "
 - " ukm chính là vợ của anh hai đó "
 - " anh hai đã lấy vợ rồi sao còn là vờ chị Thuần nữa " khuôn mặt cô liền trở lên trắng bạch, thông tin này thực sự quá sốc, trước giờ cô luôn nghĩ anh hai là người lạnh lùng với người khác giời trừ với người nhà ra anh rất tốt nhưng khó một cô gái nào có thể đến gần anh
 - " Tò mò lắm đúng không?, ngày trước ở thành phố X hai gia đình Tống và Tổ là hàng xóm thân , Thuần Thuần là một cô bé rất hay chạy bám theo anh hai, anh hai cũng rất quý Thuần Thuần nhưng lúc anh hai lên mười không may bị cảm ảnh hưởng đến đôi mắt không thể nhìn thấy lúc đó không hiểu sao Thuần Thuần cũng bắt đầu không chịu nói chuyện nữa, mọi người đều nói họ là một cặp trời sinh một đũa không nhìn nhìn thấy một đũa không biết nói chuyện, rồi họ chuyển đến trường dành cho trẻ khuyết tật cùng nhau trải qua những ngày tháng học sinh, sinh viên tuyệt vời, đến khi anh hai 27 tuổi còn Thuần Thuần 22tuổi họ quyết định đi đến cái kết cho cuộc tình thanh xuân của mình " Tống Dương Ngao tranh thủ lúc cô yếu lòng ôm lấy cô chặt một chút cúi xuống hôn lấy cô thì bị đẩy ra
 - " rồi sao nữa anh mau kể đi "
 - " hun một cái mời kể tiếp "
 - " đáng ghét " cô vươn người hun nhẹ lên môi anh
 - " Thì đêm trước ngày cưới anh hai đi uống rượu với bạn bè không hiểu sao sáng hôm sau lại ở phòng tổng thống qua đêm với chị gái của Thuần Thuần, cô ta còn cố ý gọi Thuần Thuần đến để thấy hai người không mặc giờ trên giường, do bị sốc mà Thuần Thuần mời ngắt sữa "
 - " vậy còn hôn lễ "
 - " Không có " Lạc Bạch Đường khuôn mặt hiện rõ sự đau lòng tiếc nuối áp vào ngực anh
 - " Nhưng không phải anh hai có thể nhìn thấy sao còn chị Thuần không phải vẫn nói chuyện sao "
 - " sau khi Thuần Thuần đi một năm thì có người tai nạn giao thông đã hiếm mất cho anh hai còn Thuần Thuần vẫn dĩ cô ấy đâu có bị câm " Tống Dương Ngao đưa tay vuốt mái tóc của cô
 - "vậy không lẽ chị Thuần vì muốn ở cạnh anh hai mà giả câm "
 - " cái này chỉ có cô ấy mới có thể trả lời thôi "
 - " Ngao vậy anh có nghĩ Tiểu Lữ là "
 - " là con của anh hai, được rồi ngủ đi muộn rồi anh hai sẽ biết cách để giải quyết không đến lượt chúng ta phải lo đâu "
- Sáng hôm sau, Lạc Bạch Đường thức dậy đã không thấy anh đâu chỉ một tờ giấy " Anh đi sang thành phố B ngày mai mời về nhờ ở nhà ngoan nha yêu vợ nhiều ", Lạc Bạch Đường hạnh phúc nhìn tờ giấy ôm vào trong lòng có chút dịu dàng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ hạnh phúc của cô , số điện thoại quen thuộc hiện lên trên máy , khuôn mặt liền có chút dịu dàng

- " Đường Đường, Ngao nó....."giọng nói bà run lên nghẹn lại bên trong điện thoại nói không thành lời cuối cùng vẫn là tức tưởi khóc thành tiếng

22. Chương 22: Anh Ấy Nhất Định Vẫn Còn Sống

Lạc Bạch Đường mặc chiếc váy ngủ bên ngoài khoác thêm một chiếc áo mỏng chạy đến sở cảnh sát nhìn thấy Lam Nguyệt Trúc ở trong lòng Tổng Khắc Đình khóc như mưa rào ướt cả mảnh áo trước ngực của ông, bên cạnh Tổng Dương Phạm đôi mắt thần thờ nhìn bộ phận vỡ vụn của chiếc xe ô tô phát nổ

- " Đường Đường " Lam Nguyệt Trúc rời khỏi ngực chồng lao đến ôm lấy cơ thể hoá đá của cô

- " Không thể nào, không thể, tối qua anh ấy còn ôm con, còn hôn con, còn còn kể chuyện anh hai cho con nghe, còn làm bữa sáng cho con, đứng rồi bữa sáng con mai về ăn sáng không anh sẽ không vui "hai dòng nước mắt cứ thế nắn dài trên má cô, cô không biết gì cả mọi thứ trở lên quay cuồng bóng tối dập đến,cả cơ thể mảy đi trọng lực ngã trên đất

- "“Đường Đường, tỉnh lại đi con ” Lam Nguyệt Trúc ôm lấy cô vào lòng hoảng hốt kêu lên

- ——tại bệnh viện——

Lạc Bạch Đường nằm trên giường bệnh nhìn trần nhà trắng mờ dần nhạc nhoà trong nước mắt chạy xuống gôi, đây nhất định là một giấc mơ đáng sợ anh không thể bỏ cô không thể cứ thế mà đi, không phải anh yêu cô sao không phải anh nói sẽ bảo vệ cô sao, sao bây giờ anh không vì cô mà sống tiếp hay anh đã hối hận, đã còn không yêu cô nữa không muốn bảo vệ cô.

- " Đường Đường con đừng như vậy mà " giọng nói nghẹn ngào của bà vang lên đã một ngày rồi cô cứ như vậy không nói không rằng, không ăn uống gì cả cứ nằm trên giường khóc không phát ra bất kì tiếng động nào cả

Lạc Bạch Đường nhìn bà hình ảnh bà nhạt nhoà trong nước mắt cô

- " Mẹ con phải về nhà, hôm nay anh ấy sẽ về con phải nấu cơm cho anh ấy còn phải kể cho anh ấy nghe chuyện cười này" Lạc Bạch Đường ngồi dậy rút ống dây truyền ở tay mình ra lao thẳng ra ngoài đường bắt một chiếc xe chạy thẳng về chung cư của mình

Lam Nguyệt Trúc muốn giữ cô lại nhưng không kịp chỉ có thể sai người giút cô làm thủ tục xuất viện sau đó theo cô về chung cư.Nhìn cô bận rộn trong bếp nấu hết món này đến món khác, từng món một được trang trí đẹp đẽ bày trên bàn đến khi tất cả đã hoàn thành thì hoàng hôn cũng đã buồn xuống. Lạc Bạch Đường nhìn những món ăn mà anh yêu thích nhất nước mắt nhạt nhoà rơi xuống từng phút một trôi qua mà bóng hình người mong đợi vẫn không xuất hiện

- " Đường Đường " bà đi đến chỗ cô ôm lấy cô vào lòng

- " Anh ấy nói chỉ cần có con ở đây, anh ấy sẽ không sao, nhất định anh ấy sẽ về, anh ấy không thể chết, anh không thể, anh ấy chỉ giận con thôi, giận con đã đòi li hôn với anh ấy, nhất định là vậy, anh ấy nhất định về mà anh ấy bảo con ở nhà ngoan, con đã ngoan rồi sao anh ấy vẫn chưa về "

- " Đường Đường, Ngao nó đi rồi, nó sẽ không về nữa đâu, nó đã bỏ chúng ta mà đi rồi "

- " không phải,nhất định không phải đây chỉ là mơ thôi nhất định là mơ thôi, con chỉ có anh ấy thôi, anh ấy biết điều đó mà sẽ không bỏ rơi con đâu"Lạc Bạch Đường hất tay bà ra đứng bật dậy lắc đầu liên tục nhìn bà rồi chạy về phòng ngủ

Lam Nguyệt Trúc nhìn bóng dáng cô biến mất trong tầm mắt nhìn, bà biết cô không thể chấp nhận sự thật là anh đã bị tai nạn lao xuống vực chiếc xe phát nổ ngay cả xác cũng không còn chỉ còn lại một chút mảnh

xe xung quanh hiện trường, ngay bà cũng không thể chấp nhận được sự thật đó rằng bản thân đã mất đi một đứa con trai mặc dù bà hay đánh anh nhưng anh vẫn là con bà, vẫn là đứa trẻ trong người bà suốt 9 tháng 10 ngày, là đứa trẻ đã lớn lên bằng sữa bà, là đứa bé đã bị bỏ gọi bà là mẹ cho đến lúc bắt đầu biết đi, lúc bắt đầu đi học, lúc mặc áo cử nhân cho đến lúc anh mặc áo chú rể bước vào lễ đường tất cả mọi thứ từng thứ một đều được bà chứng không sót một chi tiết

Lạc Bạch Đường nằm trong bóng tối úp mặt vào gối của anh, hương thơm trên người anh vẫn còn thoang thoảng nơi đây những hơi ấm đã không còn, anh đã thực sự rời xa cô, bỏ lại cô ở thế giới đáng sợ này, thế giới mà anh và cô đã từng hạnh phúc ruốc cuộc vẫn chỉ là đã từng mà thôi

- " Ngạo, em sợ cho em theo anh vời " nước mắt nắn dài trên khuôn mặt cô ướt đẫm chiếc gối của anh

Lạc Bạch Đường mệt mỏi nhắm mắt lại từng chút một chút một chiếc ga giường nhuộm một màu đỏ.

23. Chương 23: Đi Xem Mặt

2 năm sau

Lam Nguyệt Trúc bấm mặt khẩu bước vào căn chung cư nhìn Lạc Bạch Đường gầy gò nằm trên ghế sofa, đã 2 năm trôi qua, đứng như nổi đau chưa phai trong người con gái này, vẫn luôn tìm kiếm con trai bà vẫn ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần làm khổ bản thân mình thì anh sẽ đau lòng mà quay về những thực tế thực sự không như cô nghĩ nhưng lại không dám từ bỏ chỉ sợ bản thân sẽ không còn mục đích để tồn tại ở thế giới nữa

- " Đường Đường, sao con lại ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh thì sao " Lam Nguyệt Trúc đi đến ghế đánh thức cô dậy

- " Mẹ, sao mẹ lại tới đây nữa vậy "

- " Mẹ không đến đây thì làm sao biết được con biến mình thành bộ dạng gì nữa hả " bà dịu dàng đưa tay vuốt mái tóc rối của cô kéo cô vào lòng mình

- "Mẹ, con"

- " Không sao đâu còn có mẹ ở đây mà, con không có cô đơn đâu Đường Đường lên con đừng làm những chuyện ngốc nghếch đó nữa " giọng bà ấm áp dịu dàng như ánh nắng ban mai chiếu vào trái tim nhỏ bé của cô

Đã 2 năm rồi kể từ ngày đó, ngày nào bà cũng tới đây cũng ôm cô vào lòng cũng nói câu này với cô, Lạc Bạch Đường đưa tay ôm lấy bà tham lam một chút hơi ấm của bà nơi này thực sự quá lạnh lẽo

- " Mẹ, con nhớ Ngạo, rất nhớ "

- " Đường Đường, về ở với bố mẹ đi, đừng ở đây nữa, đừng làm khổ thân mình nữa có được không " nơi đã từng chứa đựng quá nhiều kỷ niệm yêu thương thế này chỉ khiến vết thương cô rỉ rỉ không thể lành nhưng đôi lúc thật khó để từ bỏ một thứ mà bạn đã ấn định suốt cuộc đời này chỉ sống vì nó.

Lạc Bạch Đường cười dịu dàng nhìn bà lắc đầu

- " Được rồi, Đường Đường chúng ta sẽ nói chuyện này giờ mau ăn sáng rồi chuẩn bị chiều mẹ đưa con đi dạo phố nào "

- _____

Dưới ánh dịu dàng Lam Nguyệt Trúc nắm tay Lạc Bạch Đường kéo trên đường mua hết thứ này đến thứ khác cho cô, nụ cười của bà dịu dàng như ánh bình minh nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy đau lòng, chính anh là người đã cho cô những hạnh phúc bình dị này, tại sao đi đâu làm gì đều mang hình bóng của anh thế này.

- " Đường Đường, mẹ có chút việc phải làm con đến quán caphe kia đợi mẹ một chút được không " Lam Nguyệt Trúc nhìn đồng hồ nhẹ nhàng nói chỉ về một quán caphee cách đó không xa

- "Vâng ạ "

Lạc Bạch Đường theo hướng bà chỉ đi vào quán caphe gọi một cốc sinh tố dâu ngồi cạnh cửa sổ nhìn dòng người qua lại, trong lòng mong chờ một bóng hình quen thuộc dù chỉ là mờ ảo thui cũng được chỉ tiếc là không có.

- " Xin hỏi cô đây có phải Lạc Bạch Đường không " giọng nói của người đàn ông trầm vang lên khiến cô giật mình

- " vâng, xin hỏi anh đây là "

- " chào cô tôi là Lục Quan Vũ là đối tượng xem mặt ngày hôm nay của cô "

- "Dạ " khuôn mặt cô liền cứng đờ nhìn người đàn ông mặc âu phục lịch mẫn trước mặt " xin lỗi hình như anh nhầm người tôi đang đợi mẹ tôi, không phải đến xem mặt "

- " mẹ cô là bà Lam Nguyệt Trúc " Lục Quan Vũ nghi ngờ nhìn Lạc Bạch Đường gật đầu rồi tươi cười nói " vậy thì tôi xác định bản thân mình không nhầm người "

- " Anh Lục chuyện này thực sự có hiểu nhầm tôi là phụ nữ đã có chồng "

- " Chuyện này tôi có nghe qua tôi thực sự không để ý đến vấn đề này "

- " Anh Lục nếu vậy thì tôi thành thật xin lỗi anh thực sự tôi không có ý tìm người khác, xin lỗi đã làm mất thời gian của anh " Lạc Bạch Đường đặt tiền lên bàn liền đứng dậy cầm mấy túi rồi cúi người chào hẩn rồi vội vã rời đi

Lục Quan Vũ nhìn bóng lưng cô mất dần trong đám đông, thật ra hẩn chẳng hứng thú gì với cô người phụ nữ đã có một đời chẳng qua công ty hẩn đang gặp chút khó khăn mà điều kiện Tổng gia đưa ra thực sự quá hấp dẫn.

Sau khi rời khỏi quán caphe cô liền máy điện thoại ra gọi điện cho bà

- " Đường Đường con thấy sao người đàn ông đó rất được đúng không tướng mạo phi phàm còn là giám đốc một công ty lớn lại tốt tính nhất định sẽ tốt với con "giọng nói thánh thót của bà từ điện thoại vang lên đầy mong chờ

- " Mẹ, sao mẹ lại làm vậy con là con dâu của mẹ mà không lẽ mẹ muốn con phản bội chồng mình sao "

- " Đường Đường, Ngạo đã mất hai năm rồi con cũng lên tìm hạnh phúc mời cho mình đừng sống mãi trong quá khứ nữa "

- " Mẹ, Ngạo anh ấy chưa chết, nhất định anh ấy còn sống "

- " Đường Đường..."

- " Mẹ con biết mẹ chỉ muốn tốt cho con nhưng con không muốn chuyện này xảy ra lần nữa đâu mẹ, con hơi mệt con về trước mẹ cũng lên về sớm không bố lại lo cho mẹ "

Lạc Bạch Đường lập tức dập máy mong rằng hành động này của cô sẽ khiến bà hiểu, đừng giữ trung tâm nhìn dòng người càng đông đúc, đúng giờ tan tầm trên đường có người đi với đồng nghiệp, có người lại đi với bạn bè hoặc là đi với người yêu nhưng sao chỉ có mình cô là cô đơn lẻ bóng bởi vì con đường này do chính cô lựa chọn nếu không phải là anh thì sẽ không phải ai khác. Lạc Bạch Đường nhìn vào vết sẹo dài trên cổ tay mình nó chính là nhân chứng rõ ràng nhất cho sự ra đi của anh.

24. Chương 24: Thực Sự Là Anh Còn Sống

Tổ Lam Thuần cười nghiêng ngả trên ghế trước mặt Lạc Bạch Đường

- "Chị cười đủ chưa "

- "À, xem ra mẹ rất thương em, còn lừa em đi xem mắt thật đúng là chỉ có mẹ mới nghĩ ra trò này" Tổ Lam Thuần chỉnh lại tinh thần nhìn Lạc Bạch Đường, thật ra mà nói thì bà làm thế không có gì sai cả chỉ là cố ép lại phản tác dụng, hôm đó Lam Nguyệt Trúc trở về nhà đã khóc một trận rất lớn hôm sau qua nhà cô lại phát hiện ra cô đổi mặt khẩu không cho và bà khiến bà hậm hực ra về hai ngày nay đều bỏ ăn trong phòng gọi điện xin lỗi cô mà cô không chịu nghe máy lên thân là con dâu cả Tổ Lam Thuần đành liệu mình hẹn gặp cô nói chuyện

- "Chị, anh hai đến đón chị kìa " Lạc Bạch Đường vừa nói vừa chỉ phía bên kia đường bóng hình to lớn của Tống Dương Phàm " xem ra hai người rất hạnh phúc, chị à nhất định phải giữ cho chặt đó "

Khuôn mặt của Tổ Lam Thuần liền đỏ ửng lên đưa tay đánh nhẹ cô một cái không biết từ lúc nào mà Tống Dương Phàm đã đi đến trước mặt hai người

- "Thuần Thuần, Đường Đường hai người đều ở đây hả, mẹ bảo anh đến đón hai em về anh cơm "

- "Đúng rồi, hôm nay mẹ đặt biệt làm những món em thích đó " Tổ Lam Thuần thu dọn đồ đạc của mình vui vẻ nói với cô

Lạc Bạch Đường nhì hai người gật đầu đồng ý rồi đứng dậy đi theo hai người ra chỗ đỗ xe của Tống Dương Phàm . Chưa kịp lên xe một bóng hình quen thuộc lướt qua cô chiếc túi trong tay rơi "bịch" xuống đất khiến Tổ Lam Thuần và Tống Dương Phàm quay lại nhìn cô

- "Đường Đường em sao vậy " giọng dịu dàng của Tổ Lam Thuần vang lên cả cơ thể cô đứng như đóng băng không để ý lời Tổ Lam Thuần quay đầu hướng bóng hình đó

Dòng người tấp lập qua lại nhưng trong mắt cô chỉ có bóng quen thuộc có hoá thành tro cô vẫn nhận ra đang dãi bước bên một bóng hồng thướt tha. Mặc kệ bản thân đang guốc cao liệu mình chạy theo hai bóng hình nắm lấy áo của người nam nhân đó do đứng không vững mà ngã bịch một phát xé rách áo của người ta. Người đàn ông đó lại nhìn cô khuôn mặt, giọng nói tất cả đều quen thuộc đến nỗi cô tưởng bản thân mình đã đến thế giới có anh

- "cô ơi, cô có bị làm sao không " Lạc Bạch Đường nhìn người đàn ông trước mặt mình đang cúi người đỡ tay về phía mình ân cần hỏi thăm

Lạc Bạch Đường không làm chủ được bản thân đưa hai tay lao vào ôm lấy cổ người đàn ông trước mặt

- "Ngạo là anh thực sự là anh rồi, anh thực sự chưa chết "

- "Cô ơi, cô làm sao tôi không phải là Ngạo tôi là Lý Hảo "

- "Không anh là Ngạo là chồng của em, em là Đường Đường làm vợ của anh là Mỡ Nhỏ của anh đây mà " cô đưa tay sờ từng đường nét khuôn mặt anh khẳng định nói

- "Mỡ Nhỏ " anh chau mày nhìn cô trong đầu có dòng nói ngọt ngào ầm ập vang lên" Mỡ Nhỏ Ngoan Nha" khiến anh rung người nhìn cô

- "Này cô, cô làm gì thế, đã bảo cô nhầm người rồi chúng tôi không biết ai tên là Ngạo cả " cô gái hung dữ hất tay cô ra sau đó nắm tay anh kéo đi, trước khi đi anh còn quay lại nhìn cô trong dòng người tấp lập sự cô đơn bao bọc lấy thân hình gầy gò của cô. Đằng sau cô cũng có hai người đang đứng ngẩn ngơ nhìn hai bóng người kia khuất dần Tổ Lam Thuần vội giật mình ôm lấy cô

__"chị là anh ấy nhất định là anh ấy còn sống em không có nhìn nhầm đâu nhất định là Ngạo mà "

- "Đường Đường được rồi đừng khóc không sao đâu, chúng ta rồi sẽ tìm ra họ để làm rõ mà " Tổ Lam Thuần ôm chặt lấy cô ngay cả bản thân mình cũng không thể tin nổi người đã báo tử 2 năm trước thực sự vừa xuất hiện trước mặt bọn họ.

- " Đường Đường,Thuần Thuần hai em đừng nói chuyện này với bố mẹ nha để anh điều tra kĩ đã rồi hai nói với họ, nhất là em đó Đường Đường phải thật bình tĩnh nghe chưa "

25. Chương 25: Em Sẽ Không Để Anh Đi Lần Nữa

" Tinh Tong.....Tinh Tong " tiếng chuông cửa vang lên Lạc Bạch Đường từ trong phòng ngủ chạy ra mở cửa thấy Tống Dương Phàm cùng Tổ Lam Thuần đứng trước cửa nhà mình

- "Anh Hai, Chị Thuần, sao hai người lại đến đây "

- " Đường Đường, hôm nọ trên phố thực sự là Ngạn" giọng nói nhẹ nhàng của của Tổ Lam Thuần vang như sấm vang trời trong đầu Lạc Bạch Đường

- " chị.....nói.....thật không " khuôn mặt cứng đờ nhìn hai người,Tổ Lam Thuần ôm lấy cô vào lòng vuốt mái tóc của cô

- " Là thật, thực sự là thật chú ấy chưa chết, hai năm trước chú ấy bị tai nạn xuống vực được Tuyết Hoa cứu đưa bệnh viện, do chấn động lớn lên não bị ảnh hưởng dẫn đến mất trí tạm thời nhưng theo xét nghiệm ADN thì thực sự là một người " Tống Dương Phàm điềm đạm trả lời, cả cơ thể cô giống như mất hết sức lực ngã trên đất kéo theo cả Tổ Lam Thuần ngã theo mình

- " Đường Đường "

- " là thật, anh thực sự chưa chết, anh ấy ở đâu em muốn gặp anh ấy "

- "Đường Đường hay em ở nhà đi để anh chị đi đến đón chú ấy về "

- " không cho em đi, em không thể đợi nữa em đã đợi lâu thế rồi "

- " Được rồi vậy chúng ta cùng đi"

4 giờ chiều ba người đứng trước căn nhà cấp bốn trong thôn làng nhỏ cạnh dãy núi cao,Tống Dương Phàm đưa tay gõ cửa nhà không lâu sau người con gái tầm 20 tuổi chạy ra nhìn ba người khuôn mặt trắng bặt nhanh tay đóng cửa nhưng bị Tống Dương Phàm chặn lại

- " Cô Tuyết Hoa,tôi là người nhà của Tống Dương Ngạn là người cô đã cứu 2 năm trước giờ chúng tôi đến đón chú ấy "

- " Anh chị nói gì vậy tôi không biết ai là Tống Dương Ngạn cả, anh chị đi " Tuyết Hoa dùng lực đóng cánh cửa lại nhưng không đủ sức liền bị Tống Dương Phàm vất tay mở toan cánh cửa ra

Lạc Bạch Đường đứng sau anh tiến về phía trước quỳ trước mặt Tuyết Hoa nắm lấy ống quần

- " xin cô trả anh ấy cho tôi có được không, tôi chỉ có một nhìn anh ấy, xin cô hãy trả lại anh ấy cho tôi có được không " từng giọt nước mắt nắn dài trên khuôn mặt tái nhợt rơi xuống chân Tuyết Hoa

- " Cô đang làm gì vậy mau đứng lên đi, tôi không thể tôi cũng chỉ có Lý Hảo là người thân duy nhất tôi không để các người mang anh ấy đi đâu " Tuyết Hoa tức giận gào lên dùng chân đạp vào người cô hất ra khỏi chân mình khiến Lạc Bạch Đường ngã ra đất cả người toàn bùn đất

Tống Dương Phàm nhìn hành động của Tuyết Hoa khuôn mặt hiện rõ sự tức giận kéo nắm lấy cánh tay Lạc Bạch Đường kéo cô dậy nhưng bản thân cô vẫn ngồi trên đất nước mắt lã chã

- "Cô Tuyết Hoa hình như cô hiểu nhầm ý chúng tôi rồi, chúng tôi đến đây không phải cầu xin cô mà chỉ nể mặt cô đã cứu em tôi nếu cô còn cố chấp chúng tôi sẽ nhờ cảnh sát can thiệp vào " giọng Tống Dương Phàm lạnh nhạt nhìn thẳng vào khuôn mặt khiếp sợ của Tuyết Hoa

- " Hoa Hoa, không xong rồi vừa rồi chúng tôi cùng Lý Hảo lên núi nhưng lại lạc mất cậu ấy " giọng nói một người đàn ông lạ mặt cả người đầy mồ hôi. Chạy từ xa đến thở dốc.

- " Ở đâu " Lạc Bạch Đường lao đến người đàn ông đó nắm vai người đó hoảng hốt gào lên

- " Ở Phía bên kia " Người đàn ông có chút bất ngờ chỉ tay về phía đường dẫn đi thẳng lên núi

Lạc Bạch Đường không suy nghĩ chạy thẳng về phía con đường người đàn ông đó vừa chỉ mặc kệ tiếng gọi của Tổ Lam Thuần, trong đầu cô lúc này chỉ có anh người đàn ông cô yêu, người đàn ông cô đã đợi 730 ngày,mỗi ngày đều đau đờn đến ngọt thở, tại sao chỉ mới biết một chút thông tin về anh lại bỗng nhiên biến mất trong gan tốc như vậy, cô không chịu được nhất định sẽ không để nó xảy ra. Lạc Bạch Đường chạy lên núi cây cối xanh rì rào trong gió ánh nắng hoàng hôn dần tắt bóng tối dần xâm chiếm lấy ngọn núi, đường đi đầy sỏi đá bản thân cô cũng không biết bản thân đã ngã bao nhiêu lần cơ thể bị trầy xước thế nào chỉ biết bản thân mình lao thẳng về phía trước

- " Ngạo, Ngạo,Ngạo anh ở đâu, trả lời em đi, xin anh đó " Lạc Bạch Đường ra sức gào hét đáp lại cô chỉ là tiếng hú của gió mang đêm tĩnh mịch

Lạc Bạch Đường đi sâu vào trong núi bản thân không biết mình ở đâu nhiệt độ càng ngày càng thấp gió thổi càng mạnh khiến cơ thể cô run lên nhưng bản thân vẫn không bỏ cuộc lê bước chân đau đờn mình dựa vào một cái cây ngồi cả cơ thể mệt mỏi tụt xuống gốc cây bất lực nhìn bầu trời đêm đầy sao

- "Ahhhh " giọng nói trong màn đêm tĩnh mịch vang lên trong màn đêm khiến cô giật mình nhìn quan

- " Ngạo, là anh đúng không, anh đang ở đâu Ngạo, nghe em nói không trả lời em đi " giọng cô gào lên trong bóng tối

Lạc Bạch Đường theo tiếng hét đến một vạt núi cao dưới ánh trăng mờ ảo cả cơ thể anh bán vào vạt núi lơ lửng giữa không trung. Lạc Bạch Đường vội vàng nắm lấy một cánh tay đang bán vào đá của anh

- " Ngạo nắm chặt lấy em sẽ đưa anh lên "

- "Không được đâu cô mau đi gọi người đến giút đi "

- " Không sao đâu, được em sẽ kéo anh lên được mà,Ngạo em sẽ không để anh đi rời xa em thêm một lần nào đâu " những giọng nước của cô rơi xuống mặt anh

Anh đưa đôi mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt đầm nước mắt trước mặt mình có chút chua xót trái tim có chút đau đờn thất lại đến khó hiểu không hiểu sao lại muốn ôm người con gái này muốn bảo vệ người con gái này một cách vô thức, bỗng nhiên tin tưởng một cô gái bé nhỏ nắm lấy tay cô tay kia bám vào đá, đầm lên đã từng chút một leo lên không may đắm vào một hòn đá vỡ ra kéo theo cả cơ thể bé nhỏ của cô rơi xuống vạt núi

- " Ahhhhhhhhhh " tiếng hét của hai người vang vọng cả ngọn núi trong đêm tĩnh mịch

26. Chương 26: Không Nhờ Cũng Không Sao

Tổng Dương Ngạo (mình gọi thế này nha chỉ có Tuyết Hoa mới gọi nam 9 là Lý Hảo thui) tỉnh dậy cơ thể đau đớn cả người đầy vết thương được bao bọc bởi một thân hình nhỏ bé đang ôm trọn anh vào lòng , đứng rồi lúc vừa rồi anh đã kéo cả cô gái này xuống cùng mình khi cả hai đang rơi xuống cô gái đã lao về phía anh kéo vào lòng dùng thân để bảo vệ anh rồi họ rơi xuống một mỏ đá giữa vạt núi

Tổng Dương Ngạo đưa tay định đỡ cô rời khỏi người mình mới nhận ra bàn tay mình dính đầy máu, tại sao một cô gái không hề quen biết lại liều mình bảo vệ anh như thế, tại sao cơ chứ, anh đưa tay ôm lấy cơ thể cô ấm quá hơi ấm quen thuộc đến khó chịu này là sao ruốc cuộc cô là ai, sao lại ấm áp như vậy tại sao trái tim lại đau đến thế này, cảm giác quen thuộc này sao.

Lạc Bạch Đường tỉnh dậy thấy bản thân mình nằm trong phòng bệnh trắng xoá bên cạnh Lam Nguyệt Trúc với đôi mắt đỏ ối nắm lấy tay cô

- " Mẹ,Ngạo anh ấy sao rồi " giọng cô yếu ớt vang lên cả cơ thể đau nhức giống nhưng bị vỡ ra từng mảnh nhưng trong đầu chỉ có một câu hỏi

- " Đường Đường con tỉnh rồi, con làm mẹ sợ quá " Lam Nguyệt Trúc đưa tay sờ khuôn mặt đầy vết thương của cô chỉ có cô là không biết chứ ai cũng biết khi nghe tin cô mất tích trong rừng bà sợ đến nỗi xỉu luôn tại chỗ

- " Ngạo anh đâu ạ, anh ấy sao rồi " thấy bà không trả lời khiến cô càng sức động hơn

- " Nó không sao chỉ bị thương ngoài ra thôi, con xem con đi lấy thân mình bảo vệ nó giờ thành ra thế này còn lo cho nó " bà dịu dàng oán trách nhưng trong mắt lại vô vàng yêu thương

- "Vậy là tốt rồi, thật tốt" Lạc Bạch Đường nhìn bà rồi nhìn ra bầu trời xanh ngoài ô cửa.

Lần đầu tiên trong đời cô cảm ơn thượng đế đã để ý đến lời cầu xin từ đứa trẻ mà ngài đã lãng quên từ lâu, lúc hai người ngã xuống suy nghĩ trong đầu cô chỉ đơn giản là phải bảo vệ anh để người đàn ông này toàn vẹn còn bản thân sao cũng được, chỉ cần anh mà thôi cô sẵn sàng trả giá tất cả, chỉ cần anh bình yên không cần quay về bên cô cũng được không cần nhờ lại cũng không sao cả.

Cánh cửa phòng mở ra Tống Dương Phàm cùng Tổ Lam Thuần và Tổ Dương Ngạo bước vào nhìn cô nằm trên giường

- " Đường Đường, em xem ai đến thăm em này "Tổ Lam Thuần kéo tay Tống Dương Ngạo đẩy về phía trước
_ " Cô Lạc, chuyện hôm qua thực sự cảm ơn cô " Tống Dương Ngạo ngại ngùng nhìn cô nằm trên giường bệnh hai dòng nước mắt chảy ra

Anh chưa bao giờ gọi cô như vậy mới hai năm mà khoảng cách lại xa như vậy

- " Cái gì mà cô Lạc, con bé là vợ chú phải gọi Đường Đường mới đúng " Tổ Lam Thuần bất mãn nhìn anh nói

- _____

Màng đêm buồn xuống, trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn mình cô và anh, mọi người đã về hết.Lạc Bạch Đường ngồi dựa vào đầu giường nhận cốc sữa từ tay anh

- "Cô Lạc.....Đường Đường kể cho tôi nghe chuyện trước kia được đi " Lạc Bạch Đường nhìn anh rồi nhìn ra ngoài bầu trời đêm đầy sao gió thổi dum đưa những tán lá trong công viên bệnh viện

- "Nếu không quen cứ gọi em là cô Lạc cũng được đừng ép bản thân mình quá " Lạc Bạch Đường dịu dàng cười yếu ớt "chuyện của chúng ta hả " Cô ngẫm nghĩ một lúc không biết bắt đầu từ đâu

"Lần đầu tiên em gặp anh là năm em 4 tuổi,cha em ngoại tình có một đứa con riêng bằng tuổi em, mẹ em vì không sống được cảnh chung chồng đã tử tự mà chết, lúc đó em rất đau khổ đã đi ra sân vận động ngồi một mình dưới nắng bỗng nhiên một quả bóng bay vào mặt khiến em chảy máu mũi lúc đó anh đã xuất hiện như vậy đó " Lạc Bạch Đường nhìn vào cốc sữa trong tay mình hoài niệm lại một hồi ức đẹp đẽ hiếm hoi của bản thân, cô nhận ra khi mình mất đi tất cả thì ông trời đã ban anh cho cô một món quà sức tưởng tượng

- " 16 năm sau, vào ngày sinh nhật của anh chúng ta đều uống say, anh mang em về phòng mình nhưng không có chuyện gì xảy ra cả anh lại cố ý tạo dựng như đã có chuyện xảy ra để em đồng ý lấy anh sau đó em mới biết sự thật đã cãi nhau với anh lại bị anh thu phục hoàn toàn, sau ngày hôm đó em về nhà cãi nhau với mẹ kể rồi bỏ nhà đi một ngày đêm đó....đêm đó " Lạc Bạch Đường nắm lấy chiếc chăn trên người mình kìm nén cảm xúc " em đã bị cưỡng bức bởi những tên đàn ông do mẹ kế thù mà mất trí nhờ anh đã đối xử rất tốt với em cho đến một ngày em biết mình có thai mà chúng ta lại không có chuyện gì xảy ra lên em đã nhờ lại và.....và đã bỏ đứa bé cùng anh chuyển đến sống thẳng phố này, một năm sau chúng ta chính thức tổ chức đám cưới " Tống Dương Ngạo ngồi im lắng nghe cô nói giống như đang kể một câu chuyện không hề liên quan gì đến anh cả nhưng trái tim lại cảm thấy chua xót, đau đôn thắt lại nhìn cô muốn đưa bàn tay ra vuốt tóc kéo cô vào lòng.

- “sau đó, em muốn sinh con với anh lên anh đã đưa em đi khám sản khoa mới biết em không thể làm mẹ được khả năng mang thai rất thấp, không lâu sau gia đình anh biết chuyện, mẹ đã gọi chúng ta về tức giận đánh anh lúc đó em rất sợ đã nói sẽ li hôn với anh khiến anh nổi giận với em, tối trước khi tai nạn xảy ra anh còn kể cho em nghe chuyện của anh hai và chị Thuần Thuần, sáng hôm sau anh chỉ để lại mảnh giấy rồi biến mất suốt hai năm cho tới tận bây giờ ”
- “Xin lỗi nhưng tôi không nhớ gì cả cả ”
- ” Không sao, không nhớ cũng không sao cả chỉ cần anh còn sống vậy là đủ rồi ” Lạc Bạch Đường đưa tay lau giọt nước mắt nấn trên mặt mình

27. Chương 27: Sự Dị Dàng Đã Không Còn....

Sau một tuần ở bệnh viện Lạc Bạch Đường cùng Tống Dương Ngạo bước về chung cư , cô đưa tay ấn dây số rồi bước vào nhà lấy dép cho anh đi vào, Tống Dương Ngạo nhìn quan căn hộ một lượt vô cùng gọn gàng, đồ đạc cũng không nhiều trang trí vô cùng đơn giản chỉ là mang chút trẻ con đáng yêu đặc biệt chính là có rất nhiều ảnh của anh được đặt khắp nơi trong nhà nếu nói đây không phải nhà anh thực sự quá khó tin

- ” Mặt khẩu vừa rồi là gì vậy ” Tống Dương Ngạo nhìn cô hỏi
- ” 131481176 ” Lạc Bạch Đường đáp lại anh
- ” Trọn đời trọn kiếp bên nhau sao ” Anh ngẩng đầu nhìn cô gật đầu không hiểu sao nghe dây số đó anh lại có biết được ý nghĩa của chúng mặc dù anh chưa từng tìm hiểu hay nghe nói chỉ là trong hiện lên câu nói đó Tống Dương Ngạo bước đến gần sofa ngồi xuống tỉ mỉ nhìn căn hộ thêm một lần nữa từng chi tiết một đều không có ấn tượng gì cả, mới thấy cô cầm cốc nước từ phòng bếp bước ra đặt trước mặt anh
- ” cảm ơn, hai con chuột này do cô nuôi sao ”
- ” là do anh mua cho em, hôm đó cách ngày anh gặp chuyện 1 ngày anh đã dẫn em tới tiệm thú nuôi mới đầu em muốn nuôi một con mèo nhưng sau đó lại mua đôi vợ chồng này lúc đó chúng mới được 3 tháng tuổi giờ đã 2 tuổi rồi đã có 3 đàn con, em lại mang ra hàng thú nuôi đó bán lại chỉ để lại đôi này thôi ” cô nhìn đôi chuột già trong lồng tự động lại cảm thấy hạnh phúc nhỏ trong lòng ít ra chúng vẫn ở bên cạnh nhau không giống cô và anh
- ” chúng tên là gì ”
- ” là hạnh phúc ” cô dịu dàng nhìn anh đôi mắt chứa đựng yêu thương đầy mong chờ mang chút chua xót Tống Dương Ngạo ngẩn ngơ trong đầu vang lên giọng nói ngọt ngào ” chồng à anh bảo lên gọi chúng là gì ” ngoài giọng nói đó ra anh lại không nhớ ra hay bất kì ấn tượng nào cả
- Lạc Bạch Đường nhìn anh rồi nhìn đồng hồ mới nhớ ra
- ” để em nấu cơm cho anh ăn nha ”
- ” để tôi giúp cô ”
- ” không cần đâu tí nữa cùng em rửa bát là được ”
- ” không sao, lúc trước cũng toàn là tôi nấu cho Tiểu Hoa ăn ” nhắc đến Tuyết Hoa giọng anh mang chút yêu thương không hề khách sáo như đối cô, trong lòng có chút không can tâm có chút chua xót có chút mệt mỏi nhìn anh không nỡ đi vào phòng bếp

Rất nhanh sau đó, trên bàn được bày ba bốn món ăn nóng hổi, Lạc Bạch Đường gấp một miếng thịt vào bát anh nhìn anh ăn , không biết bao nhiêu lần bản thân cô đã tưởng tượng ra cảnh này, anh ngồi ngay trước mặt cô ăn món cô nấu, chỉ là hành động bình thường thôi nhưng cô lại rất hạnh phúc

- " Cô Lạc, cô nấu thật ngon cô đã cho thêm gì vào vậy, cô biết không Tuyết Hoa không có tài nấu nướng rất là khó ăn toàn tôi phải nấu " Tống Dương Ngạo vừa nói xong liền đưa miếng thịt vào miệng trong đầu lại vang lên một giọng nói "cho thêm gia vị của tình yêu "khiến anh ngẩn đầu nhìn cô không hiểu sao gần đây ở bên cạnh Lạc Bạch Đường trong đầu anh lại có những câu khiến người khác phải đỏ mặt tía tai đến vậy

- " Kể cho em nghe về cuộc sống của anh hai năm qua đi " Lạc Bạch Đường không trả lời anh

- " Cuộc sống của tôi ấy à cũng không có gì đặc biệt, sau khi tôi xuất viện thì về ở với Tiểu Hoa lúc đó chân tôi không đi được là nhờ Tiểu Hoa chăm sóc, cô không biết đầu lúc đó ăn cháo Tiểu Hoa nấu đúng là cực hình nhưng Tiểu Hoa hay cười còn rất tươi là một cô gái rất tốt bụng được mọi người trong xóm yêu quý, ai cũng thương cô ấy, đến khi tôi đi được thì cũng nửa năm rồi, sau đó hằng ngày chúng tôi lên rừng bắt gà, thỏ về thỉnh thoảng còn ra phố nhận ít đồ về làm cuộc sống không lo nghĩ gì, cuộc sống vô cùng tự tại mặc dù đôi lúc khó khăn chỉ cần thấy nụ cười của Tiểu Hoa tôi lại cảm thấy dễ chịu " giọng dịu dàng nhẹ nhàng của anh rõ ràng rất dễ nghe

Lạc Bạch Đường nhìn anh hai dòng nước mắt vô thức trào ra, tại sao khi nhắc đến người con gái đó anh lại dịu dàng như thế, lại hạnh phúc như thế rõ ràng những thứ đó thuộc về cô mà sao chỉ mới hai năm nó đã thuộc về người phụ nữ khác, trái tim thất lại đau đớn, cơn như nghẹn lại ở cổ họng vô cùng khó chịu đến thở cũng không nổi

- " cô Lạc có phải tôi nói gì sai không " Tống Dương Ngạo khó hiểu nhìn cô

Lạc Bạch Đường vội vàng lắc đầu dè dặt

- " em ăn no rồi, anh ăn xong cứ đi đó , em đi tắm trước"

Lạc Bạch Đường đi vào phòng ngủ dựa lưng vào cửa cầm chặt môi mình nước mắt tràn ra đau quá trái tim cô đau quá, sự dịu dàng đó đã không còn thuộc về cô nữa rồi

Đêm đó, cô cùng anh nằm trên một chiếc giường , đợi anh ngủ say cô mới dám quay mặt đối diện với anh không biết từ bao giờ giữa họ lại có một khoảng trống quá lớn nhưng vẫn tốt hơn là một mình trên chiếc giường lớn này, cô đưa tay tỉ mỉ sờ từng đường nét trên khuôn mặt anh thực sự là thật, cô cứ ngỡ đây vẫn là giấc mơ mà hai năm do bản thân cô tự nghĩ ra chỉ cần đưa tay ra là anh biến mất.

Tống Dương Ngạo nằm trên giường thực sự rất khó ngủ chỉ có thể nhắm mắt lại cảm nhận đôi bàn tay nhẹ nhàng sờ khuôn mặt mình, bỗng nhiên muốn mở mắt ra nhìn dưới ánh đèn ngủ mờ ảo khuôn mặt cô hiện ra trước mắt anh, không hiểu sao cứ mỗi lần nhìn thấy cô lại thấy cô đang khóc thật khác xa với Tiểu Hoa của anh luôn tươi cười nhưng bóng hướng dương đầy sức sống nhưng anh không thấy khó chịu mà lại thấy đau lòng vô cùng mặc dù không hiểu sao cô lại khóc nhiều như vậy.

- " Em có thể ôm anh không " một câu hỏi tế nhị vang lên phá tan bầu không khí căng thẳng

Tống Dương Ngạo không hiểu sao đáng lẽ bản thân lên từ chối lại gật đầu đồng ý, cô đưa tay vội vàng ôm lấy anh giống như sợ người đàn ông trước mặt mình hối hận, sợ người đàn ông này biến mất mà lao vào lòng anh. Tại sao cơ thể này lại ấm áp như vậy, lại dễ chịu như này khiến bản thân không tự chủ được mà kéo gần hơn vào lòng muốn mang nhập vào cơ thể, muốn mang đi để cả thế giới này chỉ có mình anh chiến hữu mà thôi . Tống Dương Ngạo ôm lấy cô từ từ chìm vào giấc ngủ đó có thể là giấc ngủ ngon nhất mà anh đã từng có trong suốt hai năm qua, không hề giật mình thức giấc vì hình ảnh hỗn loạn của chiếc xe phát nổ

28. Chương 28

Lạc Bạch Đường tức dậy nhìn chỗ trống bên cạnh mình giật mình bật dậy chạy chân trần lao ra ngoài cửa phòng khách không một bóng người khiến cô sợ hãi cả cơ thể như bị hút hết sức lực , rung rẩy ngã trên mặt

đất lạnh lẽo, đôi mắt vô hồn nhìn về cánh cửa chỉ là mơ thôi sao

Tổng Dương Ngạo trên tay cầm túi to túi nhỏ bước vào căn hộ thấy Lạc Bạch Đường đầu tóc rối mù, quần áo sộc sộc ngồi vô hồn trên đất vô cùng thảm thương có chút giật mình còn chưa kịp nói câu gì cả cơ thể mềm mại vừa trên đất đã lao vào lòng anh ôm lấy anh, hương thơm thoang thoang trên người cô bao bọc lấy anh. Khi đã định hình được Tổng Dương Ngạo mới nhận ra tấm áo trước ngực đã bị người con gái này khóc cho đến nỗi ướt hết một mảnh lớn

- " Ngạo, em tưởng là bản thân đã nằm mơ khi tỉnh dậy anh lại biến mất " giọng cô nhỏ nhẹ vang lên cơ thể cũng theo đó mà run nhẹ đứng như nổi sở vẫn chưa qua đi

- ——1 tháng sau ——

Anh ở với cô được 1 tháng, cùng nhau ngủ cùng nhau thức dậy, cùng nhau nấu cơm cùng nhau dọn dẹp mặc dù không nhờ gì nhưng một thứ dường như đi về đúng quỹ đạo của nó. Đối với Lạc Bạch Đường chính là không còn mong đợi gì hơn chỉ cần thế này cùng anh đi hết con đường cuộc đời mình là nguyện vọng cuối cùng của cô nhỏ bé nhưng không dễ dàng.

5 giờ chiều Tổng Dương Ngạo sau khi từ công ty tan sở liền trở về nhà, cuộc sống hiện thực sự rất mệt mỏi với anh có rất nhiều áp lực trong công việc, anh phải học lại từ đầu có nhiều chỗ không hiểu thật khó tin đầu là cuộc trước đây của anh nhớ đến cuộc sống bên Tuyết Hoa là ngày tháng tự do tự tại thật dễ chịu.

Tổng Dương Ngạo sau khi về tới nhà liền chạy ngay vào nhà vệ sinh ấn số máy quen thuộc, không lâu sau giọng nói ngọt ngào của cô thôn nữ vang lên khiến tinh thần anh trở nên thoải mái hơn rất nhiều

- " Alo, Lý Hảo à sao giờ anh mới gọi điện em nhờ anh lắm "

- " Anh mới đi làm về, anh cũng rất nhờ em Tiểu Hoa" giọng anh mang chút yêu thương khó tả với người con gái trong điện thoại

- " Lý Hảo anh sống có tốt không , hay anh về với em đi, anh nói sẽ chăm sóc em mà "

- " Tiểu Hoa em chuyển lên đây đi, anh tìm cho em một căn hộ , trên này nhiều đồ ăn ngon lắm, giờ anh có tiền rồi có thể chăm em "

- " thật không vậy thì ngày mai em sẽ thu dọn hành lý"

Tổng Dương Ngạo cười dịu dàng dùng giọng nói nhẹ nhàng đầy yêu thương của mình kể cho người con gái kia một ngày của mình mà không hề nhận ra đằng sau bức tường anh đang dựa vào cũng có một người cũng đang dựa vào nó dùng tay che miệng mình để bản thân không phát ra bất kì âm thanh nào sợ anh sẽ nhận ra, sợ anh phát hiện ra sự có mặt không đáng có của mình

- —— ngày hôm qua sau ——

Sáu giờ tối Lạc Bạch Đường ngồi trên bàn cơm hai tay nắm chặt nhau đến nỗi đỏ ửng lên nhìn bàn thức ăn nguội dần theo thời gian trái tim mang chút mất mát, đứng như bản thân đã từng trải qua chuyện này một lần. Trong đầu cô hiện hình ảnh người phụ nữ gầy gò ngồi trước bàn ăn chốc chốc lại nhìn ra cửa trong đôi mắt có chút mong chờ một chút đợi chờ trong mỗi món rồi lại thấy vọng lúc đó cô không hiểu giờ thì cô đã hiểu thì ra cái cảm giác đợi một ai đó nó còn đau hơn cảm giác mất đi một thứ, vì bản thân không biết mình phải đợi đến bao giờ đợi bao lâu.

Lạc Bạch Đường nhìn đồng hồ chỉ 8 giờ đúng thức ăn đã nguội lạnh từ lâu, bản thân cũng không còn tâm trạng ăn uống lên bực thức ăn lại. Tắt hết đèn đi ra ngoài sofa phòng khách dưới ánh trăng nhạt hoà chiều vào căn phòng, thực sự không khác gì 2 năm vừa qua, bóng tối bao phủ lầu căn hộ nuốt chửng người con gái bé nhỏ sự cô đơn bao bọc lấy cô.

11 giờ Tổng Dương Ngạo lê cơ thể mệt mỏi về căn hộ, cả ngày hôm nay lo chuyện cho Tuyết Hoa khiến anh cảm thấy mệt mỏi quên cả gọi điện thoại cho cô, không biết cô có giận hay không . Thấy phòng khách tối đèn ngủ cô đã ngủ lên anh đưa tay nhẹ nhàng bật công tắc, ánh đèn chiếu sáng cả phòng cơ thể nhỏ bé cuộn mình nằm trên ghế khiến anh giật mình nhìn cô.

Ánh đèn chiếu vào mặt khiến cô chói mắt tỉnh giấc, cô không biết bản thân mình đã ngủ bao lâu ngủ như thế nào nhưng vừa thấy anh liền cong môi nhẹ

- " Ngạo anh về rồi, anh đã ăn cơm chưa để em hâm lại đồ cho anh nha " cô lao về phía anh ôm lấy eo anh áp mặt vào ngực anh nhưng lại chẳng thể nghe thấy tiếng tim anh nổi trống, nó đã không còn lạc nhịp vì cô nữa rồi

- " Tôi ăn rồi cô đã ăn chưa " anh không tránh né cũng không chối từ cái ôm của cô càng không đáp lại

- " ưm em ăn rồi " Lạc Bạch Đường buông anh ra miễn cưỡng cười nhẹ nhìn anh thật ra cô muốn che dấu nỗi đau đang dâng trào trong lòng mình

29. Chương 29: Trở Lên Độc Ác Gì Vi Ai

Lạc Bạch Đường ngồi trong bóng tối trong góc phòng ôm chặt cái gối hình chú mèo nhỏ vùi đầu vào chiếc gối nước mắt không ngừng chảy, dù cho dùng hết chất sáng của bản thân mình cô vẫn không hiểu vì sao lại chịu đựng nhiều thứ khổ sở trên đời như thế này, cô rất nhớ anh nhớ vô cùng rõ ràng anh đã về đã ở bên cạnh cô, đã cùng cô ăn cùng cô ngủ nhưng lại không còn lại người đàn ông sống chết yêu cô, đã không còn là người đàn ông sẽ đau lòng khi thấy cô buồn, trong lúc cô khổ sở như thế này thì anh ở đâu, vui vẻ bên người con gái khác mà anh đã buồn lời hứa hẹn vậy còn cô thì sao. Lạc Bạch Đường ngồi trên đất mơ màng ngủ cho tới sáng lại một đêm nữa anh không về, cô không nhớ nổi ruốc cuộc một tháng nay anh đã không về nhà bao nhiêu đêm.

Lạc Bạch Đường chống tay lên đất từ từ bò dậy đi tới giường nhìn bức ảnh cưới, trong ảnh cô dâu chú rể đều cười hạnh phúc nhưng sao cô lại cảm thấy chua xót đau đớn có thể hơi ích kỷ nhưng thực lòng lúc này cô thà rằng anh đừng quay về cô sẽ mãi là của cô sẽ không sợ hãi như vậy giờ. Lạc Bạch Đường hít lấy một hơi thật sâu lấy lại tinh thần cảm chiếc máy điện thoại gọi một cuộc bên kia truyền lại một giọng nói còn ngáy ngủ

- " Alo "

- " Ngạo à, tối nay anh về sớm có được không? Hôm nay là ngày đặc biệt không biết anh có thể "

- " A được tôi sẽ cố gắng "

- " cảm ơn " giọng cô mang chút run rẩy trả lời anh

- _____

Sáu giờ tối Tống Dương Ngạo bước vào nhà, hương thơm thức ăn bay từ phòng bếp ra bên ngoài phòng khách khách thích tuyên nước bọt.

Tống Dương Ngạo thay giày bước vào nhà đi qua phòng bếp dằng người nhỏ bé bận rộn trong vừa thấy anh liền đi tới cầm lấy chiếc cặp trong tay anh

- " Anh về rồi mau đi tắm đi, em chuẩn bị nước nóng cho anh rồi, cơm cũng xong rồi anh không mau lên sẽ không kịp đâu " Lạc Bạch Đường vừa nói vừa đẩy anh vào bồn tắm bên ngoài

- " ưm " Tống Dương Ngạo khó hiểu theo ý cô bước vào tắm

Tống Dương Ngạo tắm xong bước ra ngoài hương thơm hoa hồng bay thoang thoang khắp căn hộ vô cùng dễ chịu, đi đến phòng bếp đã thấy Lạc Bạch Đường ngồi trên bàn ăn trên bàn thức ăn vô cùng phong phú cùng với chiếc bánh sinh nhật " chúc mừng sinh Tống Dương Ngạo " cũng đã đủ trả lời cho anh ngày đặc biệt mà cô nói ruốc cuộc là ngày gì.

Lạc Bạch Đường thấy Tống Dương Ngạo bước vào liền mở trai rượu vang rót ra hai ly trên bàn nâng ly trước mặt anh đôi tay có chút run nhẹ cong môi nhìn anh

- " Chúc Mừng Sinh Nhật Anh "giọng cô mang chút dịu dàng

Tổng Dương Ngạo ngại ngừng nhìn cô cười cầm lấy ly còn lại chạm vào ly của cô một hơi uống hết ly rượu hương vị nho nhạt nhạt đọng lại trong cổ họng.

Sau khi dùng bữa xong Lạc Bạch Đường bỏ lại bãi chiến trường lại cho Tổng Dương Ngạo dọn dẹp còn mình thì chạy đi tắm. Đến khi xong hết Tổng Dương Ngạo bước vào phòng ngủ bảo cô ra cắt bánh dù sao hôm nay cũng do một tay cô chuẩn bị.

Vừa vào phòng hương thơm thoang thoang nhẹ khiến cơ thể anh có chút nóng bức khó chịu, dưới ánh đèn vàng mờ ảo trên giường lớn dải ga giường trắng xen kẽ đỏ có hình trái tim được xếp bằng cánh hoa hồng đỏ thắm vô cùng nổi bật khiến anh nhìn đến gần gũi thì một thân hình mềm mại đầy đặn áp vào cơ thể cứng chắc của anh, bàn tay nhỏ mát lạnh thò vào áo anh vuốt ve ngực anh, từng lớp da nóng rực bị bàn tay nghịch ngợm khia lướt qua càng trở nên nóng hồng vật thể bên dưới không tự chủ được mà cương lên mọi vật trở nên mơ hồ. Anh đưa tay nắm lấy bàn tay hư hỏng đang chạm lửa khi kéo về phía trước mình cúi xuống áp môi xuống đôi môi mềm mại khi hương vị của rượu nho tinh tế còn lưu lại trong khoang miệng hai lưỡi quấn lấy nhau không rời cho đến đối phương không thể thở nổi mới buông bỏ, mang cơ thể nhỏ khi đẩy ngã lên giường những cánh hoa hồng theo đà bay lên không trung rơi xuống hai cơ thể đang quây quật lẫn nhau.

Theo bản năng đưa tay lột bỏ chiếc váy ngủ ren mong manh trên người cô vuốt ve cơ thể mềm mại uốn lượn trên giường đặt những dấu hôn cháy bỏng in rõ lên nước da trắng nõn là của cô. Tổng Dương Ngạo đem vật cương cứng bản thân tiến sâu vào bên trong cô mang chút thô bạo

- " Ừ..... Ừ.....Ngạo.....anh có yêu.....em không?"

Lạc Bạch Đường ôm lấy cổ anh đưa đôi mắt đầy chờ đợi nhìn anh nhưng chỉ nhận lại sự im lặng đáng sợ, nhip ra vào đầy những thô bạo không chút thương tình hẳn anh đã biết là do cô bỏ thuốc anh. Dòng nước mắt nấn dãi trên khuôn mặt nhỏ bé của cô ruốc cuộc vẫn không thể buông bỏ ôm lấy cơ thể phía trước áp chặt lấy đón nhận nữa đau đớn mà người đàn ông bên trên mang lại

Sáng hôm sau, Lạc Bạch Đường thức dậy cả căn phòng lớn chỉ còn mình cô và một đồng hồ nện ngày hôm qua, anh đã đi rồi để lại một mình cô trong căn hộ này, thứ duy nhất anh để lại cho cô chính là vị thuốc tránh thai trên tủ kệ giường. Lạc Bạch Đường nhìn vật thể như con dao đâm vào tim mình đau đớn cười vang, thật ra anh không cần phải làm vậy vì cô đâu còn bản năng làm mẹ nữa, trong vô thức dòng nước mắt trào ra cho dù không nhớ gì thì anh vẫn là chồng cô vẫn là người cùng cô bước vào lễ đường sao

30. Chương 30: Tam Biệt Người Đàn Ông Em Yêu

2 tháng sau

Lạc Bạch Đường ngồi trên ghế nhìn mười que thử thai trước mặt mình có cùng một kết quả trong lòng dâng lên một hạnh phúc to lớn, cho dù may mắn hay bất hạnh cô vẫn cảm ơn sự có mặt của sinh linh nhỏ bé trong bụng mình. Lạc Bạch Đường đưa tay lau những giọt nước mắt hạnh phúc của bản thân cảm thấy rời khỏi nhà, cô phải nói cho anh biết sự có mặt của thiên thần nhỏ bé này

Lạc Bạch Đường đến Tổng thị đi thẳng lên phòng của Tổng Dương Ngạo, tất cả nhân viên nhìn thấy cô đều lịch sự cúi chào nhưng khi cô đi qua họ lại thì thầm to nhỏ cho đến khi cô đứng trước cửa phòng anh ra hiệu cho mọi người gần đó rời đi mới đưa tay đẩy cánh cửa chỉ mới hé mở giọng người đàn ông đầy yêu thương từ trong phòng truyền ra

- " Tuyệt Hoa em có đồng ý lấy anh không?"

Trong căn phòng lớn người đàn ông mặc âu phục lịch lãm quỳ gối trên đất tay cầm chiếc hộp màu đỏ bên trong là chiếc nhẫn kim cương xa hoa lấp lánh hướng về người con gái trẻ tuổi mặc bộ váy công sở đưa hai tay che miệng mình không gian lạnh mẹn bao trùm lấy căn phòng mà không nhận ra bên kia cánh cửa lại

màu đen tối của sự tuyệt vọng cũng có một người con gái khác cũng dùng tay che miệng mình nhìn người con gái trong phòng hạnh phúc gật đầu liền được người đàn ông kia vui mừng bế bổng lên quay vài vòng cười hạnh phúc

Lạc Bạch Đường sợ hãi chạy vào thang máy cả cơ thể đứng không vững ngã trên nền lạnh lẽo, máu trong người đông lại trái tim đau đớn đến kiệt quệ, mệt mỏi đến nỗi vực không nổi, là cô đã quên, quên rằng anh đã không còn yêu cô đã không còn là người đàn ông của cô nữa, quên rằng từ ngày hôm đó anh đã không về nhà mà chỉ vội vàng muốn nói cho anh biết hạnh phúc nhỏ bé thì ra nó chỉ là của một mình cô, thế giới này sao bỗng nhiên lạnh lẽo đến đáng sợ vậy. Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt hiền từ cùng giọng nói ấm áp, cô nhớ bà nhớ cả hơi ấm đó nữa. Lạc Bạch Đường đưa tay ấn dãy số quen thuộc không lâu sau giọng nói ấm áp đó vang lên có chút vội vàng

- " Alo, Đường Đường à có chuyện gì không con mẹ đang bận nói chuyện sau được không "

- " Mẹ..... con....." giọng cô run rẩy những điều muốn nghẹn lại trong cổ họng không thể phát ra vị tan trong miệng trào ra từ cổ họng

- " Đường Đường con nói nhanh lên mẹ thực sự đang bận, thôi xong rồi cháy mắt nồi gà hầm cho Thuần Thuần rồi, con đúng là phiền phức mà " Lam Nguyệt Trúc mang chút oán trách truyền lại

Lạc Bạch Đường bên kia điện thoại nước mắt cuối cùng cũng trào. Cô trở về căn hộ thu dọn đồ đạc mọi thứ không để lại dấu vết gì mỗi bước ra sau khu căn hộ đốt tắt ảnh cưới của bản thân mình, ngọn lửa dần dần thiêu đốt nụ cười rực rỡ của đôi trai gái trong bức ảnh giống như khép lại tất cả những hạnh phúc của quá khứ cả còn gì ngoài tro tàn. Lạc Bạch Đường lê những bước chân mệt mỏi đi trên đường một cách vô định cô không biết bản thân lên đi đâu về đâu khi cả thế giới đã không còn ánh mặt trời ấm áp, tiếng phăng xe gấp lê trên đường khiến người đi đường tới tai quay lại nhìn trước đầu một xe thể thao một người con gái nằm trong vũng máu đỏ trên đất lạnh lẽo không hết rơi lấy một giọng nước mắt, thế này cũng tốt rồi khỏi đây cùng thiên thần nhỏ làm một cuộc sống mới ở rất xa anh, không có sẽ không sợ mất càng không bị đau

Tám giờ tối, Tống Dương Ngạo cầm tờ giấy ly hôn đứng trước cửa nhà rất lâu mới bấm mật khẩu bước vào bóng tối bao bọc lấy căn hộ lạnh lẽo không một chút hơi ấm nào của con người nơi khiến anh khó chịu vô cùng, trong đầu vang lên giọng nói dịu dàng "anh về rồi ". Tống Dương Ngạo đưa tay bật công tắc điện ánh đèn chiếu sáng căn phòng trống trơn sự mát mẻ sộc thẳng vào tim anh. Tống Dương Ngạo vội vàng bước đến phòng ngủ quên cả thay dép, cánh cửa mở ra khuôn mặt anh trở lên trắng bệch căn phòng không một bóng người ảnh cưới biến mất chỉ còn khung ảnh, ga giường được ủi sạch sẽ, phần son trên bàn trang điểm cũng không còn. Tống Dương Ngạo đưa tay mở tủ quần áo giống như anh nghĩ mọi thứ thuộc về cô trong căn hộ này hoàn toàn bốc hơi không dấu vết, ngực truyền lại cảm giác khó chịu trái tim trở lên đau đớn vô cùng chèn ép từng nhịp đập. Tống Dương Ngạo lao ra khỏi phòng không khí trong phòng khiến anh thở không nổi giống như đang bóp lấy cổ anh không chút thương tình nào, thứ đầu tiên đập vào mắt anh một tờ giấy xin ly hôn đã có chữ ký cùng chiếc nhẫn bạc mà cô vẫn luôn coi như báu vật của bản thân mình trong đầu vang lên giọng nói ngọt ngào "rất thích, Ngạo khi nào còn đeo chiếc nhẫn này thì em sẽ vẫn còn yêu anh"

- "Aaaaaaaa" tiếng hét phát thanh của anh kéo theo từng mảnh ký ức cứ về trong đầu từng chút vô cùng sắc nét

31. Chương 31: Cô Ấy Thực Sự Sẽ Đau Lòng Sao

3 năm sau

Tống Dương Phạm cầm tập tài liệu bước vào phòng nhìn người đàn ông người không ra người ma không ra ma cầm cúi trên bàn làm việc

- " Ngạn chú đã mấy ngày rồi chưa về nhà hả? Nghỉ việc đi bán mắm được luôn rồi đó"

Tống Dương Ngạo ngẩn đầu nhìn người đàn ông tươi cười trước không nói gì tiếp tục hì hục vẽ tiếp.

- “Chú lại bỏ cơm nữa rồi Đường Đường mà thấy nhất định sẽ rất đau lòng ” Tống Dương Phàm đi đến bàn làm việc vất tập tài liệu lên bàn

Tống Dương Ngạo dừng bút nhìn anh trai mình, đôi mắt mong chờ đêm đó cô hỏi anh có yêu cô hiện lại khiến trái tim nhói lên cơn đau

- “cô ấy thực sự sẽ đau lòng sao ” giọng anh khàn đặc vang lên đôi mắt có chút mong đợi nhìn anh trai mình, mong rằng anh ta sẽ gạt đầu khẳng định chỉ là lừa dối cũng được, chỉ tiếc rằng Tống Dương Phàm lại không phải loại yếu lòng mà nuông chiều em trai

- ” Về đi vợ hai của chú đang chờ ở nhà đó ” Tống Dương Phàm nhấm mạnh hai chữ ” vợ hai ” đập thẳng thẳng em mình về hồ hiện thực tàn nhẫn

- “em có phải em trai anh không vậy ” Tống Dương Ngạo chăm nhìn anh đâu nhất định phải tàn nhẫn đến như thế cơ chứ

- “nếu không phải em tôi chú nghĩ bản thân có thể sống đến giờ phút này sao ” giọng Tống Dương Phàm có chút lạnh lùng vang lên “mẹ bảo vợ chồng chú về ăn cơm tối nay ” Tống Dương Phàm nhân cơ hội đập thêm cho thẳng em mấy phát cho bỏ ghét rồi mời rời phòng

Căn phòng trở lại sự yên tĩnh vốn có Tống Dương Ngạo nhìn ra bên ngoài cửa kính những tòa nhà cao chọc trời bên dưới dòng người qua lại đông đúc nhưng lại không thấy người gái đó trong lòng, đã 3 năm dừng nói là tung tích ngay cả bóng hình cũng không có, cô thực sự đã biến mất à không mà bốc hơi như chưa từng xuất hiện.

Ngày cô đi cũng là ngày anh lấy lại tất cả mọi thứ trừ một thứ chính là cô. Tống Dương Ngạo đưa tay sờ chiếc nhẫn đeo bạc ở cổ mình hình ảnh ngày hôm đó một lần nữa hiện lên trong đầu anh, lúc ở rừng cô nắm lấy tay anh nói sẽ không để anh rời đi lần nữa, lúc cô lao mình ôm lấy anh dùng bản thân mình bảo vệ anh, lúc cô ngồi trên mặt đất nghĩ rằng anh chỉ là giấc mơ, lúc cô nói câu chúc mừng sinh nhật anh, lúc anh để ví thuốc tránh thai trên kệ tủ đầu giường vào ngày sinh của cô và cả lúc nhìn thấy chữ ký của cô trên tờ đơn ly hôn không một lời nhắn.

Ánh nắng cuối cùng tắt màn đêm buông xuống ánh đèn đường lên những con đường uốn lượn trở lên lung linh hơn gì hết, Tống Dương Ngạo mời bước vào phòng nghỉ cá nhân tắm rửa thay quần áo rời khỏi Tống thị nhập cùng với dòng xe đông đúc đi về nhà lớn của Tống gia.

Tống Dương Ngạo bước vào nhà đi đến phòng khách thấy Tống Dương Phàm đang ôm Tiểu Lữ đặt cằm mình lên đầu thẳng bé cùng xem phim hoạt hình bên cạnh Tổ Lam Thuần bế Tiểu Bông dứt từng thìa thìa bột cho con bé, hình như cô đã từng nói muốn có một gia đình nhỏ bé cùng nhau trải qua ngày tháng bình yên

- “Ngạo anh đã về rồi sao ” giọng nói của Tuyết Hoa vang lên đưa anh trở về hiện thực.

Tống Dương Ngạo nhìn người con gái mặc bộ hàng hiệu trang điểm sắc nét trước mặt mình không biết từ khi nào từ một cô thôn nữ đã trở thành thế này.

- ” Tại sao mấy hôm nay anh không về có biết người ta nhớ anh lắm không?” Tuyết Hoa ôm lấy eo anh uốn éo điều luyện dựa vào ngực anh nhỏ nhẹ nói, mùi nước hoa nồng nặc sộc thẳng vào khoang mũi anh

- ” Tại sao cô lại ở đây ” Tống Dương Ngạo chau mày đẩy Tuyết Hoa ra xa mình

- ” Mẹ gọi chúng ta qua ăn cơm mà, hôm nay em và mẹ làm món anh thích ” Tuyết Hoa nắm lấy tay anh nũng nịu nói

Tống Dương Ngạo nhìn mẹ mình trong bận rộn trong bếp, lúc cô đi bà đã chửi cô vô ơn đi không nói tiếng nào còn nói sẽ không bao giờ nhận lại cô nhưng cuối cùng vẫn oà khóc như đứa trẻ oan hận bản thân mình, cứ nghĩ anh đã về muốn dành thời gian riêng hai người bù đắp những năm tháng xa nhau, đúng lúc đó Tổ Lam Thuần lại có thai lên bà càng bận hơn mà quên mất cô rồi bà buồn nói không lên cô mời đi không nói tiếng nào mời biến mất không tung tích, từ ngày đó bà không cười nữa, nói cũng ít đi bà chỉ dùng hành động thể hiện tình yêu của mình , không tức giận cũng không oán trách gì ai nữa. Cừ như thế hai chữ Đường Đường đã trở thành cấm địa không ai nhắc tới nữa nhưng mọi người ai chả biết bà rất nhờ cô rất

thương cô mặc dù không nhắc tời nhưng hành động lại nói lên tất cả trong các bữa ăn trong vòng ba năm trên bàn ăn luôn có một món gà hầm hạt sen mà cô thích , bà luôn sợ rằng một ngày bỗng nhiên cô trở về sẽ không món này ăn sẽ không chịu ăn, nhờ đến hai năm anh mất tích ngày nào bà cũng làm mang đến nỗi cho cô ăn không biết từ khi nào mỗi sáng không có để ăn cô lại tay bà nũng nịu đòi bà làm khiến bà phá lên cười giờ chỉ còn là kí ức.

Sáu người cùng ngồi trên bàn không khí trở lên kì lạ đến sợ. Tống Dương Ngạo nhìn Tống Dương Phàm gấp miếng trứng vào bát cho Tố Lam Thuần trong lòng dần lên cảm giác khó chịu không tự chủ được gấp miếng gà hầm hạt sen gấp cho người cạnh mình thì mới giật mình nhận ra cô đã không còn ngồi đó đợi anh gấp cho nữa, Tuyết Hoa thấy hành động của anh chủ động cầm bát lên đưa về phía anh cười. Tông Dương Ngạo liền rút tay về đặt miếng gà vào bát mình , nếu không thể cho cô anh thì anh sẽ không cho ai cả

32. Chương 32

3 năm sau

Lam Nguyệt Trúc nắm tay Tiểu Bông bước vào cửa hàng bánh nhỏ ở ngoại ô phía tây thành phố.

- " Xin chào quý khách " một giọng nói trong trẻo của cậu bé tầm tuổi Tiểu Bông vang lên

Lam Nguyệt Trúc nhìn cậu bé đứng trong quầy bánh tươi cười cúi chào bà, nụ cười có đôi chút quen thuộc, nhất là đôi mắt dương như giống một ai đó mà bà không thể nhớ ra

- " Cậu bé cháu tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi " Lam Nguyệt Trúc dịu dàng nhìn cậu bé cười dịu dàng

Tiểu Bông nhìn bà nội của mình cười với cậu bé trong quần áo có chút ghen tỵ mặc dù bà nội rất chiều bé nhưng tuyệt đối bà chưa bao giờ cười cả

- "con tên Nhược Phi, con bảy tuổi ạ " cậu bé lễ phép trả lời híp mắt cười với bà

- " vậy thì hơn Tiểu Bông của chúng tôi, Tiểu Bông con chọn bánh làm cho bá Y Y đi con " Lam Nguyệt Trúc đưa tay xoa đầu Tiểu Bông nhìn con bé rồi lại vội vàng quay lại nhìn thẳng bé

Tiểu Bông sau khi nhìn một lúc mới đưa tay chỉ vào một chiếc bánh trong tủ

- "Lấy cho em cái này đi "

Nhược Phi nhìn chiếc bánh rồi mở tủ ra lấy thì trong phòng bếp phát ra tiếng đổ vỡ khiến cậu bé dừng động tác nhìn vào bếp thấy chiếc bánh trở lại tủ

- " Xin lỗi có thể chờ một chút không " Nhược Phi ái ngại nhìn hai người rồi bước vào phòng bếp

- " Mẹ lại bị bỏng rồi đúng không? Con nói bao nhiêu lần rồi "giọng cậu bé chảnh chẻ từ phòng bếp vang giống ông cụ non dễ thương " cái gì mà không sao, bỏng to thế này, đi ra đây với con mau lên người chả biết chăm sóc bản thân gì cả "giọng cậu oan trặc vang lên

Nhược Phi nắm tay mẹ mình lôi cô ra khỏi phòng bếp đến quầy bán hàng. Lam Nguyệt Trúc đang cùng Tiểu Bông chọn bánh ngẩn lên hình khuôn mặt sáu năm trời không gặp còn in sâu trong tâm trí của bà, bốn mắt giao nhau người cô giống như có dòng điện chạy qua rùng mình năm đó bỏ đi người mà cô cảm thấy tội lỗi nhất chính là bà, Lạc Bạch Đường vội vàng kéo tay Nhược Phi đứng lại

- " sao vậy mẹ " vọng thẳng bé vang lên khiến cô sợ hãi nhìn thẳng bé không suy nghĩ gì kéo ra sau lưng mình

Lam Nguyệt Trúc buông tay Tiểu Bông tiến về phía cô đưa đôi tay đang run của mình sờ khuôn mặt gầy gò trước mặt mình, hai dòng nước mắt trào ra vô thức nắn trên khuôn mặt phúc hậu của bà, sáu năm ruốc cuộc bà cũng có thể gặp lại cô nếu không nhất định bà có chết cũng không nhắm được

- " Đường.....Đường " giọng bà run lên hình ảnh trong mắt oè vì nước mắt sợ người con gái trước mặt lại bỗng nhiên biến mất như sáu năm trước bà vội vàng ôm lấy cô " con đã đi đâu có biết ta lo cho con lắm không hả, cái con bé này ruộc cuộc con đã sống thế nào trong suốt năm qua hả "

Hơi ấm quen thuộc bao lâu thương nhớ bao bọc lấy thân hình nhỏ bé của cô.Lạc Bạch Đường mở miệng nói " con không sao " những lại không có bất kì âm thanh nào phát ra cô vội giật mình nhờ ra chỉ còn cách ôm lấy bà, dù biết là không được nhưng vẫn không ngăn được bản thân trở lên tham lam vì đứng trước người phụ nữ này dường như mọi vỏ bọc đều bị lột bỏ, cô giống như đứa bé bao nhiêu khiên cưỡng bao nhiêu tổn thương đều vất bỏ hết lao vào lòng để được vuốt ve

- " Đường Đường sao con không nói gì có phải giận mẹ không "Lam Nguyệt Trúc buồn cô ra dùng tay lau giọt nước trên mặt cô

- " Mẹ cháu không thể nói chuyện " giọng của Nhược Phi vang lên khiến bà rung mình sợ hãi

- "tại..... sao..... không thể " khuôn mặt Lam Nguyệt Trúc trắng bặt nhìn thẳng bé lấp ló sau cô sợ đến nỗi nói không lên lời

Lạc Bạch Đường nhìn khuôn mặt bà lo lắng thò tay vào túi áo tìm giấy bút mà không thấy liền ngồi xuống mở miệng nói, Nhược Phi nhìn miệng mình

- " Mẹ cháu nói con không sao, sống rất tốt, mẹ đừng lo "

- " Tốt cái gì mà tốt không được con phải về với mẹ" Lam Nguyệt Trúc kéo cô đang dúi đầu nhìn cô một lượt gầy go thì không nói làm gì tay chân còn vô số thâm, vết sẹo bỏng khiến bà đau lòng

Lạc Bạch Đường vội vàng lắc đầu

- " Con không muốn gặp Ngạn sao, nó đã nhớ ra tất cả nó tìm con khắp nơi, về đi có được không?"Lam Nguyệt Trúc đây mong chờ nhìn cô

Lạc Bạch Đường vẫn lắc đầu khẳng định không muốn quay về, Lam Nguyệt Trúc không biết những chuyện xảy ra nhưng hẳn cô đã trải qua những chuyện đáng sợ đến dường nào để thành ra thế, bà còn nhớ lần đầu gặp cô rõ ràng vẫn là cô bé ngây thơ không biết giờ vô cùng đáng yêu thời qua thực quá tàn ác rồi.

- " Nó là con của con vào Ngạn sao "Lam Nguyệt Trúc nhìn đứa bé trong mắt chứa đựng yêu thương vô bờ, bà không thể hiểu nổi tại sao cháu của mình cứ phải thất lạc mấy năm mới nhận về được

Lạc Bạch Đường dù không muốn nhận lại càng không muốn nói dối bà nắm lấy tay Nhược Phi kéo về phía bà nói gì đó với cậu bé

- " bà nội " giọng cậu mang chút bất ngờ bỗng nhiên trở về đúng tuổi của mình e thẹn lùi lại sau lưng mẹ bám lấy áo cô

33. Chương 33

- " Nhược Phi, xem papa mua gì cho con " ngoài cửa nói vọng vào, chưa nhìn thấy người đã nghe tiếng

Người đàn ông mặc âu phục vừa bước và khuôn mặt Nhược Phi trở lên sáng rực chạy về phía đó

- " Papa Vũ, người mua màu chì cho con hả " Nhược Phi ôm lấy chân người đàn ông đó tươi nói

Lục Quan Vũ thấy hành động đáng yêu này không kìm được lòng bế thẳng bé lên

- " Nhược Phi con đừng có thông minh thế sẽ không vui đâu "

Lam Nguyệt Trúc quay lại nhìn Lục Quân Vũ bốn mắt giao khiến anh chút sợ hãi tránh lé, sáu năm trước mặc dù không lấy được Lạc Bạch Đường nhưng Tống Thị vẫn ra tay giúp Lục Thi đó lí do Lục Quan Vũ mang ơn gia đình bà cũng vì vậy mà anh đã cư mang hai mẹ con cô những năm qua,một phần nữa anh chính

là người gây ra tai nạn năm đó chút nữa thì Nhược Phi không thể xuất hiện còn giúit cô ra nước ngoài trốn sự truy tìm của Tống Thi nói chung là công thì không có mà tội to hơn núi,(khổ thân anh trai tui quá mà) giờ bị bắt quả tang đúng là có chút xấu hổ. Lam Nguyệt Trúc nhìn Lạc Quan Vũ bà không phải kẻ ngốc không cần nói cũng biết Lục Thị Và Tống Thi mấy năm này có giao tình với nhau hai bên còn ngang tài ngang sức,thể nào bao năm này Tống Dương Phàm dù có dùng thế lực ngầm cũng không thể tìm ra cô thì ra là được Lạc Quan Vũ dùng sau bày trò

- “Bá Trúc thực sự không phải như bá nghĩ đâu ”

- ” không như tôi nghĩ vậy là như thế nào ”

- ” con và Đường Đường à không Lạc Bạch Đường cũng không đúng ” Lạc Quan Vũ bắt lực nhìn bà gọi thế nào cũng không đúng chả hiểu tài ăn nói của bản thân chạy đâu hết chỉ có thể nhìn bà ” con xin lỗi ”

- ” Xin lỗi, cứ xin lỗi là xong hả,cậu bắt cóc con dâu tôi còn để nó chịu khổ để tôi đến tìm mẹ cậu xem bà ta có thể nói được gì, dù sao Lục gia cũng mang ơn Tống gia mà cậu dám”Lam Nguyệt Trúc tức giận to giọng nói vào mặt khuôn mặt méo mó của Lạc Quan Vũ (bá Y Y là mẹ ổng ý) Lạc Bạch Đường thấy không khí trở lên căng thẳng liền nắm lấy tay bà lắc đầu nói gì đó mà bà không nghe

- ” Đường Đường nói không phải do anh ấy mà do con ép anh ấy phải ” Lạc Quan Vũ nhìn khẩu miệng cô truyền đạt lại cho bà , quả thực cái nắm tay có tác dụng khuôn mặt bà trở lên dịu đi rất nhiều kéo cô vào lòng

Khuông mặt Lạc Quan Vũ đỡ khóc đỡ cười nhìn hai người gì thì đã biết khách quý mẹ anh bắt đi mua bánh để mời khách quý ruốc cuộc là ai

- _____

Tống Dương Phàm ngồi trên bàn ăn nhìn mẹ mình vừa nhát vừa bận rộn trong bếp đã lâu lắm rồi mới thấy bà vui như vậy

- ” Gần đây mẹ có chuyện gì vui sao ” Tống Dương Phàm nghi ngờ nhìn mẹ mình

- ” Làm gì có ” Lam Nguyệt Trúc có chút chột dạ nhìn con trai mình cười đồng nắp hộp cho tui

Tống Dương Phàm nhìn mẹ mình trong lòng đầy nghi ngờ, gần đây bà hay đi đâu đó còn có vẻ rất vui vẻ mà thôi kệ đi bà vui là được

Lam Nguyệt Trúc rời khỏi Tống gia đi đến ngoại ô phía tây thành phố, xuống một con phố nhỏ đi bộ đến một quán bánh nhỏ trong góc khuôn mặt đầy hạnh phúc bước vào quán

- ” Bảo Bối Nhỏ của bà , xem bà nấu gì cho con nè ” giọng bà đầy yêu thương nhìn Nhược Phi đang dọn đồ trong tủ vừa thấy bà liền bỏ đồ chạy đến ôm chân bà

- ” Bà Nội, bà làm gà hầm hạt sen cho cháu hả ”

- ” trời ơi, bảo bối nhỏ con giỏi quá luôn, bà còn làm cả ngang hầm thuốc bắc và sườn xào chua ngọt nữa ” Lam Nguyệt Trúc đưa tay xoa đầu thẳng bé dịu dàng cười

Lạc Bạch Đường bê khay bánh từ bếp đi ra nhìn hai bà cháu trong mặt hiện rõ sự lo sợ vội vàng che dấu

- ” Đường Đường, mẹ làm món gà hầm hạt sen con thích ”

Lạc Bạch Đường đặt khay bánh vào quầy lấy giấy bút trong túi viết vài chữ dơ lên cho

” Mẹ đừng đến đây nữa ”.Lam Nguyệt Trúc nhìn dòng chữ trong lòng dân lên nỗi buồn khó tả hiện lên đôi mắt nhìn cô rồi cúi xuống nhìn chân mình giống một đứa trẻ mặc lỗi

- ” Con không thích mẹ đến đây sao ” Lạc Bạch Đường nhìn bà ủ thân trong lòng cũng không lỡ nhưng cô không thể nói với bà rằng cô sợ rất sợ

Sợ bà đến đây sợ bà xuất hiện cô trở lên yếu mềm trở lên nhỏ bé và đáng thương, sợ rằng bản thân một lần nữa mong chờ vào hai chữ gia đình, mong chờ hơi ấm đó bao bọc lấy mình rồi không một lời nào đá cô xuống địa ngục, nếu không phải sáu năm trước trong người cô có Nhược Phi thì cô thực sự muốn rời khỏi

đây nhưng lại không nhẫn tâm để đứa bé chưa thành hình đó chưa kịp nhìn thấy ánh sáng mặt trời đã rời đi

Lạc Bạch Đường không nói gì đôi mắt mang sự mất mát không nhỏ, Nhược Phi thấy biểu cảm cô liền ôm chặt lấy chân bà hơn, cậu không hiểu gia đình là gì mà mẹ sợ đến thế nhưng đối với cậu đó chính là mẹ là papa Vũ và cả bà nội nữa mọi người đều yêu cậu còn thương cậu nó thực sự ấm áp khiến cậu mong chờ hàng ngày, tại sao mẹ lại không muốn cơ chứ.

- ” không muốn, con không muốn ” Nhược Phi ôm lấy chân bà ngang ngược nhìn cô trong đôi mắt đầy mong đợi

Lạc Bạch Đường nhìn cậu cô biết bản thân không thể ích kỉ những mà ai hiểu cho lòng cô bây giờ.

- ” Bảo Bối Nhỏ, hôm nay bà có việc bà về trước, hôm khác bà qua thăm con nhé ” Lam Nguyệt Trúc bắt dĩ nhìn thẳng bé rồi xoay bước rời, Nhược Phi chạy theo bà ra cửa nhìn bóng dáng già nua đổ trên đường dưới ánh hoàng hôn

Nhược Phi quay lại nhìn lại mẹ mình đôi động nước mắt cậu không hiểu cũng không muốn hiểu

- ” Mẹ thật quá đáng “Nhược Phi lấy tay lau nước mắt cảm mấy hộp bà mang đến về phòng đóng ” rầm ” một cái đầy tức giận

Lạc Bạch Đường nhìn con trai mình cô biết thằng bé thiếu thốn rất nhiều nhưng bản thân cô khi nghĩ chuyện đó lại chỉ có thể nghĩ cho bản thân mình mà thôi, mẹ xin lỗi

34. Chương 34: Mẹ Con Chỉ Có Một Mình Con

Cả ngày Nhược Phi ở trong phòng mình không thèm quan tâm cô ở bên ngoài bận rộn vừa làm bánh vừa tiếp khách, thỉnh thoảng cô lại lên gõ cửa thằng bé, cu cậu cũng hay giận dỗi nhưng chỉ vài tiếng mà lần này lại giận cả ngày khiến cô lo lắng cả ngày mà bỏ ăn uống

Lạc Bạch Đường bận rộn cả ngày đến tận đến nửa đêm mới hí hục chuẩn bị nguyên liệu cho ngày mai thì mọi thứ trở lên quay cuồng khiến cô khó chịu chống tay kệ bếp. Nhược Phi ngủ trong phòng giặt mình tỉnh giấc vì tiếng động mạnh bên dưới nhà mà cậu vẫn giận mẹ chầm chầm ngủ tiếp, cả căn nhà chìm trong im lặng khiến cậu sợ hãi bật dậy chạy xuống nhà. Lạc Bạch Đường nằm bất tỉnh trên đất lạnh lẽo

- ” Mẹ.....mẹ ơi.....mẹ ơi, mẹ sao vậy mẹ đừng làm con sợ ”

bệnh viện trung ương

- ” bác sĩ cô ấy sao rồi ” Lục Quan Vũ khuôn mặt trắng bệnh tím lấy ông bác sĩ vừa từ phòng cấp cứu đi ra

- ” bệnh nhân do suy ngược cơ thể, làm việc quá độ, gia đình cần lưu ý chế độ nghỉ ngơi cho bệnh nhân, bệnh nhân đã được chuyển về phòng hồi sức rồi gia đình qua bên đó đi ” ông bác sĩ già điềm đạm nhìn Lục Quan Vũ nói qua tình hình mới xoay mình rời đi

Hàng lang bệnh viện trở lại sự yên tĩnh vốn có của nó, Lục Quan Vũ quay lại nhìn thẳng bé ngồi ôm gối trên ghế chờ đến đáng thương mà đưa tay xoa đầu thằng bé

- ” Là con không tốt, biết mẹ không khoẻ mà còn.....” thằng bé meo meo nói

- ” ngốc quá, không phải lỗi của con ” Lục Quan Vũ đi tới bế thằng bé vào võ vè ” chúng ta đi tìm mẹ con thôi ”

Lục Quan Vũ bế thằng bé đến phòng hồi sức của cô thì một y tá từ phòng cô đi ra nhìn hai hồi

- ” anh là người nhà bệnh nhân Lạc Bạch Đường ”

- ” vâng là tôi ” Lục Quan Vũ thả thằng bé xuống gập đầu nói chuyện cô y tá

- ” bệnh nhân tỉnh rồi nói không muốn gặp ai, bảo gia đình cứ về nhà nghỉ ngơi trước ”Nhược Phi nghe lời cô y tá liền sợ hãi chạy ra phía cửa sổ phòng nhìn cô

Ánh mắt cậu chạm đôi mắt đầm nước mắt của mẹ mình, nhìn thấy thằng bé cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác, Nhược Phi nhìn hành động mẹ mình mà khóc như đứa trẻ, có phải mẹ giận Nhược Phi rồi không, không thương Nhược Phi nữa, không cần Nhược Phi nữa.

- ” không sao đâu mẹ con chỉ mệt muốn nghỉ ngơi thôi, Nhược Phi ngoan đừng khóc ” Lục Quan Vũ đi tới xoa đầu thằng bé ” Dù cho có chuyện gì nữa thì mẹ con cũng chỉ có một mình mà thôi”

Sáng hôm sau Lạc Bạch Đường nằm cuộn mình trong chăn một đêm không ngủ cô cảm thấy mệt mỏi thì nghe tiếng thằng bé meo meo

- ” Mẹ ơi, Nhược Phi biết lỗi rồi mẹ đừng bỏ Nhược Phi có được ”

Lạc Bạch Đường thò đôi mắt sưng của mình ra nhìn cậu, khuôn mặt phúng phính đôi mắt rưng rưng nước mắt , ôm cặp lồng nhìn cô vô cùng giống chú mèo nhỏ đáng yêu

chết người ta. Lạc Bạch Đường bỏ chăn ra ngồi dậy cầm lấy cặp lồng để lên tủ kệ giường bé thằng bé ngồi lên đùi mình cậu bé liền vòng tay bé nhỏ của mình ôm lấy eo mẹ áp mặt vào bầu ngực trước mặt ào khóc như đứa trẻ nhỏ được mẹ vỗ về càng dỗ càng khóc to hơn. Cô đưa tay lau giọt nước mắt trên khuôn mặt ngây thơ cậu mang cơ thể nhỏ bé ghì vào lòng. Nhược Phi ở trong lòng mẹ mình ruốc cuộc vẫn chỉ là đứa bé được nuông chiều

Lạc Bạch Đường lấy phở trong cặp lồng dứt cho thằng bé trong lòng mình còn đang hậm hực khóc ăn thì Lam Nguyệt Trúc không biết từ đâu lao tới ôm lấy hai mẹ con đang ngồi trên giường

- “Đường Đường của mẹ con làm mẹ lo chết đi được ” Lam Nguyệt Trúc nước mắt ngấn mắt dài nhìn cô. Lạc Bạch Đường bất lực nhìn một lớn một nhỏ trước mặt mà thở dài

Đằng sau cánh cửa một người đàn ông dáng người cao lớn với đôi mắt đầy thương nhớ nhìn chằm chằm cô bao năm không gặp cô đã có thêm một tiểu bảo bối nhỏ trong lòng hình như gây đi rất nhiều dấu vết thời gian đã để lại trên thân hình nhỏ bé đó.

- _____

Lạc Bạch Đường trở về nhà nằm trên ghế Sofa trong phòng khách nhỏ trên bụng còn có Nhược Phi nắm lấy áo cô ngủ ngon lành, trong bếp tiếng động dao thớt liên hồi vang lên, cô đưa tay vuốt mái tóc tơ của thằng bé. Nhiều lúc nhìn thẳng bé cô nhớ đến một khuôn mặt chôn dấu trong tim viễn không muốn nhìn thấy mà lại luôn hiện hữu một cách tự nhiên nhất bên cạnh cô, nhắc cô đến tổn thương trong lòng, thằng bé là thiên thần nhỏ của cô cũng là thứ chứng minh những tổn thương trong lòng cô mãi không quên.

35. Chương 35: Chú Làm Mẹ Cháu Sợ Đó

- ” Xin chào quý khách ” giọng nói trong trẻo của Nhược Phi vang lên

Người đàn ông mặc âu phục bước vào quán khuôn mặt có chút lạnh lùng trở lên hài hoà hơn chống gò bằng thằng bé đưa tay sờ đầu cu cậu

- ” Chú.....” Cậu bé chưa kịp nói đã bị người đàn ông lạ mặt ôm vào lòng mang thằng bé ghì chặt vào lòng mình hơi ẩm bao bọc lấy thằng bé trên người đàn ông này có hương thơm thoang thoảng giống bà nội còn có chút mẹ cậu

“Cạnh” tiếng khai bánh rơi xuống đất bánh rơi trên đất lả tả khuôn mặt Lạc Bạch Đường trở lên trắng bệch cơ thể không lạnh mà run lên, đôi mắt sợ hãi nhìn Tống Dương Ngạo ôm Nhược Phi, cậu đẩy anh chạy về phía cô nắm lấy tay cô

- " Mẹ, mẹ sao vậy con gọi papa Vũ nha" giọng nói cậu trở lên lo lắng nhìn khuôn mặt khó coi của cô mà sợ hãi

- " Đường Đường "giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu cô vang lên câu nói sáu năm về trước "Tuyệt Hoa em có đồng ý lấy anh không " trái tim cô đau thắt lại khuôn mặt trở lên trắng đôi mắt sợ hãi bóng đêm bao phủ lấy tâm hồn cô, Lạc Bạch Đường không tự chủ mà lùi mấy bước về sau, không khí trở lên ngột ngạt đến khó thở

Tổng Dương Ngạo đưa tay định sờ khuôn mặt thương nhớ bao lâu này,Lạc Bạch Đường sợ hãi lùi thêm mấy bước tránh xa người đàn ông trước thì bị ngã ra đằng sau.

- "Đường Đường " Tổng Dương Ngạo đưa tay ra đỡ chưa kịp dụi vào cô đã bị Nhược Phi đẩy ra

- "chú làm gì vậy chú làm mẹ con sợ đó "

Trái tim như bị con dao đâm thẳng vào tim mà cán dao trong tay lại không phải là ai khác mà chính là thằng con chưa một lần ôm ấp. Nhược Phi đẩy anh ra khỏi cửa hàng đóng " rầm" một cái qua lớn kinh mờ có thể thấy thằng bé chạy về phía mẹ mình, được cô dịu dàng kéo vào lòng, nước mắt từ khoé mi rơi xong năn dài trên khuôn mặt người đàn ông rơi xuống lòng bàn tay còn đang dơ giữa không trung, thì ra anh đã là bố, đã có một thiên thần nhỏ bé lớn như thế, hơi ấm của thằng bé vẫn còn lưu lại trên đôi bàn tay nó bao bọc lấy trái tim đã cong lạnh từ lâu của anh, ngọn lửa hi vọng nhỏ nhoi được đốt lên nhờ thui nhưng anh biết nó có tồn tại trong chính cơ thể anh.

- _____

Sáng hôm sau, một người đàn ông bước vào quán bánh nhỏ nơi góc ngoại ô phía tây thành phố trên tay ôm một bó hoa cẩm chướng hồng.

- " cho hỏi ở đây có phải nhà của cô Lạc Bạch Đường không "

Nhược Phi đang xếp bánh vào tủ nhìn người đàn ông lạ

- " Dạ đúng rồi, chú tìm mẹ cháu có việc gì không ạ "

- " Tôi là người ở cửa hàng hoa, còn người tặng cô ấy một bó hoa "

Người đàn ông đó đưa bó hoa to dùng đó về phía cậu rồi đưa cây một tập giấy kí xác nhận mời rời khỏi quán. Nhược Phi dừng ngẩn ngơ nhìn người đàn ông đó rời. Mọi quá trình nhanh đến nỗi cậu không hề nhận biết được cái gì. Lạc Bạch Đường từ bếp đi ra nhìn con trai mở miệng hỏi

- " có một chú giao hoa nói có người tặng cho mẹ còn nói hoa cẩm chướng hồng chính là anh sẽ không bao giờ quên em " Nhược Phi nói xong liền mang bó hoa to hơn mặt mình đẩy sang cô ôm " mẹ à có phải có người để ý đến mẹ rồi đó chứ"

Lạc Bạch Đường nhìn bó hoa trong tay mình không một thiệp nào cũng đủ nói lên người tặng là ai, không quên ư nhưng sự thật là anh đã quên cô, quên tất cả những kỉ niệm đẹp đẽ của hai người, đã quên những lời hứa hẹn khắc cốt ghi tâm tất cả anh đã quên giờ lại nói không quên sao không thấy lực cười chút nào lại thấy đau nhói bên ngực trái. Cô ôm bó hoa ra ngoài vất thẳng vào một thùng rác bên đường, xa xa người đàn ông mặc bộ màu đen mặt đeo kính dâm che đi nửa khuôn mặt qua lớp kính đen đó là đôi mắt u ám nhìn hành động của cô mà tim truyền đến từng cơn đau nhói

Sáng hôm, sau người đàn ông đó lại xuất hiện ôm một bó hoa cẩm chướng trắng tinh như tuyết nói những câu nói kì lạ rồi biến mất trong giây phút

Nhược Phi nhìn mẹ mình

- " ngọt ngào, ngây thơ và đáng yêu "

Lạc Bạch Đường không nói gì chỉ bảo Nhược Phi mang bó hoa ra ngoài vất đi đi

Ngày hôm sau nữa Nhược Phi lại ôm một bó hoa cẩm chướng màu đỏ thắm như máu chạy vào phòng bếp

- " Trái tim tôi đau nhói vì em " giọng ngây thơ mang chút khẩu khí cùng khuôn mặt photo của anh khiến cô chút giật mình nhìn thằng bé, dường như trò nói ra ý nghĩ của những bông hoa này đã trở thành thú

vui của cu cậu nhưng với cô nó lại là con dao đâm vào tim nơi thật sâu trong tâm hồn cô không muốn nhìn thấy chúng không muốn biết ý nghĩa của chúng càng không muốn biết ai đã tặng chúng.

Lạc Bạch Đường giật lại bó hoa trên tay thằng bé tức giận mang bó hoa vất vào thùng rác đóng “rầm ” cửa một cái treo biển nghỉ bán hàng, cơ thể mệt dựa vào tâm kinh mệt mỗi nước mắt đã lâu không xuất hiện lại nấn dãi trên khuôn mặt cô, chỉ cần người đó xuất hiện bản thân cô sẽ tự tôn thương chứ đâu cần người đó đâm. Nhược Phi nhìn mẹ mình trò đùa này đã không còn cảm thấy vui vẻ nữa, thằng bé chạy đến ôm chân cô đưa đôi mắt long lanh hối lỗi nhìn mẹ, cô đưa tay sờ mái tóc tơ của thằng bé, cô hiểu đùa bé không có lỗi gì cả chỉ là cô giật cá chém thớt, mang hết yêu thương dành cho anh lẫn cả những oán hận, những tôn thương anh gây ra dồn đặt vào người thằng bé vì vậy mà yêu không được thương không xong tức giận lại không nỡ chỉ có thể chịu đựng một mình

36. Chương 36

11 giờ đêm Lạc Bạch Đường nhận được tin nhắn của Lục Quan Vũ nói trời đang mưa lên không tiện đưa Nhược Phi về bảo cô yên tâm đóng cửa ngày mai anh sẽ đưa thằng bé về trả lại cho cô mời khiến cô an tâm ra ngoài đóng cửa hàng. Dưới màn đêm những hạt mưa trở lên nặng nề rơi xuống đất vỡ tan từng mảng, đối diện bên khi đường dưới ánh đèn mờ ảo một thân hình to lớn để mưa thấm ướt cả bộ vest đắt tiền mà chẳng hề để, ý trên tay cầm một điều thuốc thỉnh thoảng lại thả ra màn khói trắng bên dưới những mảnh đầu lọc ngắn dài khác đã có thể nói lên thời gian người đàn ông này đã dừng rất lâu ngoài đó. Lạc Bạch Đường đưa tay xoa lớp kính bị hơi nước làm mờ đi khuôn mặt đó hiện lên tuy xa mà lại gần, tuy gần mà lại không thể với tới, cô vuốt ve những đường nét khuôn mặt đó qua lớp kính, không biết người đó có thấy hay không trái tim cô rất nhờ rất thương có đôi lúc muốn bỏ mặc tất cả để chạy đến bên người dù chỉ là trong phút chốc cô vẫn muốn nhưng rồi lại sợ rồi lại tổn thương giống con thú nhỏ cuộn tròn mình lại tự liến láy những vết thương của mình cho dù biết rằng làm thế chỉ khiến vết thương càng ngày to ra tổn thương càng ngày sâu sắc chứ không muốn ai dẫm vào.

Tống Dương Ngạo đứng bên khi đường cả cơ thể mệt dựa vào cây cột bên cạnh không thể nhớ nổi đây là đêm thứ mấy anh đứng ở đây đến sáng cho tới khi người giao hoa tới đến khi cô mang bó hoa ra ngoài vất mời rồi đi. Không chỉ là khuôn mặt ngay cả bóng hình đều nhớ, nhớ đến phát điên phát dại không tự chủ được bản thân tới tìm cô. Muốn được ôm muốn được hôn nhưng mà ngay ngửi hương thơm đó cũng trở lên xa vời. Cả cơ thể ngã trên đất dưng như nó đã đi giới hạn của bản thân, mệt mỏi, bất lực, uất ức tất cả đều dân trào trong tim không ngừng đánh đập trái tim nhỏ bé thoi thọt trong ngực. Cơn mưa như đang chuốc giận trở lên to hơn ” ào ào ào ” xuyên qua lớp áo đâm vào lớp da thịt trở lên đau đớn không ngừng.

- ” chú ơi, chú ” giọng nói trong trẻo của cậu bé khiến anh tỉnh giấc

Nhược Phi hai tay bê một khai cháo đứng bên cạnh giường đôi mắt tròn xoe nhìn anh. Tống Dương Ngạo đưa mắt nhìn căn phòng chỉ vịn đủ đặt một chiếc giường, một kệ giường và một tủ quần, anh đưa tay sờ khuôn mặt mềm mềm của thằng bé, sự kết hợp hoàng hảo giữa anh và cô.

- ” chú ơi tay chú nóng quá có phải chú khó chịu lắm không ạ? Mẹ con bảo chú ăn cháo rồi uống thuốc cho mau khỏe ” Nhược Phi mang khai cháo đặt lên kệ giường nói

- ” Nhược Phi, cho ta ôm con một cái được không ”

- ” chú biết tên con sao ” Nhược Phi ngây thơ nhìn anh

- ” đương nhiên rồi đó là cái tên ta đặt cho con mà ” Tống Dương Ngạo chống tay ngồi dậy kéo thằng bé vào lòng ôm thật chặt

Hơi nóng từ cơ thể phát sốt anh truyền đến thằng bé thật khó để hiểu nó rất dễ chịu đến mức không muốn buông bỏ còn dễ chịu hơn cả khi papa Vũ ôm nó có chút gì khó tả ấm áp, che chở, mong chờ, bảo vệ mà hơn

tất cả có chút gì đó thiên nhiên khiến trái tim đập mạnh như muốn vỡ ra từng mảnh , Nhược Phi đưa bàn tay bé nhỏ ôm lấy anh giống như đáp trả lại anh.

Lạc Bạch Đường bước vào ngủ đã thấy một lớn một nhỏ ôm nhau ngủ trên giường, cháo và thuốc cũng đã được uống có lẽ không còn gì đáng lo nữa. Đêm qua khi anh bỗng nhiên ngã xuống không suy nghĩ gì cô liền lao mình ra đến chỗ anh. Lạc Bạch Đường à nhiều năm như vậy rồi mà bản thân vẫn hèn nhát và vô dụng khi đứng trước người đàn ông này, thà rằng bản thân chỉ chút vết thương chứ không anh ta có một vết sẹo nhỏ nào trên người. Lạc Bạch Đường mở cửa bước ra ngoài quay đầu nhìn lại khuôn mặt kia có chút chau mày khó chịu lại khiến ai đó trở lên lo lắng bước đến giường đưa tay sờ trán anh, hình như vẫn hơi sốt không biết có nên đưa anh đến bệnh viện không thì bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, hơi ấm sộc đến khiến cô sợ hãi giãy dụa rút tay về ôm vào lòng lúi mấy bước vội vàng rời đi. Hành động của cô rất nhanh đôi mắt mang sợ hãi rơi ra xa anh. Tống Dương Ngạo đưa tay vuốt mái tóc tơ của thằng bé nằm cạnh mình, nhiều năm như vậy cô vẫn không tha thứ ruốc cuộc năm đó anh đã làm cô tổn thương đến mức nào.

Xin lỗi mọi người do Mỡ Mỡ đi lấy ck gấp lên mình không đăng bài được thành thật xin lỗi

37. Chương 37: Hoà Không Phải Do Trời

Tống Dương Ngạo lê cơ thể mệt mỏi về chung cư cao cấp không thể tin nổi cô đuổi anh không chút thương tình . Vừa bước lên tầng Tống Dương Ngạo đã thấy một người con gái ăn mặc hở hang cơ thể uốn eo cười đùa với hàng xóm nhà mình trông thật nực cười vừa thấy anh lại đổi mặt nhanh hơn chong chóng

- " Ngạo anh đi đâu vậy sao giờ mới về " Tuyết Hoa lao đến ôm lấy anh " Ngạo sao anh nóng thế, anh ốm sao "

- " sao cô lại ở đây " Tống Dương Ngạo lạnh lùng nói

- " Anh nói gì lạ vậy em là vợ anh mà "

- " vợ " Tống Dương Ngạo cong môi cười khinh bỉ nhìn Tuyết Hoa " Tuyết Hoa cô đừng nghĩ bố mẹ tôi, anh trai tôi công nhân cô có nghĩa cô là vợ tôi "

- " Tại sao chứ rõ ràng anh đã cầu hôn em , cứ cho chuyện năm đó em nói dối anh là có thai đi chẳng nữa thì cô ta cũng đã bỏ anh mà đi rồi, em mới làm là người cùng anh vượt qua sáu năm còn cô ta đã làm gì cho anh cơ "

- " Đúng vậy, nhưng cô đừng quên sáu năm qua tôi sống không bằng chết là do ai ban tặng, là do ai mà vợ con tôi phải lưu lạc suốt sáu năm trời, là cô tất cả là cô ban tặng đó, tôi phải sống xa người con gái tôi yêu suốt 8 năm trời, Tuyết Hoa tôi nói cho cô biết đừng nói là sáu năm cho dù cả cuộc đời tôi cô cũng từng mong bước nổi nửa ngón chân vào Tống gia này chỉ cô ấy mới xứng đáng cô nghe rõ chưa" Tống Dương Ngạo mở cửa nhà bước vào đóng cửa "rầm" một tiếng vào mặt Tuyết Hoa

Cả cuộc đời này đừng mong bước chân vào Tống gia sao, Tống Dương Ngạo anh thực là loại người khiến người ta vừa yêu vừa hận mà nhưng nếu Tuyết Hoa cô đây đã mất tám năm trời bỏ nhiều công sức đến thế mà không được thì sẽ không ai được cả, không phải trên đời này những thứ không ăn được thì phải đập đổ sao Lạc Bạch Đường tôi sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn

Tống Dương Ngạo dựa lưng vào cánh cửa chuyện năm đó đâu chỉ một mình Tuyết Hoa phải chịu hết tội lỗi, anh cũng là kẻ gây ra những đau khổ cho cô mà. Sáu năm, sáu năm trời là cái giá anh phải trả cho sự độc ác và tàn nhẫn của bản thân mình, giờ cô đã về đã đứng trước mặt anh sao anh có thể buông tay sao có thể để cô bơ vơ như vậy nữa chứ, anh phải đem cô về phải bù đắp những tổn thương cho cô, để cô mãi là đứa trẻ được bảo vệ. Tống Dương Ngạo nhìn căn hộ đâu đâu cũng có hình bóng của cô sáu năm rồi nó vẫn không hề phai mờ cho dù chỉ là một chút, anh đặt những tấm hình của cô mọi nơi trong căn hộ, trong tấm ảnh cô cười rạng rỡ như mặt trời nhưng khi anh trở về cô toàn khóc hai năm anh không ở đây cô đã đầy đoạn

bản thân ra sao, đã đau khổ thể nào trái tim anh đều đau đớn chỉ mỗi đêm khuôn mặt đầy nước mắt của cô đều khiến anh tỉnh giấc

Tổng Dương Ngạo bước vào phòng ngủ tắm ảnh cười cô mặc bộ váy trắng lộng lẫy như một thiên thần hạ phàm dựa vào ngực anh cười dịu dàng hạnh phúc. Ngày hôm đó khi anh tỉnh lại đã điên cuồng tìm cô nhưng thử anh tìm được chỉ là một mảnh ảnh cười đã cháy sau khu nhà trong đám tro tàn, cô đã mang tất cả tình yêu thương, trái tim bao dung, hạnh phúc tương lai đốt thành đám tro tàn.

Tổng Dương Ngạo thả mình trên giường hương thơm thoang thoảng của tinh dầu đưa anh vào giấc ngủ, giọng của Lục Quan Vũ vang lên trong đầu anh " Bác sĩ nói cô ấy gặp một cú sốc lớn khiến bản thân mất đi khả năng nói chuyện, bao năm nay cho dù dùng mọi phương pháp đều không khiến cô ấy nói, đó là vật cản tâm lý " khe mi tràn ra giọt nước rơi xuống gối không phải nói cũng có thể hiểu cú sốc năm đó nhất định là cô đã thấy anh cầu hôn người phụ nữ khác.

Tổng Dương Ngạo tỉnh dậy vào lúc đèn đường đã lên cả căn phòng chìm trong bóng tối tĩnh lặng, những ánh đèn mờ ngoài phản chiếu vào căn phòng. Đầu óc có chút chòng váng nhìn mọi vật xung quang bỗng nhiên cảm thấy nhớ cô, nhớ rất nhiều từ giọng nói cho đến hương thơm trên người cô. Tổng Dương Ngạo cầm lấy áo khoác bên cạnh rời khỏi khu nhà đi thẳng đến phía tây thành phố biết đâu cô lại dịu lòng thương cho anh ở một đêm nữa.

Tổng Dương Ngạo lấy xe gần đến nơi phía góc nhà cô có ánh đỏ kì lạ trong bóng tối. Khi tời gần mới nhận ra căn nhà của cô đang bốc cháy xung quanh có rất nhiều người đang đứng chỉ.

- " Hình như hai mẹ con vẫn ở trong nhà "
- " ai đó vào cứu họ đi "
- " cứu làm sao được cháy to thế này đợi xe cứu hỏa đến thôi "
- " Đợi xe cứu hỏa có mà chết người à "
- " đáng thương thật, nhà này chỉ có hai mẹ con thì phải "

Tổng Dương Ngạo từ xe lao xuống chạy thẳng vào căn nhà đang bốc cháy góc phố, mùi xăng nồng nặc trong căn nhà đồ điện cháy thỉnh thoảng còn có tiếng phát nổ nhỏ trong bếp

- " Đường Đường, Nhược Phi hai người ở đâu " " Đường Đường, Đường Đường....." " Nhược Phi "

38. Chương 38: Trở Về Nhà

" Rầm.....rầm.....rầm " tiếng động mạnh phát ra từ trên tầng. Tổng Dương Ngạo lao lên tầng đồ đạc trong nhà đều bốc cháy gần hết chỉ có cánh cửa phòng ngủ đóng kín, anh đưa chân đạp cánh cửa, trong phòng khói mịt mù Lạc Bạch Đường ôm Nhược Phi trong góc phòng tối

- " Đường Đường, em không sao chứ " Tổng Dương Ngạo sờ khuôn mặt nắm nem của cô

Lạc Bạch Đường lắc đầu những giọt lấp lánh rơi trên tay anh, Tổng Dương Ngạo kéo cô vào lòng dùng lực nhẹ vỗ lưng cho cô

- " chúng ta ra khỏi đây thôi "

Tổng Dương Ngạo quay sang bế Nhược Phi kéo cơ thể cô vào lòng .Mang cô và thằng bé xuống nhà lửa càng ngày càng lớn cháy rực trong căn nhà Lạc Bạch Đường sợ hãi ôm lấy cơ thể anh

- " Đừng sợ, có anh ở đây, không sao đâu "

” Rầm ” một chiếc cột nhà bị cháy rơi xuống Tống Dương Ngạo đẩy Nhược Phi sang cho Lạc Bạch Đường dùng thân mình che cho hai mẹ con, cây cột đổ xuống đè lên chân anh “Aaaaaaa”, khuôn mặt cô trở lên trắng bạch cả cơ thể thể run rẩy nhìn anh nằm trên đất đau đớn, Nhược Phi nắm lấy ống quần cô úp mặt vào chân cô ào khóc

- ” Đường Đường.....mau.....mang con.....ra khỏi đây đi”

Lạc Bạch Đường ngã trên đất không cảm được nước mắt bò đến ôm lấy anh lắc đầu, cô sợ rất sợ cô không muốn rời xa anh, cô chịu đựng đủ rồi không muốn chịu thêm nữa, không muốn anh biến mất thêm lần nào nữa

- ” Đường Đường ngoan nào.....mang Nhược Phi ra ngoài đi..... Con đang sợ đó ”

Nhược Phi nắm lấy áo cô khóc lã chã

- ” Mẹ ơi.....con sợ.....con sợ lắm ”

Anh nhìn hai mẹ con một lớn một nhỏ nước mắt ngấn nước mắt dài sợ đến nỗi nói cũng không lên trái tim đau đớn truyền là anh không tốt không bảo vệ được hai mẹ con họ. Tống Dương Ngạo dùng sức đẩy cây cột ra khỏi chân mình hai đồ ửng lên vì bỏng nâng cây cột lên rút chân khỏi cây cột vội vàng ôm lấy cô hôn lên trán cô

- ” Đường Đường, em hư lắm biết không, chúng ta ra khỏi đây thôi ”

Ba người vừa bước ra khỏi căn nhà bốc cháy Tống Dương Ngạo liền ngã trên đất bất tỉnh

- _____

Tại bệnh viện trung ương thành phố

Tống Dương Ngạo tỉnh dậy trong căn phòng trắng nõng nặc mùi sát trùng, Lam Nguyệt Trúc cầm bình nước bước vào nhìn thấy anh đã tỉnh liền vui mừng bước tới

- ” Mẹ, Đường Đường và Nhược Phi đâu họ có sao không mẹ ”

- ” Suýt, nói nhỏ thôi để hai mẹ con nó ngủ ”

Lam Nguyệt Trúc đặt bình nước xuống ra hiệu cho anh kéo chiếc rèm bên cạnh ra hai mẹ con nằm trên giường ôm nhau ngủ ngon lành môi khiến cơ mặt anh rãnh ra được

- ” Con bé trông con một ngày một đêm rồi môi vừa ngủ đừng đánh thức nó ”

- ” Mẹ, mẹ con cô ấy không bị thương ở đâu chứ ”

- ” con bé thì hơi bị bỏng một chút còn thằng cu thì không sao, Tống Dương Ngạo lần này tôi không biết anh dùng cách gì nhất định phải mang hai mẹ con nó về cho tôi”

- ” mẹ, mang con dâu khác về cho mẹ được không?”

- ” anh dám ”

- ” đương nhiên.....là con không dám rồi mẹ thương cô còn hơn thương con nữa à ”

- ” tốt nhất là như vậy nếu không anh không xong tôi đâu mau nghỉ ngơi đi, bác sĩ bảo chân con có thể không đi lại được vài ngày cổ má vận dụng đi ”

- ” Mẹ, Nhược Phi nhất định không phải cháu nội của mẹ ”

- ” anh nói cái gì thể hả, anh nghi ngờ.....”

- ” mà là cháu ngoại mới đúng ”

Lam Nguyệt Trúc lườm con trai mình dùng ngón tay ấn nhẹ lên trán anh chau mày bỏ bỏ đi.

Lạc Bạch Đường ngủ được một giấc mệt mỏi tỉnh dậy liền nhìn thấy người đàn ông giường bên cạnh tươi cười ngọt ngào gọi mình

- ” Đường Đường ”

Cơ thể cô có chút mơ hồ liên tục bật dậy lao vào ôm lấy cổ anh. Tống Dương Ngạo đưa đôi tay băng bó của mình vỗ nhẹ lưng cô

- ” Ngoan nha, mọi chuyện ổn rồi không sao nữa ”

Nhược Phi ở giường bên kia cũng ngồi dậy to mắt nhìn hai người, anh ra hiệu cho thằng bé lại đây. Cu cậu trèo xuống giường lon ton chạy đến leo lên giường anh ngồi lên người anh chui vào giữa hai người úp mặt vào ngực anh.

39. Chương 39

Nhược Phi theo bà nội về nhà trong phòng bệnh chỉ còn anh và cô. Lạc Bạch Đường lấy ít cháo ra bát đưa cho anh, khuôn mặt anh liền trở lên méo mó nhìn cô đưa hai tay băng bó của mình lên bất mãn

- ” tay anh đã thế này rồi em còn bắt anh tự ăn sao”

Lạc Bạch Đường nhìn đôi tay băng bó của anh có chút chột dạ ngồi lên giường múc từng thìa cháo đưa đến miệng anh, khuôn mặt của ai đó trên giường bệnh trở lên đặc ý.

Màng đêm buồn xuống, trong căn phòng bệnh trở lên tĩnh lặng đến ngột thở Tống Dương Ngạo nhìn cô ngồi bên cạnh gọt quả táo thành chú thỏ nhỏ sắp lên đĩa đã lâu như thế rồi cô vẫn có cái thói quen đáng yêu này gọt tất cả hoa thành hình thù đáng yêu không kém gì người gọt ra nó cả.

Lạc Bạch Đường đưa miếng táo nhỏ đến miệng người đang lười biếng nằm dài trên giường nhìn mình chăm chăm đến nỗi khuôn mặt cô trở lên ửng hồng.

- ” Đường Đường em xem ở đây của anh sao đau quá ” Tống Dương Ngạo nhăn nhó nhìn cô

Khuôn cô liền trở lên lo lắng dừng tay vườn người nhìn xem anh có bị thương ở eo không thì bị cánh tay kéo vào ngã trên giường, cô lắp tức đẩy anh ra

- “Ahhhh” đôi tay cô bắt đầu run lên có phải cô chạm vào vết thương của anh không

Lạc Bạch Đường rúc cuộc cũng mềm lòng đặt nhẹ tay lên ngực anh úp mặt vào lồng thở đều đều, Tống Dương Ngạo liền kéo sát cơ thể mềm mại vào chặt trong lòng có lẽ do cúi đầu lên cô không thể nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét đang cười gian xảo ngay trên đầu mình

Sáng hôm sau, Lạc Bạch Đường mệt mỏi mở đôi mắt có lẽ do nằm một tư thế lâu lên cơ thể vô cùng đau nhức lại kèm thêm đôi mắt nhìn cô chăm chăm không dời khiến cô nổi da gà

- ” Chào buổi sáng, vợ yêu ” Tống Dương Ngạo nhấn mạnh hai từ cuối cùng

Không để cô phản ứng anh cúi xuống hôn lấy đôi môi cô lách chiếc lưỡi vào khoang miệng cô khuấy động điện cuồng bên trong. Lạc Bạch Đường bừng tỉnh đẩy anh chạy vào nhà vệ hai má ửng hồng vô cùng đáng yêu.

Lúc sau Lạc Bạch Đường mang đồ ra cho anh vệ sinh cá nhân, bị thương không thể đi lại đúng là bất tiện nhưng mà có vẻ như người đàn ông lại vô cùng thích thú được cô hầu hạ chỉ thiếu mỗi bước mong là què luôn cũng lên. Lạc Bạch Đường nhìn anh ngủ trên giường thở dài không biết đêm qua làm gì mà giờ đã nản ra ngủ, cô chỉnh lại chiếc chăn trên người anh liền bị bàn tay to lớn bắt lấy

- ” Vợ à đói quá cho ăn thêm miếng nữa đi ” Tống Dương Ngạo nhìn cô chu đôi môi hướng về phía cô

Lạc Bạch Đường nhăn nhó nhìn anh không biết từ bao giờ người đàn ông này mặt đã dày thêm vài phân rồi cũng vì thế mà không khí trở lên ai ngại vô cùng.

Cánh cửa phòng mở ra người con gái ăn mặt hơi hang bước vào giọng cô ta cao vút

- " Ngạo, anh tỉnh rồi sao có biết em lo cho anh lắm không " Tuyết Hoa đi đến cạnh giường nhìn hành động hai người

Lạc Bạch Đường vội vàng rút tay lại. Khuôn mặt Tuyết Hoa hiện rõ sự ghen ghét rõ rệt nhìn cô

- " Cô Lạc cảm ơn cô đã chăm sóc chồng tôi cả đêm qua đây gọi một chút tắm lòng mong cô nhân lấy " Tuyết Hoa lấy một ít tiền trong ví đưa ra chiếc mặt cô

- " Tôi.....tôi"

Tống Dương Ngạo nắm lại tay cô

- " Cô tời đây làm gì "

- " Ngạo sao anh hỏi lạ vậy em là vợ anh đương nhiên là phải đến chăm anh rồi " Tuyết Hoa nhắm mạnh từng chữ như con dao đâm vào tim cô

Đúng vậy, cô và anh đã ly hôn sáu năm trước, anh lại đã cầu hôn người ta dù biết trước câu trả lời nhưng cô vẫn đau, đau lắm đến nỗi thở cũng trở lên khó khăn, đôi mắt cô thấy hơi cay cay long lanh động nước cổ giữa cho chúng không tràn qua mi. Đôi tay kia nắm chặt lấy tay cô kéo mạnh cô xuống anh vươn người lên một tay giữa lấy tay cô một tay giữa lấy cổ cô điên cuồng khuấy động trong khoang miệng cô hút lấy hết sinh lực cô, khiến cơ thể cô trở lên mềm mại không vững phải vòng tay ôm lấy cổ anh. Không thêm để ý đến khuôn mặt trắng của Tuyết Hoa chỉ đến khi tiếng đóng cửa đầy tức giận vang lên, anh mới buồn tha đôi môi cô liên ôm lấy cô

- " Vợ của Tống Dương Ngạo anh chỉ có một mình Lạc Bạch Đường em trước là vậy bây giờ cũng thế sau này càng là thế, em không việc gì phải khóc cả"

40. Chương 40: Toà Án Không Chấp Nhận

Sau hai tuần nằm viện cuối cùng Tống Dương Ngạo cũng được thả về trên chiếc xe lăn. Đã lâu không trở về lúc trở về lại cảm thấy sợ hãi

- " Mặt khâu vẫn như cũ"

Lạc Bạch Đường nhìn anh có chút nghi ngờ ái ngại

- " Anh sợ em về lại không mở được cửa phải dùng ngoài đợi " giọng anh mang chút duy tư giống như hồi tưởng lại quá khứ có rất nhiều lần Tuyết Hoa biết được mặt khâu của căn hộ tự tiện vào nhà còn tự tiện đập vào đồ của cô khiến anh không vui sau đó đã đổi mặt khâu nhưng rồi lại thôi vì anh sợ bỗng một ngày cô về không vào được nhà sẽ nghĩ anh đã thay đổi. Đợi suốt sáu năm cuối cùng cô cũng đã trở về

Lạc Bạch Đường ấn số mặt khâu đã rất lâu rồi không dùng đến tưởng chừng bản thân đã quên vậy mà nó cứ như in sâu trong cô không phai cho dù sáu năm hay sau mười năm nó vẫn nằm đâu đó trong tâm trí cô chỉ đợi ai đó đánh thức sẽ bừng tỉnh. Cô bước vào căn hộ sáu năm trôi qua dường như thời gian đã lãng quên căn phòng này không một chút thay đổi nó vẫn y như cái ngày cô bước ra đi, vẫn bộ bàn ghế đó, vẫn đồ dùng đó chúng không hề thay đổi cho dù là một cm nào nếu có thì chính là những khung ảnh trước đây cô mua về để ảnh của anh trong nhà để những năm tháng vắng anh thì căn nhà vẫn mang hình bóng của anh giờ đã trở thành cô không thì cũng là ảnh cưới của cô và anh, những bức ảnh đánh dấu những khoảnh khắc hạnh phúc nhất của một người phụ nữ. Không hiểu sao cô lại cảm thấy cay cay ở khóe mi có thứ thì đó muốn trào ra là do hạnh phúc hay do bản thân quá sợ hãi cô cũng không hiểu nổi nữa.

- " Nhược Phi, căn phòng đó bố chuẩn bị cho con đó, con xem có thích không " giọng anh vang lên chỉ về phía căn phòng đơn bên cạnh nói với Nhược Phi

Nhược Phi ngơ ngác nhìn căn căn hộ cậu mặc dù nhà papa Vũ và nhà bà nội rất to có thể nói to gấp 100 lần đây nhưng mà căn hộ này có một thứ rất lạ mà nơi to lớn đó không có kể cả căn nhà bé nhỏ trước đây

của hai mẹ con cũng không có thứ đó, Nhược Phi không hiểu đó là thứ gì chỉ biết đó thứ mà giống như cơn mưa mùa xuân xuống một cây héo úa mùa đông, vừa ấm áp vừa dễ chịu giống như.....đã về tời nhà.

Nhược Phi chạy đến mở cửa căn phòng, bên trong là một thế giới nhỏ bé quá là hoàn hảo, tông màu chủ đạo là xanh trắng nổi bật trên tường là chiếc đồng hồ hình chiếc máy bay lượn bên dưới một chiếc giường ô tô còn có rất nhiều gấu bông , logo sắp hình, đồ chơi oto, máy bay,còn một chiếc bàn học rất lớn có đầy đủ sách vở còn có màu vẽ giấy vẽ đủ các loại

- " oa, đẹp quá đi đây là phòng của con thật ạ "

- " ưkm con có thích không? "

- " có ạ, cảm ơn bố " cậu bé lao vào lòng anh

Giống quá, giống căn phòng mà cô đã từng tả cho anh nghe. Lúc đó cô nằm trong lòng anh nghịch ngợm dùng ngón tay vẽ lên ngực anh nói rằng nếu có con trai cô nhất định sẽ mua cho nó một chiếc giường hình ô tô còn có cả đồng hồ hình máy bay dễ thương để cu cậu có thể thoải mái bay bổng với giấc mơ của bản thân mình.

- " vậy con ở đây ngoan nhé, bố và mẹ về phòng " Tống Dương Ngạo nắm lấy tay cô câu nói trở lên tình tứ

Lạc Bạch Đường đẩy xe anh về phòng, căn phòng cũ vẫn y nguyên ngay cả bức ảnh cưới bị cô đốt đi cũng đã trở về đúng chỗ của nó

- " anh không cần phải làm như vậy, bao giờ anh khoẻ tôi và Nhược Phi sẽ đi "

- " em muốn đi đâu " anh vội vàng nắm lấy tay cô

- " đi đâu cũng được chúng ta đã không còn là gì nữa rồi, tôi lấy quyền gì mà sống ở đây "

- "em nói linh tinh gì thế, em là vợ anh "

- " vợ., chúng ta đã không phải từ sáu năm trước rồi " Lạc Bạch Đường nhìn sâu trong mắt anh đúng cô yêu anh, yêu rất nhiều yêu đến điên cuồng chính vì vậy mà cô càng sợ

- " nhưng mà toà án không chấp nhận đơn xin ly hôn " Tống Dương Ngạo chống tay lên thành xe dừng dậy cả cơ thể lão đảo không vừa sắp ngã thì Lạc Bạch Đường lai đến ôm lấy anh

- " thấy không em vẫn quan tâm anh đó thôi " anh chỉnh lại cơ thể đứng thẳng lên vòng tay ôm lấy cô vào lòng nâng khuôn mặt của cô cúi xuống hôn đôi môi cô. Mang cơ thể trở lên mềm mại ngã lên giường khuôn mặt cô trở lên đỏ ửng thẹn thùng nhìn

- " vợ à, chúng ta sinh thêm một tiểu công chúa nữa nha "

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-nguyen-nuong-chieu>